

Bijlage 1: Samenstelling Begeleidingscommissie

Universiteit van Amsterdam:

H.G. van der Wilt (voorzitter), hoogleraar internationaal strafrecht.

Nederlands Forensisch Instituut:

C.P. van der Beek, waarnemend hoofd afdeling Biologie

WODC:

A. ten Boom, Projectbegeleider afdeling Extern wetenschappelijke betrekkingen

W.M. de Jongste, Projectbegeleider afdeling Extern wetenschappelijke betrekkingen

Ministerie van Justitie:

N.M. Dane, senior juridisch beleidsmedewerker bij Bureau Internationale Rechtshulp in Strafzaken (BIRS) van de directie Internationale Strafrechtelijke Aangelegenheden en Drugsbeleid (DISAD) van het Ministerie van Justitie.

S.K. de Groot, adviseur bij het Bureau Juridische en Beleidsondersteunende Aangelegenheden (DGRh) van het Ministerie van Justitie.

C.J. de Poot, onderzoeker bij het WODC van het Ministerie van Justitie (afdeling Rechtshandhaving).

R. Rijpkema, beleidsmedewerker bij de directie Opsporingsbeleid van het Directoraat Generaal Rechtshandhaving van het Ministerie van Justitie.

C.C.M. van Deudekom, wetgevingsjuriste bij de sector Straf- en Sanctierecht van de directie Wetgeving van het Ministerie van Justitie.

Bijlage 2: Respondenten

Nederland:

Van Noord
Ministerie van Justitie
Mw van Veelen
LIRC

België:

Meese
Universiteit Gent
Van Renterghem
Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie
Michel
Justitie

Duitsland

Bachmann
Schmitter
Störzer
Mw Von Vangerow
Forensic Science Institute, BKA

Engeland

Asplen
Smith Alling Lane
Green
Home Office; Crime Reduction & Community Safety Group
Regis
Home Office
Mw Fereday
Wilson
Home Office; the DNA Expansion Team

Frankrijk

Mw Saint Dizier
Brard
Police Scientifique
Schuliar
Gendarmerie

Schotland

Ross
Scottish Police DNA Database

Bijlage 3: Vragenlijst

Leiden University / Study Centre on Evidence
Prof. Dr. J.F. Nijboer / Mrs. C. van den Heuvel
Comparative study in the field of forensic DNA analysis

Questionnaire for each country

A. Collecting biological samples and DNA-analysis

1. What is the legal basis for the collection of biological samples from scenes of crime and from individuals and for DNA-testing?
2. Who is authorised to give the instruction for collecting biological samples at the scene of crime?
3. Who is authorised to collect biological samples at the scene of crime?
4. Whose biological samples can be collected for DNA-analysis? (e.g. suspects, convicted offenders, victims, volunteers)?
5. Who is authorised to give the instruction for collecting biological samples from an individual if the individual consents to this procedure?
6. Who is authorised to give the instruction for collecting biological samples from an individual if the individual does not consent to this procedure?
7. Who is authorised to collect biological samples from an individual if the individual consents to this procedure?
8. Who is authorised to collect biological samples from an individual if the individual does not consent to this procedure?
9. What kind of biological samples can be collected at the scene of crime?
10. What kind of biological samples can be collected from an individual if the individual consents to this procedure?
11. What kind of biological samples can be collected from an individual if the individual does not consent to this procedure?
12. In case the biological sample is used to derive a DNA profile, but the DNA profile is not added to the DNA-Database, for what time can the biological sample be retained?
13. Which Institutes/persons are qualified for DNA-testing and what, if any, are the requirements (e.g. accreditation)?
14. For what reasons are DNA profiles used (intelligence and/or evidence)?
15. Who is authorised to give the instruction to derive a DNA profile (or is this an automatic procedure)?
16. What is the average time period to determine a DNA profile?
17. In case the DNA profile is not added to the DNA-Database, for what time can the DNA profile be retained?

18. In case biological samples and DNA profiles are not retained for the DNA-Database, who is responsible for the destruction of these biological samples and DNA profiles?
19. What is the procedure of contra-expertise (when there is enough biological sample material and when there is not enough biological sample material)?

B. DNA Database

20. Is there more than one forensic DNA Database?
21. When were each of these forensic DNA Databases established?
22. Is there a so called elimination database and if so, whose profiles does it hold (e.g. police-officers, employees of the Institute responsible for the DNA analysis, etc)? When was this elimination DNA Database established?
23. Are there any other DNA Databases (e.g. missed persons database) If so, when were each of these DNA Databases established?

C. Forensic DNA Database (if there is not a single forensic DNA Database, please answer the questions for all the different forensic DNA Databases)

24. What is the legal basis for retaining biological samples and DNA profiles?
25. For what reasons are DNA profiles added to the DNA Database?
26. What institute is responsible for the operation of the DNA Database?
27. What software is used to store and compare DNA profiles?
28. What are the legal criteria for adding profiles to the DNA Database (e.g. suspects, convicted offenders, victims, volunteers)?
29. Who are empowered to store DNA-profiles in the DNA Database?
30. How many STR loci determined for the profiles are documented in the DNA Database?
31. Who are empowered for entry and maintenance of the DNA Database data?
32. If a biological sample is collected from a crime scene or from an individual, will the DNA profile automatically be retained in the DNA Database and routinely and speculatively searched against all current and subsequently loaded profiles?
33. If persons volunteer a DNA sample, e.g. for a mass screening, is the DNA sample loaded on the DNA Database? If so, will this sample be retained indefinitely, or will it be removed after elimination of the donor in the investigation?
34. If the DNA profiles are retained in the DNA Database, for what period will the DNA-material be retained?
35. For what period can the DNA profiles be stored in the DNA Database?

36. What program is used to store person associated information? Is this information stored outside the DNA Database?
37. Are there any checks in place to make sure that the profile that is derived from a biological sample is in fact the profile of the donor of that biological sample?
38. How many DNA profiles of stains and persons were stored in the DNA Database at September 2004?
39. What are the reasons for which information can be obtained from the DNA Database?
40. Who can ask for information from the DNA Database and what information can be distributed?
41. Are there any privacy guarantees with regard to the storage and distribution of DNA-profiles and person associated information in the DNA Database? If so, where can these guarantees be found and what do these guarantees involve?

D. Mass screening

42. Is there any legal framework for mass screening?
43. What are the criteria for a mass screening?
44. Who is authorised to give an instruction for a mass screening?
45. Have any mass screenings taken place in 2003/2004?
46. Will the biological samples and DNA profiles be stored in the DNA database?

E. International co-operation

47. Is there international co-operation with the Netherlands with regard to the exchange of forensic DNA data?
48. Are there any initiatives with regard to co-operation with the Netherlands in the field of exchanging forensic DNA data?

F. Additional questions

49. What are the national discussions in the field of forensic DNA analysis?

Bijlage 4: Forensische-Technische normen

FT-norm 250.03

Veiligstellen van speekselsporen ten behoeve van vergelijkend DNA-onderzoek

Collection of saliva stains for genetic analysis., december 1997

1 ONDERWERP

Deze norm geeft richtlijnen voor het veiligstellen van speekselsporen ten behoeve van het vergelijkend DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 TOEPASSINGSGEBIED

Deze norm vindt toepassing bij het onderzoek van misdrijven, zoals zedenmisdrijven, overvallen, inbraken. Het veiligstellen van speekselsporen dient te worden uitgevoerd door technisch rechercheurs, of andere daartoe opgeleide en bevoegde opsporingsambtenaren.

De norm maakt deel uit van een reeks normen betreffende het veiligstellen van biologische sporen ten behoeve van een vergelijkend DNA-onderzoek (resp. FT-norm 250.04, 250.05 en), het testen van bloedsporen met behulp van de tetrabasetest (FT-norm 251.01) en de acceptatiecriteria van de afdeling Biologie (FT-norm 252.01).

3 DEFINITIES

3.1 Stuk van overtuiging

Een inbeslaggenomen voorwerp of spoor waaraan een onderzoek moet worden verricht.

3.2 Contaminatie

Het onbedoeld vermengen van het speekselspoor met een andere substantie (bijvoorbeeld een ander uitscheidingsvocht, bloed of ondergrond).

3.3 Blanco monster

Een blanco monster is een monster genomen van dezelfde ondergrond als waarop zich het speekselspoor bevindt.

4 HULPMIDDELEN

Benodigheden bij het veiligstellen van (sporen op) stukken van overtuiging

Wattenstaafjes * (verkrijgbaar onder artikelnummer 528062-9011)
Gedestilleerd water
Tissue of filtreer papier
Schaar met gladde kniprand
Sana-swaps
Scalpel mesje
Diverse maten plastic containers
Papieren (venster)zakken
Papieren enveloppen met zelfklevende sluitrand
Uniek genummerde identiteitszegels * (verkrijgbaar onder artikelnummer 520018-0000)
Zelfklevende NFI-sluitzegels *(verkrijgbaar onder artikelnummer 528013-9011)
Handschoenen (poederloos)
Pincetten (lange en wegwerp)

Noot

De met een * gemerkte hulpmiddelen in deze norm zijn verkrijgbaar onder de vermelde artikelnummers bij:

Korps Landelijke Politiediensten

Divisie Logistiek

Postbus 909

7300 BD Apeldoorn

5 VEILIGSTELLEN VAN DIVERSE SPEEKSELSPOREN

5.1 Aandachtspunten

- Draag bij het bemonsteren van speekselsporen *altijd* handschoenen. Alle speekselsporen moeten ongeacht de plaats van aantreffen als infectieus worden verondersteld.
- Draag *altijd schone* handschoenen om contaminatie te voorkomen en verwissel de handschoenen voor het bemonsteren van ieder nieuw spoor.
- Verpak nooit meerdere voorwerpen bij elkaar.
- Stel elk voorwerp met schoon gereedschap veilig.
- Sluit de verpakking met een NFI-sluitzegel.
- Voorzie de verpakking van *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging van een identiteitszegel.
- Leg tevens de plaats van aantreffen, de datum en het tijdstip van veiligstellen vast (bijvoorbeeld in het proces-verbaal van de inbeslagneming).
- Breng voor *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging een corresponderend identiteitszegel aan op het opgemaakte proces-verbaal van de inbeslagneming van het sporenmateriaal.

5.2 Gebruik van een wattenstaafje

Stap	Handeling
1	Neem het wattenstaafje uit de beschermhuls.
2	Bevochtig het met gedestilleerd water. NB. Niet bevochtigen bij nog vloeibaar speeksel!
3	Sla voorzichtig het overtollige water af.
4	Wrijf met de top van het wattenstaafje over het speekselspoor en probeer daarbij het speekselspoor zo geconcentreerd mogelijk op het wattenstaafje over te nemen. Wrijf met lichte druk om contaminatie met de ondergrond te voorkomen.
5	Plaats het wattenstaafje in de beschermhuls.
6	Knip een hoekje aan de onderzijde van de huls af of knip een driehoekje uit het midden van de beschermhuls, zodat het wattenstaafje aan de lucht kan drogen.

5.3 Speekselsporen veiliggesteld bij het slachtoffer van een zedenmisdrijf tijdens een medisch onderzoek

Laat, indien het vermoeden bestaat dat er zich speekselsporen op het lichaam van een slachtoffer bevinden, een arts deze veiligstellen bij het medisch onderzoek.

Bij het veiligstellen van speekselsporen op het lichaam van een slachtoffer van een zedenmisdrijf dient de arts de richtlijnen in de onderzoekset zedendelicten en de FT-norm 250.10 te volgen en gebruik te maken van wattenstaafjes aanwezig in de onderzoekset zedendelicten, die verkrijgbaar is bij het KLPD, divisie Logistiek te Apeldoorn.

N.B.: De onderzoekset zedendelicten kan ook gebruikt worden bij het medisch onderzoek van een verdachte van een zedenmisdrijf.

5.4 Vloeibaar speeksel

Gebruik voor het veiligstellen van nog vloeibaar speeksel een wattenstaafje. In dit geval het wattenstaafje **niet** bevochtigen. Neem met het wattenstaafje een monster van het speeksel. Zorg dat het wattenstaafje niet te nat wordt. Gebruik in het geval van een grote hoeveelheid speeksel twee of meerdere wattenstaafjes. (dit is dan te beschouwen als een monster).

5.5 Ingedroogde speekselsporen op niet-verplaatsbare, niet-absorberende oppervlakken

Voorbeelden van dergelijke oppervlakken zijn vloeren, metalen, kunststoffen of glazen oppervlakken.

Bemonster het speekselspoor met behulp van een wattenstaafje op de in 5.2 beschreven wijze.

5.6 Bivakmutsen, beddengoed, kleding, sigarettenpeuken, et cetera

Drogen

Leg de natte stukken van overtuiging of stukken van overtuiging met nog natte, vermoedelijke, speekselsporen in een goed geventileerde ruimte op een schone papieren ondergrond of hang de stukken van overtuiging op, om deze aan de lucht te drogen. Het drogen dient te geschieden bij kamertemperatuur zonder direct zonlicht of gebruik van een warmtebron. Droog de stukken van overtuiging van de verdachte en het slachtoffer in verschillende ruimtes om contaminatie te voorkomen.

NB. Natte stukken van overtuiging of natte kleding mogen ook gedroogd worden in schone droogkasten. Deze moeten dan wel afgesteld zijn op kamertemperatuur.

Verpakken

Verpak nooit een stuk van overtuiging met natte speekselsporen of een nat stuk van overtuiging in een luchtdichte verpakking. Hierdoor blijven de stukken van overtuiging vochtig en wordt de groei van micro-organismen bevorderd, hetgeen het DNA-onderzoek van de speekselsporen nadelig beïnvloedt.

Verpak droge of gedroogde stukken van overtuiging in aparte hiervoor bestemde papieren zakken, enveloppen, plastic of glazen containers. Neem indien dit niet mogelijk is contact op met het Nederlands Forensisch Instituut.

Veiligstellen van kleding slachtoffer dat reeds naar het ziekenhuis is vervoerd

Indien men kleding moet veiligstellen en onderzoeken van een slachtoffer dat reeds naar een ziekenhuis is vervoerd, kan het gebeuren dat de kleding van het slachtoffer in één plastic of papieren zak is gestopt.

- Pak de kleding opnieuw uit en behandel deze volgens de richtlijnen zoals in deze norm staan beschreven.
- Houd ook extra rekening met contaminatie.
- Geef deze informatie door aan het Nederlands Forensisch Instituut, bijvoorbeeld op het aanvraagformulier.
-

Veiligstellen van peuken

- Stel (een) peuk(en) veilig met een pincet.
- Laat (een) natte peuk(en) eerst drogen aan de lucht.

N.B.: peuken die bij elkaar worden aangetroffen, bijvoorbeeld in een asbak, kunnen bij elkaar verpakt worden (neem zo min mogelijk as mee).

5.7 Ingedroogde speekselsporen op niet-verplaatsbare, absorberende oppervlakken

Voorbeelden van grote stukken van overtuiging die bemonsterd kunnen worden zijn onder andere: vloerbedekking, matrassen, bekleding van meubelen en autostoelen.

Grote stukken van overtuiging kunnen bemonsterd worden door monsters uit het stuk van overtuiging te nemen.

- Gebruik bij de bemonstering een scalpelmesje of een schaar om de vlek uit te knippen van het betreffende stuk van overtuiging.
- Doe het uitgeknipte, droge monster in een plastic zakje of een papieren enveloppe voorzien van een plakstrip.
- Probeer, indien een drager met speekselspoor niet uitgesneden kan worden, het speekselspoor veilig te stellen met behulp van een wattenstaafje, zoals beschreven in paragraaf 5.2.

6. BEWAARCONDITIES

- De veiliggestelde stukken van overtuiging moeten droog bewaard worden bij kamertemperatuur, daarbij niet bloot gesteld aan direct zonlicht.
- Draag er zorg voor dat veiliggestelde sporen tijdens vervoer en opslag niet gecontamineerd kunnen worden.

Op deze wijze kunnen de sporen voor onbepaalde tijd bewaard blijven zonder dat het DNA-onderzoek nadelig beïnvloed wordt.

7. TRANSPORT NAAR HET NEDERLANDS FORENSISCH INSTITUUT

De veiliggestelde stukken van overtuiging worden door de afdeling Biologie van het Nederlands Forensisch Instituut uitsluitend in behandeling genomen wanneer deze zijn aangeleverd conform de 'Acceptatiecriteria biologische sporen' (FT-norm 252.01), waarin onder andere wordt vermeld dat de stukken van overtuiging **samen** met de DNA-opdracht dienen te worden aangeboden.

Tevens moeten de voor onderzoek aangeboden stukken van overtuiging aangeboden cq. verzonden worden in een met een NFI-sluitzegel verzegelde verpakking.

FT-norm 250.04

Veiligstellen van bloedsporen ten behoeve van vergelijkend dna-onderzoek

1 ONDERWERP

Deze norm geeft richtlijnen voor het veiligstellen van bloedsporen ten behoeve van het vergelijkend DNA-onderzoek.

Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 TOEPASSINGSGEBIED

Deze norm vindt toepassing bij het onderzoek van alle soorten misdrijven.

Het veiligstellen van bebloede stukken van overtuiging dient te worden uitgevoerd door technische rechercheurs, of andere daartoe opgeleide en bevoegde opsporingsambtenaren.

De norm maakt deel uit van een reeks normen betreffende het veiligstellen van biologische sporen t.b.v. een vergelijkend DNA-onderzoek (resp. FT-norm 250.05 en 250.03), het testen van bloedsporen m.b.v. de tetrabasetest (FT-norm 251.01) en de acceptatiecriteria van de afdeling Biologie(FT-norm 252.01).

3 DEFINITIES

3.1 Stuk van overtuiging

Een in beslag genomen voorwerp of spoor waaraan onderzoek moet worden verricht.

3.2 Contaminatie

Het onbedoeld vermengen van het bloedspoor met een andere substantie (bijvoorbeeld met een ander bloedspoor).

4 HULPMIDDELEN

Voor het veiligstellen van bloedsporen zijn nodig:

- wattenstaafjes* (verkrijgbaar onder artikelnummer 528062-9011);
- gedestilleerd water of demiwater;
- tissue- of filtreerpapier;
- schaar met gladde kniprand;
- spatel;
- scalpelmesje;
- plastic spuit of wegwerppipet;
- diverse maten plastic containers;
- papieren enveloppen met zelfklevende sluitrand;
- uniek genummerde identiteitszegels* (verkrijgbaar in bloks van 50 zegels onder artikelnummer 520018-0000);
- zelfklevende NFI-sluitzegels* (verkrijgbaar per 100 stuks onder artikelnummer 528013-9011);
- handschoenen (poederloos);
- pincetten (lange en wegwerp)

De met een * gemerkte hulpmiddelen in deze norm zijn verkrijgbaar onder de vermelde artikelnummers bij:

Korps Landelijke Politiediensten
Divisie Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn

5 VEILIGSTELLEN VAN DIVERSE BLOEDSPOREN

5.1 Algemeen

- Stukken van overtuiging kunnen het beste op het Nederlands Forensisch Instituut worden bemonsterd als de aard van het stuk van overtuiging dit toelaat. Wanneer een stuk van overtuiging niet naar het Nederlands Forensisch Instituut gebracht kan worden, moet door de opsporingsambtenaar zelf een monster van het bloedspoor worden genomen. Alle bloedsporen moeten ongeacht de plaats van aantreffen als infectieus worden verondersteld. Draag daarom bij het bemonsteren van bloedsporen *schone* handschoenen om contaminatie te voorkomen en verwissel de handschoenen voor het bemonsteren van ieder nieuw spoor.

Draag afhankelijk van de aard van de veilig te stellen bloedsporen andere beschermingsmiddelen (bijvoorbeeld een bril en/of mondkapje).

- Voeg wanneer meerdere bloedsporen worden bemonsterd en/of veiliggesteld deze nooit als één monster bij elkaar. Stel elk monster met schoon gereedschap veilig.
- Test het gevonden spoor op de aanwezigheid van bloed met behulp van de tetra base test (FT-norm 250.01) **Met uitzondering van zeer kleine mogelijke bloedsporen.**
- Sluit de verpakking met een NFI-sluitzegel.
- Voorzie na de bemonstering de verpakking van *elk* veiliggesteld bloedspoor van een identiteitszegel. Leg tevens de plaats van aantreffen, de datum en het tijdstip van veiligstellen vast (bijvoorbeeld in het proces-verbaal van de inbeslagneming).
- Breng voor *elk* veiliggesteld bloedspoor een corresponderend identiteitszegel aan op het opgemaakte proces-verbaal van de inbeslagneming van het sporenmateriaal én het afschrift van het proces-verbaal

5.2 Gebruik van een wattenstaafje

- Neem het wattenstaafje uit de beschermhuls en bevochtig het met gedestilleerd water en sla voorzichtig het overtollige water af.
- Wrijf met de top van het wattenstaafje over het bloedspoor en probeer daarbij het bloedspoor zo geconcentreerd mogelijk op het wattenstaafje over te nemen. Wrijf met lichte druk om contaminatie met de ondergrond te voorkomen.
- Plaats het wattenstaafje in de beschermhuls en knip een hoekje aan de onderzijde van de huls af of knip een driehoekje uit het midden van de beschermhuls, zodat het wattenstaafje aan de lucht kan drogen.

5.3 Vloeibaar of gedeeltelijk gestold bloed

- Maak, wanneer een monster genomen moet worden uit een bloedplas, gebruik van een (of meerdere) wattenstaafje(s). Het wattenstaafje wordt in dit geval niet met gedestilleerd water bevochtigd.
- Neem met het wattenstaafje een monster van het bloed op. Zorg dat het wattenstaafje niet te nat wordt.
- Verwijder de overmaat bloed door het wattenstaafje even af te deppen op tissue- of filterpapier.

5.4 Bloed in water of sneeuw

Bloedsporen gevonden in water, natte aarde of op sneeuw moeten zo snel mogelijk worden veiliggesteld om verdere verdunning te voorkomen.

Zuig een monster water met bloed op met een wegwerppipet of een plastic spuit en breng het monster over in een plastic container met schroefdop.

Neem bloed met zo weinig mogelijk sneeuw op met een spatel en breng dit over in een plastic container met schroefdop. Bewaar dit spoor hooguit 24 uur in de koelkast. Zorg voor zo spoedig mogelijk transport naar het NFI en zorg dat dit spoor gemeld wordt bij de afdeling Biologie zodat de conservering zo optimaal mogelijk blijft.

5.5 Natte bloedsporen

Laat, indien mogelijk, natte bloedsporen op stukken van overtuiging (sporendragers) eerst drogen aan de lucht alvorens deze veilig te stellen. Dit drogen dient te geschieden bij kamertemperatuur zonder direct zonlicht of gebruik van een warmtebron.

Bemonster indien dit niet mogelijk is de bloedsporen met een wattenstaafje, zoals beschreven in paragraaf 5.2.

Bevochtig, afhankelijk van de vochtigheid van het bloedspoor, het wattenstaafje zeer beperkt of in het geheel niet met gedestilleerd water.

5.6 Droge bloedsporen

- **Bloedschilfers**
Bemonster de bloedschilfers met een licht bevochtigd wattenstaafje, zoals beschreven in paragraaf 5.2.
- **Bloedvlekken of -spatten**
Snij, indien mogelijk, het bloedspoor met ondergrond (bijvoorbeeld behangpapier, vloerbedekking, etc.) uit.
Breng drager met bloedspoor in een papieren enveloppe. Stel, indien een drager met bloedspoor niet uitgesneden kan worden, het bloedspoor veilig met behulp van een wattenstaafje, zoals beschreven in paragraaf 5.2.

6 BEWAARCONDITIES

De veiliggestelde bloedsporen moeten droog bewaard worden bij kamertemperatuur, daarbij niet blootgesteld aan direct zonlicht.

Bloed vermengt met water of sneeuw is aan bederf onderhevig. Daarom verdient het de voorkeur om deze sporen tot het moment van verzending naar het Nederlands Forensisch Instituut te bewaren bij een temperatuur van -20°C .

Op deze wijze kunnen de sporen voor onbepaalde tijd bewaard blijven zonder dat het DNA-onderzoek nadelig beïnvloed wordt.

7 TRANSPORT NAAR HET NEDERLANDS FORENSISCH INSTITUUT

De veiliggestelde stukken van overtuiging worden door de afdeling Biologie van het Nederlands Forensisch Instituut uitsluitend in behandeling genomen wanneer deze zijn aangeleverd conform de 'Acceptatiecriteria biologische sporen' (FT-norm 252.01), waarin onder andere vermeld wordt dat de stukken van overtuiging **samen** met de DNA-opdracht dienen te worden aangeboden..

Tevens moeten de voor onderzoek aangeboden stukken van overtuiging aangeboden cq verzonden worden in een met een NFI-sluitzegel verzegelde verpakking.

FT-norm 250.05

Veiligstellen van bebloede stukken van overtuiging ten behoeve van vergelijkend dna-onderzoek

1 ONDERWERP

Deze norm geeft richtlijnen voor het veiligstellen van bebloede stukken van overtuiging ten behoeve van het vergelijkend DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 TOEPASSINGSGEBIED

Deze norm vindt toepassing bij het onderzoek van alle soorten misdrijven waarbij stukken van overtuiging naar het Nederlands Forensisch Instituut vervoerd kunnen worden ten behoeve van een onderzoek op bloedsporen.

Het veiligstellen van bebloede stukken van overtuiging dient te worden uitgevoerd door technisch rechercheurs, of andere daartoe bevoegde opsporingsambtenaren.

De norm maakt deel uit van een reeks normen betreffende het veiligstellen van biologische sporen t.b.v. een vergelijkend DNA-onderzoek (respectievelijk FT-norm 250.04, en 250.03), het testen van bloedsporen met betrekking tot de tetrabasetest (FT-norm 251.01) en de acceptatiecriteria van de afdeling Biologie (FT-norm 252.01).

3 DEFINITIES

3.1 Stuk van overtuiging

Een in beslag genomen voorwerp of spoor waaraan een onderzoek moet worden verricht.

3.2 Contaminatie

Het onbedoeld vermengen van het bloedspoor met een andere substantie (bijvoorbeeld een ander bloedspoor).

4 HULPMIDDELEN

Voor het veiligstellen van bebloede stukken van overtuiging zijn nodig:

- diverse maten plastic containers;
- papieren (venster)zakken;
- papieren enveloppen met zelfklevende sluitrand
- uniek genummerde identiteitszegels* (verkrijgbaar in bloks van 50 zegels onder artikelnummer 520018-0000);
- zelfklevende NFI-sluitzegels* (verkrijgbaar per 100 stuks onder artikelnummer 528013-9011);
- handschoenen (poederloos);
- pincetten (lange en wegwerp);
- plastic kokers met schroefdraad* (verkrijgbaar in drie verschillende maten per 10 of 5 stuks verpakt onder artikelnummers 5200900001, 5200900002, 5200900003)

De met een * gemerkte hulpmiddelen in deze norm zijn verkrijgbaar onder de vermelde artikelnummers bij:

Korps Landelijke Politiediensten
Divisie Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn

5 VEILIGSTELLEN VAN DIVERSE STUKKEN VAN OVERTUIGING

5.1 Algemeen

- Draag bij het bemonsteren van speekselsporen *altijd* handschoenen. Alle bloedsporen moeten ongeacht de plaats van aantreffen als infectieus worden verondersteld.
- Draag *altijd schone* handschoenen om contaminatie te voorkomen en verwissel de handschoenen voor het bemonsteren van ieder nieuw spoor.
- Verpak nooit meerdere voorwerpen bij elkaar.
- Stel elk voorwerp met schoon gereedschap veilig.
- Sluit de verpakking met een NFI-sluitzegel.
- Voorzie de verpakking van *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging van een identiteitszegel.
- Leg tevens de plaats van aantreffen, de datum en het tijdstip van veiligstellen vast (bijvoorbeeld in het proces-verbaal van de inbeslagneming).
- Breng voor *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging een corresponderend identiteitszegel aan op het opgemaakte proces-verbaal van de inbeslagneming van het sporenmateriaal én het afschrift van het proces-verbaal dat aan het Nederlands Forensisch Instituut moet worden gezonden.

5.2 Kleding

5.2.1 Natte kleding

Leg kleding met nog natte bloedsporen of natte kleding in een goed geventileerde ruimte op een schone papieren ondergrond of hang de kleding op om aan de lucht te drogen.

Het drogen dient te geschieden bij kamertemperatuur zonder direct zonlicht of het gebruik van een warmtebron.

Droog de kleding van de verdachte en het slachtoffer in verschillende ruimtes om contaminatie te voorkomen.

N.B.: Natte kleding mag ook gedroogd worden in schone droogkasten. Deze moeten dan wel afgesteld zijn op kamertemperatuur.

Verpak nooit een kledingstuk met natte bloedsporen of een nat kledingstuk in een luchtdichte verpakking. Hierdoor blijven de kledingstukken vochtig en wordt de groei van micro-organismen bevorderd, hetgeen het DNA-onderzoek en de bepaling van andere erfelijke kenmerken in de bloedsporen nadelig beïnvloedt.

5.2.2 Droge of gedroogde kleding

Onderzoek de kleding eerst visueel, waarbij gelet moet worden op de algehele toestand van de kleding, beschadigingen in de kleding en dergelijke.

Veiligheidsaspecten

- Ga er bij de fouillering van de kleding van uit dat er scherpe, puntige voorwerpen in de kleding kunnen zitten.
- Gebruik lange pincetten wanneer zakken worden doorzocht en draag handschoenen zodat u zich niet verwondt.
- Wees extra voorzichtig wanneer er sprake kan zijn van een vuurwapen.
- Handel niet overhaast, maar overweeg elke handeling zodat de eigen veiligheid niet in gevaar komt.
- Bij het onderzoeken van kleding op metalen voorwerpen (bijvoorbeeld messen of vuurwapens) kan men gebruik maken van een metaaldetector.

N.B.: Bedenk dat naalden niet door een metaaldetector worden gedetecteerd!

Indien men kleding moet veiligstellen en onderzoeken van een slachtoffer dat reeds naar een ziekenhuis is vervoerd, kan het gebeuren dat de kleding van het slachtoffer in één plastic of papieren zak is gestopt. Pak dan de kleding opnieuw uit en behandel deze volgens de aanwijzingen zoals in deze norm staan beschreven.

Houd ook extra rekening met contaminatie. Geef deze informatie aan het Nederlands Forensisch Instituut door, bijvoorbeeld op het aanvraagformulier.

Verpak de droge of gedroogde kleding in papieren (venster)zakken.

5.3 Schoenen

Natte schoenen

Laat natte schoenen eerst drogen aan de lucht zoals beschreven staat in paragraaf [5.2.1](#).

Droge en gedroogde schoenen

Verpak elke droge of gedroogde schoen apart in een papieren (venster)zak.

5.4 Messen

Een bebloed mes mag *nooit* met behulp van wattenstaafjes bemonsterd worden op bloed. Hierdoor kunnen belangrijke sporen (bijvoorbeeld vezels of vingerafdrukken) verloren gaan.

Verpak een mes bij verzending in een plastic koker met schroefdeksel.

Indien messen, wapens en andere voorwerpen in water worden aangetroffen, moeten het wapen **in**

het betreffende water als één stuk van overtuiging worden aangeboden. Verpak een dergelijk stuk van overtuiging dus op een zodanige manier dat het wapen niet kan roesten.

5.5 Overige stukken van overtuiging

Droog natte (met uitzondering van bovenstaande) bloedsporen op de stukken van overtuiging of natte stukken van overtuiging eerst aan lucht zoals omschreven staat in paragraaf 5.2.1. Verpak de droge of gedroogde stukken van overtuiging in de papieren (venster)zakken.

6 BEWAARCONDITIES

De veiliggestelde bloedsporen moeten droog bewaard worden bij kamertemperatuur, daarbij niet blootgesteld aan direct zonlicht.

Op deze wijze kunnen de sporen voor onbepaalde tijd bewaard blijven zonder dat het DNA-onderzoek nadelig beïnvloed wordt. **Met uitzondering van de sporen zoals vermeld onder 5.4.**

7 TRANSPORT NAAR HET NEDERLANDS FORENSISCH INSTITUUT

De veiliggestelde stukken van overtuiging worden door de afdeling Biologie van het Nederlands Forensisch Instituut uitsluitend in behandeling genomen wanneer deze zijn aangeleverd conform de 'Acceptatiecriteria biologische sporen' (FT-norm 252.01).

Tevens moeten de voor onderzoek aangeboden stukken van overtuiging aangeboden cq. verzonden worden in een met een NFI-sluitzegel verzegelde verpakking.

FT-norm 250.06

Veiligstellen van spermastoren t.b.v. vergelijkend dna-onderzoek

1 ONDERWERP

Deze norm geeft aanwijzingen voor het veiligstellen van spermastoren ten behoeve van het vergelijkend DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 TOEPASSINGSGEBIED

Deze norm vindt toepassing bij het onderzoek van zedenmisdrijven.

Het veiligstellen van spermastoren dient te worden uitgevoerd door technische rechercheurs.

De norm maakt deel uit van een reeks normen betreffende het veiligstellen van biologische sporen t.b.v. een vergelijkend DNA-onderzoek (resp. FT-norm 250.04, 250.05 en 250.03), het testen van bloedsporen m.b.v. de tetrabasetest (FT-norm 251.01) en de acceptatiecriteria van de afdeling Biologie (FT-norm 252.01).

3 DEFINITIES

3.1 Stuk van overtuiging

Een in beslag genomen voorwerp of spoor waaraan een onderzoek moet worden verricht.

3.2 Contaminatie

Het onbedoeld vermengen van het spermastoor met een andere substantie (bijvoorbeeld een ander uitscheidingsvocht of bloed).

3.3 Blanco monster

Een blanco monster is een monster genomen van dezelfde ondergrond als waarop zich het spermaspoor bevindt.

4 HULPMIDDELEN

Voor het veiligstellen van (sporen op) stukken van overtuiging zijn nodig:

- wattenstaafjes* (verkrijgbaar à 100 stuks onder artikelnummer 528062-9011);
- gedestilleerd water of demiwater;
- tissue papier;
- schaar;
- spatel;
- scalpelmesje;
- diverse maten plastic of glazen containers met schroefdeksel;
- papieren (venster)zakken;
- papieren enveloppen;
- uniek genummerde identiteitszegels* (verkrijgbaar in bloks van 50 zegels onder artikelnummer 520018-0000);
- zelfklevende NFI-sluitzegels* (verkrijgbaar per 100 stuks onder artikelnummer 528013-9011);
- handschoenen (poederloos);
- lange pincetten;
- onderzoekset zedendelicten* (verkrijgbaar onder artikel nummer 520060-0000).

De met een * gemerkte hulpmiddelen in deze norm zijn verkrijgbaar onder de vermelde artikelnummers bij:

Korps Landelijke Politiediensten
Divisie Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn

5 VEILIGSTELLEN VAN DIVERSE SPERMASPOREN

5.1 Algemeen

- Alle spermasporen moeten ongeacht de plaats van aantreffen als infectieus worden verondersteld.
Draag daarom bij het bemonsteren van spermasporen *altijd* handschoenen.
- Draag *altijd schone* handschoenen om contaminatie te voorkomen.
- Verpak nooit meerdere voorwerpen bij elkaar.
Stel elk voorwerp, waar nodig, met schoon gereedschap veilig.
- Voorzie de verpakking van *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging tenminste van een identiteitszegel.
Leg tevens de plaats van aantreffen, de datum en het tijdstip van veiligstellen vast (bijvoorbeeld op het proces-verbaal van de inbeslagneming (PVI)).
- Breng voor *elk* veiliggesteld stuk van overtuiging een corresponderend identiteitszegel aan op het opgemaakte proces-verbaal van de inbeslagneming van het sporenmateriaal én op het afschrift van het proces-verbaal dat aan het Nederlands Forensisch Instituut moet worden gezonden.
- Stel bij elk veiliggesteld spermaspoor, zo mogelijk, een blanco monster veilig op dezelfde wijze als vermeld in paragraaf 5.2.
- De plaats waar het blanco monster wordt genomen moet zich in de directe omgeving van het spermaspoor bevinden, maar niet met het spermaspoor zijn vermengd.

5.2 Gebruik van een wattenstaafje

- Neem het wattenstaafje uit de beschermhuls en bevochtig het met gedestilleerd water of demiwater.
- Verwijder de overtollige hoeveelheid water door het wattenstaafje af te deppen op een schoon tissuepapier.
- Wrijf met de top van het wattenstaafje over het spermaspoor en probeer daarbij het spermaspoor zo geconcentreerd mogelijk op het wattenstaafje over te nemen.
- Doe het wattenstaafje in de beschermhuls en knip een deel van de top van de beschermhuls af, zodat het wattenstaafje aan de lucht kan drogen.

5.3 Spermasporen veiliggesteld bij het slachtoffer tijdens een medisch onderzoek

Laat de arts bij het medisch onderzoek van het slachtoffer gebruik maken van de onderzoekset zedendelicten welke verkrijgbaar is bij het Korps landelijke politiediensten in Apeldoorn.

NB. De onderzoekset zedendelicten kan ook gebruikt worden bij het medisch onderzoek van een verdachte van een zedendelict.

5.4 Vloeibaar sperma

Gebruik voor het veiligstellen van vloeibaar sperma een wattenstaafje. Het wattenstaafje wordt in dit geval niet met gedestilleerd water bevochtigd.

Bemonster het spermaspoor zoals beschreven staat in paragraaf 5.2.

Gebruik in het geval van een grote hoeveelheid sperma twee of meerdere wattenstaafjes.

Bewaar een condoom met vloeibaar sperma in een container met schroefdeksel. Leg een knoop in het condoom om wegvloeien van het sperma te voorkomen.

5.5 Natte stukken van overtuiging zoals bijvoorbeeld kleding, beddengoed of handdoeken

- Leg natte stukken van overtuiging of stukken van overtuiging met nog natte spermasporen in een schone, goed geventileerde ruimte op een schone papieren ondergrond of hang de stukken van overtuiging op om aan de lucht te drogen. Het drogen dient te geschieden bij kamertemperatuur zonder direct zonlicht of het gebruik van een warmtebron. Droog de stukken van overtuiging van de verdachte en het slachtoffer in verschillende ruimtes om contaminatie te voorkomen.
NB. Natte stukken van overtuiging of natte kleding mag ook gedroogd worden in schone droogkasten. Deze moeten dan wel afgesteld zijn op kamertemperatuur.
- Verpak nooit een stuk van overtuiging met natte sperma sporen of een nat stuk van overtuiging in een luchtdichte verpakking. Hierdoor blijven de stukken van overtuiging vochtig en wordt de groei van micro-organismen bevorderd, het geen het DNA-onderzoek van de spermasporen nadelig beïnvloedt.

5.6 Droge of gedroogde stukken van overtuiging zoals kleding, beddengoed of handdoeken

- Onderzoek kleding eerst visueel, waarbij gelet moet worden op de algehele toestand van de kleding, beschadigingen in de kleding en dergelijke. Registreer alle bijzonderheden.
- Ga er bij de foullering van de kleding van uit dat er scherpe, puntige voorwerpen in de kleding kunnen zitten. Gebruik lange pincetten wanneer zakken worden doorzocht en draag handschoenen zodat de onderzoeker zich niet kan verwonden. Bij het onderzoeken van kleding op metalen voorwerpen (bijvoorbeeld messen) kan men gebruik maken van een metaaldetector. Bedenk dat naalden niet door een metaal detector gedetecteerd worden.

- Indien men kleding moet veiligstellen en onderzoeken van een slachtoffer dat reeds naar een ziekenhuis is vervoerd, kan het gebeuren dat de kleding van het slachtoffer in één plastic of papieren zak is gestopt. Pak dan de kleding opnieuw uit en behandel deze volgens de aanwijzingen zoals in deze norm staan beschreven.
Houd ook extra rekening met contaminatie. Geef deze informatie aan het Nederlands Forensisch Instituut door, bij voorbeeld op het aanvraagformulier.
- Verpak de droge of gedroogde stukken van overtuiging in aparte hiervoor bestemde papieren (venster)zakken.

5.7 Spermasporen op grote, niet-verplaatsbare, absorberende stukken van overtuiging.

Voorbeelden van grote stukken van overtuiging die bemonsterd kunnen worden zijn onder andere: vloerbedekking, matrassen, bekleding van meubelen en autostoelen.

Grote stukken van overtuiging kunnen bemonsterd worden door monsters uit het stuk van overtuiging te nemen.

Gebruik bij de bemonstering een scalpelmesje of een schaar om de vlek uit te knippen van de rest van de omgeving.

Doe het uitgeknipte en droge monster in een plastic zakje of een papieren enveloppe.

Probeer, indien een drager met spermaspoor niet uitgesneden kan worden, het spermaspoor veilig te stellen met behulp van een wattenstaafje, zoals beschreven in paragraaf 5.2.

5.8 spermasporen op niet-verplaatsbare, niet-absorberende oppervlakken.

Voorbeelden van dergelijke oppervlakken zijn: vloeren, metalen, kunststoffen of glazen oppervlakken.

Bemonster het spermaspoor met behulp van een wattenstaafje op de in 5.2 beschreven wijze.

6 BEWAARCONDITIES

De veiliggestelde bloedsporen moeten droog bewaard worden bij kamertemperatuur, daarbij niet blootgesteld aan direct zonlicht.

Vloeibare spermasporen moeten bewaard worden bij een temperatuur van -20°C tot het moment van verzending naar het Nederlands Forensisch Instituut.

Op deze wijze kunnen de sporen voor onbepaalde tijd bewaard blijven zonder dat het DNA-onderzoek nadelig beïnvloed wordt.

7 TRANSPORT NAAR HET NEDERLANDS FORENSISCH INSTITUUT

De veiliggestelde stukken van overtuiging worden door de afdeling Biologie van het Nederlands Forensisch Instituut uitsluitend in behandeling genomen wanneer deze zijn aangeleverd conform de 'Acceptatie-criteria biologische sporen' (FT-norm 252.01).

Tevens moeten de voor onderzoek aangeboden stukken van overtuiging aangeboden cq. verzonden worden in een met een NFI-sluitzegel verzegelde verpakking.

FT-norm 250.07

Afname van wangslijmvliescellen t.b.v. een DNA-onderzoek

1 Onderwerp

Deze norm beschrijft de methode voor de afname van wangslijmvliescellen ten behoeve van een DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 Toepassingsgebied

De beschreven wijze van afname van wangslimvliescellen is bedoeld als leidraad voor de opsporingsambtenaar en de behandelende arts en moet worden toegepast in die gevallen waarbij een DNA-onderzoek is gewenst. Slechts als het afnemen van wangslimvliescellen niet mogelijk of ongewenst is kan voor de afname van bloed (zie FT-norm 250.08) of hoofdharen (zie FT-norm 250.09) worden gekozen.

3 Definities

3.1 Biologisch sporenmateriaal

Lichaamseigen materiaal zoals bijvoorbeeld bloed, sperma, speeksel, haarwortels en huid.

3.2 DNA-onderzoek

Het vergelijken van de DNA-profielen van het veiliggestelde biologisch sporenmateriaal met het DNA-profiel van het referentiemonster wangslimvlies van de donor.

3.3 Donor

De persoon waarvan een monster wangslimvlies wordt genomen.

4 Hulpmiddelen

Voor het verzamelen van het wangslimvlies moetis een onderzoeksset nodig met daarin de volgende onderdelen worden gebruikt:

- één formulier met instructies voor de politie en de arts;
- één formulier tbv. DNA-onderzoek, waarop de gegevens van de donor worden vermeld;
- vier steriel verpakte wangslimvliেসborsteltjes;
- vier plastic buisjes;
- één set identiteitszegels;
- één paar wegwerphandschoenen;
- twee sluitzegels;
- één in elkaar te vouwen kartonnen verpakking.

NB: De gegevens van de donor moeten op het daarvoor bestemde formulier (zie bijlage 2) met een blauw schrijvende ballpoint worden ingevuld.

De onderzoeksset ten behoeve van de afname van wangslimvliescellen is te bestellen bij het

Korps Landelijke Politiediensten
Divisie Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn
telefoonnummer: 055-5276112
faxnummer 055-5276121
artikelnummer: 520019-0000

5 Bewaarcondities en vervaldatum van de gebruikte onderzoeksset

De onderzoeksset dient tot op het moment van gebruik bewaard te worden op een donkere plaats bij kamertemperatuur.

De vervaldatum van de onderzoeksset staat op de buitenkant van de verpakking. Een onderzoeksset mag na de verloopdatum onder geen beding meer worden gebruikt.

6 Richtlijnen voor het gebruik

De aanwijzingen op het instructieformulier dienen nauwgezet te worden gevolgd. De volledige tekst van deze instructie is als bijlage 1 bij deze norm gevoegd.

Bij vragen over of problemen met het gebruik van de set kunt u contact opnemen met de afdeling Biologie, telefoon: 070-413 57 50

7 Transport naar het Nederlands Forensisch Instituut

De op bovengenoemde wijze verzamelde wangslimvliescellen moeten zo spoedig mogelijk naar het Nederlands Forensisch Instituut worden verstuurd. Tot dat moment moet de wangslimvliesseset op een donkere plaats bij kamertemperatuur worden bewaard.

Contact:

Bezoekadres	Laan van Ypenburg 6, 2497 GB Den Haag
Postadres	Postbus 24044, 2490 AA Den Haag
Telefoon	070-888 6666
Fax	070-888 6555
Frontdesk	070-888 6888
Spoedaanvragen	070-888 6999 (buiten kantooruren)
Website	http://www.forensischinstituut.nl/
E-mail	info@nfi.minjus.nl

FT-norm 250.08

Afname van bloed door middel van een vingerprik ten behoeve van een DNA-onderzoek

1 Onderwerp

Deze norm beschrijft de methode voor de afname van bloed ten behoeve van een DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 Toepassingsgebied

De beschreven wijze van afname van bloed is bedoeld als leidraad voor de behandelende arts of verpleegkundige en moet worden toegepast. Wanneer het afnemen van bloed, niet mogelijk of ongewenst is kan voor de afname van wangslimvliescellen (zie FT-norm 250.07) of getrokken hoofdharen (zie FT-norm 250.09) worden gekozen.

3 Definities

3.1 Biologisch sporenmateriaal

Lichaamseigen materiaal zoals bijvoorbeeld bloed, sperma, speeksel, haarwortels, huid.

3.2 DNA-onderzoek

Het vergelijken van de DNA-profielen van het veiliggestelde biologisch sporenmateriaal met het DNA-profiel van het monster bloed van de donor.

3.3 Donor

De persoon waarvan een monster bloed wordt genomen.

4 Hulpmiddelen

Voor het verzamelen van het bloed is een onderzoekset nodig met daarin de volgende onderdelen:

- één formulier met instructies voor de politie en de arts;
- één formulier ten behoeve van DNA-onderzoek, waarop de gegevens van de donor dienen te worden vermeld;
- één Sorb-it zakje;
- één Unistick;
- FTA-papier;
- één set identiteitszegels;
- één paar wegwerphandschoenen;
- één pleister;
- één alcoholpad;
- één metalen enveloppe;
- één verzendenveloppe.

NB: De gegevens van de donor moeten op het daarvoor bestemde formulier (zie [bijlage 2](#)) met een blauw schrijvende ballpoint worden ingevuld.

De onderzoekset ten behoeve van de afname van bloed is te bestellen bij het:

Korps Landelijke Politiediensten
Divisie Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn
telefoonnummer: 055-5276112
faxnummer 055-5276121
artikelnummer: 520020-0000

5 Bewaarcondities en vervaldatum van de nog gebruikte onderzoekset

De onderzoekset dient tot op het moment van gebruik bewaard te worden bij kamertemperatuur en in het donker.

De vervaldatum van de onderzoekset staat op de buitenkant van de verpakking. Een onderzoekset mag na de verloopdatum onder geen beding meer worden gebruikt.

6 Richtlijnen voor het gebruik

De aanwijzingen op het instructieformulier (zie ook [bijlage 1](#)) dienen nauwgezet te worden gevolgd.

Bij vragen over of problemen met het gebruik van de set kunt u contact opnemen met de afdeling Biologie. telefoon: 070-4135750.

7 Transport naar het Nederlands Forensisch Instituut

Het op bovengenoemde wijze verzamelde bloed moet zo spoedig mogelijk naar het Nederlands Forensisch Instituut worden verstuurd. Tot dat moment moet de vingerprikset op een donkere plaats bij kamertemperatuur worden bewaard.

Contact

Bezoekadres	Laan van Ypenburg 6, 2497 GB Den Haag
Postadres	Postbus 24044, 2490 AA Den Haag
Telefoon	070-888 6666
Fax	070-888 6555
Frontdesk	070-888 6888
Spoedaanvragen	070-888 6999 (buiten kantooruren)
Website	http://www.forensischinstituut.nl/
E-mail	info@nfi.minjus.nl

FT-norm 250.09

Afname van uitgetrokken hoofdharen ten behoeve van een DNA-onderzoek

1 Onderwerp

Deze norm beschrijft de methode voor de afname van een monster hoofdhaar ten behoeve van een DNA-onderzoek. Daarnaast wordt in deze norm de wijze van administreren en de manier van bewaren en transport beschreven.

2 Toepassingsgebied

De beschreven wijze van afname van hoofdharen is bedoeld als leidraad voor de opsporingsambtenaar en/of de behandelende arts dan wel verpleegkundige en moet worden toegepast. Slechts als het afnemen van wangslijmvliescellen niet mogelijk of ongewenst is kan voor de afname van haren of bloed (zie FT-norm 250.08) worden gekozen.

3 Definities

3.1 Biologisch sporenmateriaal

Lichaamseigen materiaal zoals bijvoorbeeld bloed, sperma, speeksel, haarwortels en huid.

3.2 DNA-onderzoek

Het vergelijken van de DNA-profielen van het veiliggestelde biologisch sporenmateriaal met het DNA-profiel van het monster hoofdhaar van de donor.

3.3 Donor

De persoon waarvan een monster hoofdhaar wordt genomen.

4 Hulpmiddelen

Voor het verzamelen van het hoofdhaar moet een is een onderzoeksset nodig met daarin de volgende onderdelen worden gebruikt:

- één formulier met instructies voor de politie en de arts;
- één formulier ten behoeve van DNA-onderzoek, waarop de gegevens van de donor worden vermeld;
- één kaartje met plakrand;
- een paar wegwerphandschoenen;
- één plastic zakje;
- één set identiteitszegels;

- één verzendenveloppe;
- één sluitzegel.

NB: De gegevens van de donor moeten op het daarvoor bestemde formulier (zie bijlage 2) met een blauw schrijvende ballpoint worden ingevuld.

De onderzoekset ten behoeve van de afname van hoofdhaarcellen is te bestellen bij het:

Korps Landelijke Politiediensten
 Divisie Logistiek
 Postbus 909
 7300 BD Apeldoorn
 telefoonnummer: 055-5276112
 faxnummer 055-5276121
 artikelnummer: 520021-0000

Bewaarcondities van de gebruikte onderzoekset

De onderzoekset dient tot op het moment van gebruik bewaard te worden bij kamertemperatuur, dwz niet in direct zonlicht of in de nabijheid van een verwarmingsbron.

5 Richtlijnen voor het gebruik

De aanwijzingen op het instructieformulier (zie bijlage 1) dienen nauwgezet te worden gevolgd. Bij vragen over of problemen met het gebruik van de set kunt u contact opnemen met de afdeling Biologie. telefoon: 070-4135750.

6 Transport naar het Nederlands Forensisch Instituut

De op bovengenoemde wijze verzamelde hoofdhaarcellen moeten zo spoedig mogelijk naar het Nederlands Forensisch Instituut worden verstuurd. Tot dat moment moet de hoofdhaarset op een donkere plaats bij kamertemperatuur worden bewaard.

Contact

Bezoekadres	Laan van Ypenburg 6, 2497 GB Den Haag
Postadres	Postbus 24044, 2490 AA Den Haag
Telefoon	070-888 6666
Fax	070-888 6555
Frontdesk	070-888 6888
Spoedaanvragen	070-888 6999 (buiten kantooruren)
Website	http://www.forensischinstituut.nl/
E-mail	info@nfi.minjus.nl

FT-norm 901.01

Gebruik DNA-kit

1 Onderwerp

Deze norm geeft richtlijnen voor het beveiligen van mogelijk biologisch sporenmateriaal op de Plaats Delict (PD).

2 Toepassingsgebied

Deze norm vindt toepassing bij het onderzoek van alle soorten misdrijven, waarbij mogelijk biologisch sporen materiaal wordt aangetroffen. In het geval dat deze verloren kunnen gaan, in afwachting van de komst van de technische recherche (TR), of wanneer de TR niet ter plaatse komt. Deze norm beschrijft de wijze waarop politieambtenaren de sporendragers van mogelijk biologische sporen, kunnen beveiligen door gebruik te maken van de hulpmiddelen in de DNA-kit.

3 Definities

3.1 Biologisch sporen materiaal

Lichaamseigen materiaal; ic. bloed, sperma, speeksel, haren, haarwortels en huid.

3.2 Stuk van overtuiging

Een in beslag genomen voorwerp of spoor waaraan forensisch technisch onderzoek moet worden verricht.

3.3 Contaminatie

Het onbedoeld vermengen van het oorspronkelijke (biologisch) materiaal met een andere substantie (bijvoorbeeld met een ander bloedspoor).

3.4 DNA-onderzoek

Het vervaardigen van DNA-profielen uit veiliggesteld biologisch sporen materiaal.

3.5 DNA-profiel vergelijking

Het vergelijken van de gevonden DNA-profielen uit het aangetroffen biologisch sporen materiaal met de gevonden DNA-profielen van de betrokkenen binnen de zaak en het vergelijken van de gevonden DNA-profielen met de in de DNA-database opgeslagen DNA-profielen.

3.6 Chain of evidence

Het bewaken van de procedures omtrent handelingen die met het sporen materiaal worden uitgevoerd.

3.7 Beveiligen van sporen

Het op de PD verplaatsen dan wel verpakken van sporendragers teneinde de daarop aanwezige biologische sporen te beschermen.

3.8 DNA-kit

Een afgesloten voorziening met hulpmiddelen voor het beveiligen van sporendragers en biologische sporen op de PD in afwachting van het sporenonderzoek.

3.9 Sporenonderzoek

Het door de TR in te stellen onderzoek naar onder andere biologische sporen.

4 Eerste optreden op plaats delict

4.1 Verzamelen van informatie

De PD moet zoveel mogelijk in oorspronkelijke staat (zoals aangetroffen bij aankomst) gehouden worden in afwachting van het onderzoek door de TR. Eventueel noodzakelijke veranderingen in de situatie moeten vastgelegd worden. Daarnaast worden namen van aangever(s), slachtoffer(s), getuige(n) genoteerd en alle bijzonderheden die voor verder onderzoek van belang kunnen zijn. Daarbij moet vooral worden gelet op de relatie van het aangetroffen spoor en de aan de PD gerelateerde personen, met name de mogelijke pleger(s).

4.2 Beveiligen van biologische sporen

Hoewel de PD zoveel mogelijk in originele staat gehouden moet worden in afwachting van de komst van de TR, kan het voorkomen dat bepaalde biologische sporen verloren kunnen gaan als geen actie wordt ondernomen. Handelingen die vervolgens verricht worden moeten tot een minimum worden beperkt en mogen alleen uitgevoerd worden met behulp van de DNA-kit. Er moet te allen tijde een afweging worden gemaakt tussen het opsporingsbelang en het belang van de aangever (slachtoffer) en derden.

4.3 Gebruik DNA-kit

De DNA-kit is een hulpmiddel bij het beveiligen van biologische sporen op de PD. In hoofdstuk 7 van deze FT-norm is de inhoud van de DNA-kit bepaald. De DNA-kit bevat alleen hulpmiddelen om sporen te beveiligen. De DNA-kit **moet** gebruikt worden volgens de instructies zoals deze op de DNA-kit gedrukt staan. De sporendragerzak is niet geschikt voor het langdurig conserveren van sporendragers met biologisch materiaal

4.4 Beperking in gebruik DNA-kit

Met de hulpmiddelen kan geen bemonstering (in de zin van FT-norm 250.03, 04 en 05) worden uitgevoerd. Het bemonsteren van sporendragers is onderdeel van het forensisch technisch sporenonderzoek en mag alleen worden uitgevoerd door technisch rechercheurs, of andere daartoe opgeleide en bevoegde opsporingsambtenaren.

5 Administratie

Alle handelingen met betrekking tot sporendragers en biologische sporen moeten vanuit hetoogpunt 'chain of evidence' worden vastgelegd in een proces-verbaal (PV). Dit PV wordt zo snel mogelijk ter hand gesteld aan de TR.

6 Overdracht Sporendragers en biologische sporen

De PD wordt overgedragen aan de leider PD, dan wel de TR. Bij deze overdracht wordt apart aandacht besteed aan de beveiligde sporen. Kan de komst van de TR niet worden afgewacht, dienen er met de betrokkenen sluitende afspraken te worden gemaakt met betrekking tot de beveiligde sporendragers en/of biologische sporen. Ook deze afspraken worden opgenomen in het op te maken PV ten behoeve van de TR.

7 Hulpmiddelen

7.1 DNA-kit

Voor het beveiligen van de sporendragers en/of de biologische sporen wordt gebruikt gemaakt van de DNA-kit. Inhoud van de DNA-kit:

- Een paar plastic handschoenen
- Een mondkapje
- Een sporendragerzak voor het beveiligen en eventueel vervoeren van een sporendrager
- Een proces verbaal formulier

7.2 Instructie eenmalig gebruik van hulpmiddelen

Aan de buitenzijde van de omzakverpakking van de DNA-kit zijn de instructies betreffende het gebruik van deze kit gedrukt.

7.3 Opmaken PV

Alle handelingen met betrekking tot een sporendrager dan wel een biologisch spoor worden vastgelegd in het proces-verbaal dat onderdeel uitmaakt van de DNA-kit.

De DNA-kit is te bestellen bij:

Korps Landelijke Politiediensten
Dienst Logistiek
Postbus 909
7300 BD Apeldoorn
onder vermelding van bestelnummer: 5200140000

Bijlage 5: Weergave van de onderzoeksvragen in de vorm van een matrix

Bijlage 6: Nederlandse regelgeving en praktijkregels

Wetboek van Strafvordering: art. 138a, 151a-d, 195a-f

Artikel 138a

Onder DNA-onderzoek wordt verstaan het onderzoek van celmateriaal dat slechts gericht is op het vergelijken van DNA-profielen of het vaststellen van uiterlijk waarneembare persoonskenmerken van de onbekende verdachte.

Artikel 151a

De officier van justitie kan, met inachtneming van het tweede lid, ambtshalve of op verzoek van de verdachte of diens raadsman, een deskundige, verbonden aan één van de bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen laboratoria, benoemen met de opdracht met het oog op de waarheidsvinding een DNA-onderzoek te verrichten op basis van celmateriaal en hem een met redenen omkleed verslag uit te brengen. Celmateriaal kan ten behoeve van onderzoek als bedoeld in de vorige zin, behoudens [artikel 151b](#), slechts worden afgenomen met schriftelijke toestemming van de betrokkene.

Indien onvoldoende celmateriaal voor een tegenonderzoek als bedoeld in het vierde lid beschikbaar is, stelt de officier van justitie de verdachte, indien slechts één verdachte bekend is, in de gelegenheid een deskundige, verbonden aan één van de aangewezen laboratoria, aan te wijzen die het onderzoek verricht. Het vierde lid blijft buiten toepassing.

De officier van justitie geeft, ingeval het onderzoek heeft plaatsgevonden aan afgenomen celmateriaal, de onderzochte persoon zo spoedig mogelijk schriftelijk kennis van de uitslag van het onderzoek. Indien het onderzoek heeft plaatsgevonden aan ander celmateriaal geeft hij de verdachte, indien deze bekend is, zodra het belang van het onderzoek dat toelaat schriftelijk kennis van de uitslag van het onderzoek. Buiten hetgeval, bedoeld in het tweede lid, wijst hij de verdachte daarbij op het bepaalde in het vierde en vijfde lid.

De verdachte kan binnen veertien dagen nadat hem van de uitslag van het DNA-onderzoek schriftelijk is kennisgegeven, de officier van justitie verzoeken een andere door hem aangewezen deskundige, verbonden aan één van de bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen laboratoria, te benoemen met de opdracht een DNA-onderzoek te verrichten. De officier van justitie willigt het verzoek in als daarvoor voldoende celmateriaal beschikbaar is. De deskundige brengt aan de officier van justitie een met redenen omkleed verslag uit. De eerste zin van het derde lid is van overeenkomstige toepassing.

In geval van toepassing van het vierde lid, wordt de verdachte een deel van de kosten van het onderzoek, waarvan de hoogte bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld, in rekening gebracht indien dit onderzoek het in opdracht van de officier van justitie verrichte onderzoek bevestigt.

DNA-profielen worden slechts verwerkt voor de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden, het College bescherming persoonsgegevens gehoord, regels gesteld voor het verwerken van DNA-profielen en celmateriaal.

De bepalingen van de vijfde afdeling van de derde titel van het Tweede Boek zijn van overeenkomstige toepassing, behoudens voor zover daarvan in het eerste tot en met zesde lid is afgeweken.

Bij toepassing van artikel 232 blijft het vierde lid buiten toepassing.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van dit artikel gegeven. De voordracht voor een krachtens de eerste volzin vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers van de Staten-Generaal is overgelegd.

Artikel 151b

De officier van justitie kan in het belang van het onderzoek bevelen dat van de verdachte van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, tegen wie ernstige bezwaren bestaan, celmateriaal zal worden afgenomen ten behoeve van een DNA-onderzoek.

De officier van justitie geeft het bevel niet dan nadat de verdachte in de gelegenheid is gesteld, te worden gehoord. De verdachte is bevoegd zich bij het horen door een raadsman te doen bijstaan.

Het bevel wordt ten uitvoer gelegd door afname van wangslimvlies. Indien afname van wangslimvlies om bijzondere geneeskundige redenen of vanwege het verzet van de verdachte onwenselijk is dan wel geen geschikt celmateriaal oplevert, wordt bloed afgenomen of worden haarwortels afgenomen, zo nodig met behulp van de sterke arm. Het celmateriaal wordt door een arts of een verpleegkundige afgenomen. In bij algemene maatregel van bestuur te bepalen gevallen kan het celmateriaal worden afgenomen door een persoon die voldoet aan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen eisen.

Het bevel, onderscheidenlijk de tenuitvoerlegging dan wel de verdere tenuitvoerlegging daarvan kan achterwege blijven indien zich naar het oordeel van de officier van justitie zwaarwegende redenen voordoen om het DNA-onderzoek aan ander celmateriaal te laten plaatsvinden, dan wel de verdachte schriftelijk toestemt in de afname van celmateriaal.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van dit artikel gegeven. De voordracht voor een krachtens de eerste volzin vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers van de Staten-Generaal is overgelegd.

Artikel 151c

Onderzoek ter bepaling van het DNA-profiel van een bekende verdachte van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, wordt behoudens zwaarwegende redenen slechts opgedragen met betrekking tot afgenomen celmateriaal.

Onderzoek ter bepaling van het DNA-profiel van een bekende persoon die niet wordt verdacht van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, wordt slechts opgedragen met betrekking tot afgenomen celmateriaal.

Artikel 151d

De officier van justitie kan bevelen dat een DNA-onderzoek plaatsvindt dat gericht is op het vaststellen van uiterlijk waarneembare persoonskenmerken van de onbekende verdachte.

Het DNA-onderzoek kan slechts gericht zijn op het vaststellen van het geslacht, het ras of andere bij algemene maatregel van bestuur aangewezen uiterlijk waarneembare persoonskenmerken.

De voordracht voor een krachtens het tweede lid vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers der Staten-Generaal is overgelegd.

Het DNA-onderzoek kan slechts worden bevolen in geval van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid.

Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld over de wijze van uitvoering van het DNA-onderzoek.

Artikel 195a

De rechter-commissaris kan, met inachtneming van het bepaalde in het tweede lid, ambtshalve, op vordering van de officier van justitie of op verzoek van de verdachte, een deskundige, verbonden aan één van de bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen laboratoria, benoemen met de opdracht met het oog op de waarheidsvinding een DNA-onderzoek te verrichten op basis van celmateriaal en hem een met redenen omkleed verslag uit te brengen. Celmateriaal kan ten behoeve van onderzoek als bedoeld in de vorige zin, behoudens artikel 195d, slechts worden afgenomen met schriftelijke toestemming van de betrokkene.

Indien onvoldoende celmateriaal voor een tegenonderzoek als bedoeld in artikel 195b, eerste lid, beschikbaar is, stelt de rechter-commissaris de verdachte, indien slechts één verdachte bekend is, in de gelegenheid een deskundige, verbonden aan één van de aangewezen laboratoria, aan te wijzen die het onderzoek verricht. Artikel 195b blijft buiten toepassing.

De rechter-commissaris geeft, ingeval het onderzoek heeft plaatsgevonden aan afgenomen celmateriaal, de onderzochte persoon zo spoedig mogelijk schriftelijk kennis van de uitslag van het onderzoek. Indien het onderzoek heeft plaatsgevonden aan ander celmateriaal, geeft hij de verdachte, indien deze bekend is, zodra het belang van het onderzoek dat toelaat schriftelijk kennis van de uitslag van het onderzoek. Buiten het geval, bedoeld in het tweede lid, wijst hij de verdachte daarbij op het bepaalde in artikel 195b.

DNA-profielen worden slechts verwerkt voor de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden, het College bescherming persoonsgegevens gehoord, regels gesteld voor het verwerken van DNA-profielen en celmateriaal.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van dit artikel gegeven.

Artikel 195b

De verdachte kan binnen veertien dagen nadat hem de uitslag van het DNA-onderzoek schriftelijk is kennisgegeven, de rechter-commissaris verzoeken een andere door hem aangewezen deskundige, verbonden aan één van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen laboratoria, te benoemen met de opdracht een DNA-onderzoek te verrichten. Indien daartoe voldoende celmateriaal beschikbaar is, willigt de rechter-commissaris het verzoek in. De deskundige brengt aan de rechter-commissaris een met redenen omkleed verslag uit. Artikel 195a, derde lid, eerste volzin, vierde en vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

In geval van toepassing van het eerste lid, wordt de verdachte een deel van de kosten van het onderzoek, waarvan de hoogte bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld, in rekening gebracht, indien dit onderzoek het in opdracht van de rechter-commissaris verrichte onderzoek bevestigt.

Bij toepassing van artikel 232 blijft het eerste lid buiten toepassing.

Artikel 195c

Ten aanzien van het onderzoek door deskundigen als bedoeld in de artikelen 195a en 195b, zijn de bepalingen van de vijfde afdeling van de derde Titel van het Tweede Boek van overeenkomstige toepassing, behoudens voor zover daarvan in de artikelen 195a en 195b wordt afgeweken.

Artikel 195d

De rechter-commissaris kan, ambtshalve of op vordering van de officier van justitie, in het belang van het onderzoek bevelen dat van de verdachte van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, tegen wie ernstige bezwaren bestaan, celmateriaal zal worden afgenomen ten behoeve van een DNA-onderzoek.

De rechter-commissaris geeft het bevel niet dan nadat de verdachte in de gelegenheid is gesteld, te worden gehoord. De verdachte is bevoegd zich bij het horen door een raadsman te doen bijstaan.

Het bevel wordt ten uitvoer gelegd door afname van wangslimvlies. Indien afname van wangslimvlies om bijzondere geneeskundige redenen of vanwege het verzet van de verdachte onwenselijk is dan wel geen geschikt celmateriaal oplevert, wordt bloed afgenomen of worden haarwortels afgenomen, zo nodig met behulp van de sterke arm. Het celmateriaal wordt door een arts of een verpleegkundige afgenomen. In bij algemene maatregel van bestuur te bepalen gevallen kan het celmateriaal worden afgenomen door een persoon die voldoet aan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen eisen.

Het bevel, onderscheidenlijk de tenuitvoerlegging dan wel de verdere tenuitvoerlegging daarvan kan achterwege blijven indien zich naar het oordeel van de rechter-commissaris zwaarwegende redenen voordoen om het DNA-onderzoek aan ander celmateriaal te laten plaatsvinden, dan wel de verdachte schriftelijk toestemt in de afname van celmateriaal.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van dit artikel gegeven. De voordracht voor een krachtens de eerste volzin vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers van de Staten-Generaal is overgelegd.

Artikel 195e

Onderzoek ter bepaling van het DNA-profiel van een bekende verdachte van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, wordt behoudens zwaarwegende redenen slechts opgedragen met betrekking tot afgenomen celmateriaal.

Onderzoek ter bepaling van het DNA-profiel van een bekende persoon die niet wordt verdacht van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, wordt slechts opgedragen met betrekking tot afgenomen celmateriaal.

Artikel 195f

De rechter-commissaris kan bevelen dat een DNA-onderzoek plaatsvindt dat gericht is op het vaststellen van uiterlijk waarneembare persoonskenmerken van de onbekende verdachte.

Het DNA-onderzoek kan slechts gericht zijn op het vaststellen van het geslacht, het ras of andere bij algemene maatregel van bestuur aangewezen uiterlijk waarneembare persoonskenmerken.

De voordracht voor een krachtens het tweede lid vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet eerder gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers der Staten-Generaal is overgelegd.

Het DNA-onderzoek kan slechts worden bevolen in geval van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid.

Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld over de wijze van uitvoering van het DNA-onderzoek.

Besluit van 27 augustus 2001, houdende nadere regels over het DNA-onderzoek in strafzaken (Besluit DNA-onderzoek in strafzaken)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie van 7 mei 2001, nr. 5096282/01/6;

Gelet op de artikelen 151a, eerste, vierde, vijfde, zesde en negende lid, 151b, vijfde lid, 195a, eerste, vierde en vijfde lid, 195b, eerste en tweede lid, en 195d, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering;

De Raad van State gehoord (advies van 16 juli 2001, nr. W03.01 0218/I);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 20 augustus 2001, nr. 5113447/01/6;

Hebben goedgevonden en verstaan:

§ 1. Begripsomschrijvingen

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

de wet: het Wetboek van Strafvordering;

een DNA-onderzoek: een onderzoek als bedoeld in artikel 151a, eerste lid, eerste volzin, vierde lid, eerste volzin, 151b, eerste volzin, 195a, eerste lid, eerste volzin, 195b, eerste lid, eerste volzin, of 195d, eerste lid, van de wet dan wel artikel 2, derde lid, van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden;

de DNA-databank: de DNA-databank voor strafzaken, bedoeld in artikel 14, eerste lid;

Onze Minister: Onze Minister van Justitie;

opsporingsambtenaar: een ambtenaar van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder a, van de Politiewet 1993, een ambtenaar van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder b, van die wet, voorzover deze is aangesteld voor de uitvoering van taken op het terrein van de technische recherche, of een militair van de Koninklijke marechaussee als bedoeld in artikel 141, onder c, van het Wetboek van Strafvordering;

veroordeelde: een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder c, of tweede lid, van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden;

het instituut: het Nederlands Forensisch Instituut;

NEN-EN ISO/IEC 17025: Algemene eisen voor de competentie van beproevings- en kalibratielaboratoria, uitgegeven door het Nederlands Normalisatie-instituut, zoals deze luidde in april 2000.

§ 2. Wijze van afnemen van celmateriaal en waarborgen voor een zorgvuldige behandeling en registratie van afgenomen en inbeslaggenomen celmateriaal

Artikel 2

Degene die gevraagd wordt schriftelijk toe te stemmen in het afnemen van celmateriaal ten behoeve van DNA-onderzoek, kan zich bij het nemen van zijn beslissing door een raadsman doen bijstaan. De officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris wijst hem op deze mogelijkheid.

Op het formulier voor de schriftelijke toestemming, bedoeld in het eerste lid, wordt melding gemaakt van de gevolgen van de medewerking aan een DNA-onderzoek.

Degene die vrijwillig medewerking verleent aan een DNA-onderzoek, kan ten behoeve van dat onderzoek wangslimvlies, bloed of haarwortels laten afnemen.

Het afnemen van wangslimvlies geschiedt door van de binnenzijde van iedere wang twee monsters te nemen.

Het afnemen van bloed geschiedt door middel van een vingerprik.

Het afnemen van haarwortels geschiedt door het uittrekken van ten minste tien haren uit de hoofdhuid.

Het afnemen van wangslimvlies, bloed of haarwortels geschiedt door een arts of een verpleegkundige. Ingeval de desbetreffende persoon daar afzonderlijk schriftelijk in toestemt, kan het afnemen van wangslimvlies of haarwortels geschieden door een daartoe door de officier van justitie aangewezen opsporingsambtenaar die voldoet aan bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.

Het afnemen van celmateriaal geschiedt met de hulpmiddelen die bij ministeriële regeling zijn voorgeschreven.

Indien de arts of de verpleegkundige bij de behandeling van de desbetreffende persoon betrokken is of is geweest, neemt hij bij hem geen celmateriaal af, tenzij de persoon daartoe schriftelijk een verzoek heeft ingediend bij de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris dan wel de functionaris, bedoeld in artikel 1, onder d, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder g, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder h, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen.

Artikel 3

Het afnemen van wangslimvlies, bloed of haarwortels ten behoeve van een DNA-onderzoek bij een verdachte ingevolge een bevel als bedoeld in artikel 151b, eerste lid, of artikel 195d, eerste lid, van de wet dan wel een veroordeelde ingevolge een bevel als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden geschiedt:

op de wijze als omschreven in artikel 2, vierde tot en met zesde lid, en met de hulpmiddelen die bij ministeriële regeling zijn voorgeschreven.

Het afnemen van wangslimvlies of haarwortels bij een verdachte ingevolge een bevel als bedoeld in artikel 151b, eerste lid, of artikel 195d, eerste lid, van de wet kan, ingeval de verdachte daar afzonderlijk schriftelijk in toestemt, geschieden door een daartoe door de officier van justitie aangewezen opsporingsambtenaar die voldoet aan bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.

Het afnemen van wangslimvlies of haarwortels bij een veroordeelde ingevolge een bevel als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden kan, ingeval de veroordeelde daartegen geen bezwaar maakt, geschieden door een daartoe door de officier van justitie aangewezen opsporingsambtenaar of een daartoe door de directeur van de inrichting of instelling aangewezen persoon als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder k, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder i, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen die voldoet aan bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.

Artikel 2, negende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 4

Bij het afnemen van wangslimvlies, bloed of haarwortels is een opsporingsambtenaar dan wel een persoon als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder k, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder i, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen, voorzover het afnemen van het celmateriaal plaatsvindt bij een veroordeelde en hij in een inrichting als bedoeld in artikel 1, onder b, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder d, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder b, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen verblijft of vanuit de inrichting vrijheden geniet, aanwezig die:

daarvan proces-verbaal opmaakt of een verklaring, indien bij het afnemen van het celmateriaal een persoon aanwezig is die geen opsporingsambtenaar is, dat hij voorziet van een identiteitszegel waarop hij de naam, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland van de persoon van wie het celmateriaal is afgenomen aanbrengt of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee de identiteit van deze persoon kan worden vastgesteld en waarin hij vermeldt dat, indien het celmateriaal bij een veroordeelde ingevolge artikel 3, derde lid, is afgenomen door een ander persoon dan een arts of een verpleegkundige, de veroordeelde daartegen geen bezwaar heeft gemaakt,

de verpakking waarin het van de persoon afgenomen celmateriaal is gebracht, van een identiteitszegel voorziet dat gelijk is aan het identiteitszegel, bedoeld onder a, en ervoor zorgt dat het celmateriaal, bedoeld onder b, zo spoedig mogelijk in een verpakking die hij heeft voorzien van een of meer sluitzegels, bij het instituut wordt bezorgd.

De opsporingsambtenaar die het proces-verbaal opmaakt, of de persoon die de verklaring opmaakt, bedoeld in het eerste lid, is een ander persoon dan de persoon die ingevolge artikel 2, zevende lid, tweede volzin, of artikel 3, tweede of derde lid, wangslimvlies of haarwortels afneemt.

Bij ministeriële regeling worden nadere regels gesteld inzake het identiteitszegel en de sluitzegels, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 5

De opsporingsambtenaar voorziet de verpakking van een in beslag genomen voorwerp waarop mogelijk celmateriaal aanwezig is, dan wel van celmateriaal dat niet is afgenomen op de wijze als voorzien in artikel 2 of artikel 3, van een identiteitszegel zodra het voorwerp of celmateriaal in beslag is genomen dan wel zo spoedig mogelijk daarna.

De opsporingsambtenaar voorziet het proces-verbaal van de inbeslagneming van het voorwerp of het celmateriaal, bedoeld in het eerste lid, van een identiteitszegel dat gelijk is aan het identiteitszegel, bedoeld in het eerste lid. Indien het te onderzoeken celmateriaal van een bekende verdachte is, vermeldt hij in het proces-verbaal diens naam en geboortedatum, -plaats en -land of, indien deze onbekend zijn, andere gegevens waarmee diens identiteit kan worden vastgesteld.

De opsporingsambtenaar zorgt ervoor dat het voorwerp of het celmateriaal, bedoeld in het eerste lid, na een opdracht van de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris tot het daaraan verrichten van DNA-onderzoek, zo spoedig mogelijk in een verpakking die hij heeft voorzien van een of meer sluitzegels bij het instituut wordt bezorgd.

Voorzover een voorwerp waarop vermoedelijk celmateriaal van de veroordeelde aanwezig is, in beslag is genomen, verricht de functionaris, bedoeld in artikel 1, onder d, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder g, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder h, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen, de handelingen, bedoeld in het eerste, tweede en derde lid.

Artikel 4, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 6

Het instituut legt inzake het celmateriaal, bedoeld in de artikelen 2, derde lid, 3, eerste lid, en 5, eerste lid, alsmede inzake het voorwerp, bedoeld in artikel 5, eerste lid, in een centraal register de volgende gegevens vast:

de datum waarop het is ontvangen,

het nummer van het identiteitszegel, bedoeld in de artikelen 4, eerste lid, onder a en b, en 5, eerste en tweede lid, alsmede het proces-verbaalnummer van de strafzaak waarin het celmateriaal is afgenomen en het parketnummer,

een aanduiding van het misdrijf in verband waarmee het DNA-onderzoek wordt verricht alsmede van de maximale gevangenisstraf die op dat misdrijf is gesteld,

de naam van de officier van justitie onderscheidenlijk rechter-commissaris die de opdracht tot het verrichten van DNA-onderzoek heeft gegeven,

de naam van het laboratorium dat het DNA-onderzoek zal verrichten en de datum waarop het celmateriaal naar dat laboratorium is verzonden, tenzij het DNA-onderzoek in het laboratorium van het instituut zal worden verricht, en

in geval van celmateriaal van een bekende persoon, de naam, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland van deze persoon of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee zijn identiteit kan worden vastgesteld.

Voorts worden inzake het celmateriaal gegevens vastgelegd die van belang zijn in verband met het tijdstip waarop het bijbehorende DNA-profiel uit de DNA-databank dient te worden verwijderd. Het openbaar ministerie stelt het instituut daartoe in kennis van veroordelingen die in kracht van gewijsde zijn gegaan in zaken waarin DNA-onderzoek heeft plaatsgevonden.

Ten aanzien van het celmateriaal van een veroordeelde of een persoon als bedoeld in artikel 14, vierde lid, onder e, is het eerste lid, onder b, voorzover dit betrekking heeft op het proces-verbaalnummer van de strafzaak waarin het celmateriaal is afgenomen en het parketnummer, niet van toepassing.

Onze Minister is voor het centrale register, bedoeld in het eerste lid, verantwoordelijk.

De directeur van het instituut voert het beheer van het centrale register.

§ 3. Verrichten van DNA-onderzoek

Artikel 7

DNA-onderzoek wordt verricht in het laboratorium van het instituut, tenzij de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris opdracht heeft gegeven dat het onderzoek wordt verricht in:

het laboratorium voor forensisch DNA-onderzoek van het Instituut voor anthropogenetica van de Universiteit Leiden of een ander laboratorium dat door de Raad voor Accreditatie is geaccrediteerd aan de hand van de algemene criteria voor het functioneren van beproevingslaboratoria, genoemd in de NEN-EN ISO/IEC 17 025, en deskundig is op het terrein van forensisch DNA-onderzoek, dan wel

een laboratorium dat gevestigd is in het buitenland, door een met de Raad voor Accreditatie vergelijkbare instantie is geaccrediteerd aan de hand van criteria die vergelijkbaar zijn met de criteria, genoemd in de NEN-EN ISO/IEC 17 025, en deskundig is op het terrein van forensisch DNA-onderzoek.

Indien de accreditatie van een laboratorium als bedoeld in het eerste lid is ingetrokken, is geschorst of na haar vervaldatum niet is verlengd, kan in dit laboratorium niet langer DNA-onderzoek worden verricht.

Het DNA-onderzoek, bedoeld in artikel 151a, vierde lid, eerste volzin, of artikel 195b, eerste lid, eerste volzin, van de wet wordt niet verricht door:
de deskundige die het DNA-onderzoek als bedoeld in artikel 151a, eerste lid, eerste volzin, onderscheidenlijk artikel 195a, eerste lid, eerste volzin, van de wet heeft verricht, dan wel een deskundige die aan hetzelfde laboratorium is verbonden als de deskundige, bedoeld onder a.

Artikel 8

Indien het DNA-onderzoek in een ander laboratorium dan het laboratorium van het instituut zal worden verricht, zorgt het instituut ervoor dat het celmateriaal op basis waarvan het DNA-onderzoek zal worden verricht, in een verpakking die is voorzien van een of meer sluitzegels, wordt bezorgd bij het laboratorium dat het DNA-onderzoek zal verrichten.

Het instituut voorziet het celmateriaal, bedoeld in het eerste lid, van een etiket dat is voorzien van een nummer dat gelijk is aan het nummer van het identiteitszegel waarmee het instituut het celmateriaal heeft ontvangen.

Bij ministeriële regeling worden nadere regels gesteld inzake de sluitzegels, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 9

De deskundige verricht het DNA-onderzoek binnen de termijn die de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris die de opdracht tot het verrichten van het DNA-onderzoek heeft gegeven, heeft gesteld. De termijn wordt na overleg met het instituut vastgesteld.

De deskundige verricht het DNA-onderzoek volgens een van de methoden die zijn goedgekeurd bij het verlenen van de accreditatie aan het laboratorium waaraan hij is verbonden.

Artikel 10

De deskundige stelt een verslag op van de resultaten van het DNA-onderzoek en ondertekent het verslag.

Het verslag bevat in ieder geval:

in geval het een DNA-onderzoek betreft aan celmateriaal van een bekende persoon, de naam, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland van deze persoon of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee zijn identiteit kan worden vastgesteld, het nummer van het identiteitszegel dan wel het etiket, bedoeld in artikel 8, tweede lid, de methode met behulp waarvan het DNA-profiel is verkregen, en de resultaten en de conclusies van het DNA-onderzoek.

De deskundige doet uiterlijk een week na dagtekening van het verslag:

het verslag toekomen aan de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris, een afschrift van het verslag toekomen aan het instituut, alsmede het DNA-profiel dat uit het DNA-onderzoek is verkregen, en een afschrift van het verslag toekomen aan de opsporingsambtenaar die betrokken is bij het DNA-onderzoek waarover de deskundige het verslag heeft opgesteld, met dien verstande dat dit afschrift geen DNA-profiel bevat.

De directeur van het instituut meldt de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris zo spoedig mogelijk of:

het DNA-profiel dat is verkregen uit het celmateriaal van een bekende persoon overeenkomt met het DNA-profiel dat in verband met hetzelfde strafbare feit is verkregen uit het celmateriaal,

bedoeld in artikel 5, eerste lid, dat toebehoort aan een onbekende verdachte, dan wel overeenkomt met een ander DNA-profiel dat is vastgelegd in de DNA-databank of het DNA-profiel dat is verkregen uit het celmateriaal, bedoeld in artikel 5, eerste lid, van een onbekende persoon, overeenkomt met een DNA-profiel dat is vastgelegd in de DNA-databank.

In geval van artikel 2, vierde lid, van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden geeft de officier van justitie de functionaris, bedoeld in artikel 1, onder d, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder g, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder h, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen schriftelijk kennis van de uitslag van het DNA-onderzoek.

De officier van justitie geeft een persoon als bedoeld in artikel 14, vierde lid, onder e, schriftelijk kennis van de uitslag van het DNA-onderzoek indien zijn DNA-profiel overeenkomt met een ander verwerkt DNA-profiel en het belang van het onderzoek dat toelaat.

Artikel 11

De deskundige zendt zo spoedig mogelijk na het verrichten van het DNA-onderzoek het overgebleven celmateriaal in een verpakking die is voorzien van een sluitzegel, naar het instituut, tenzij hij is verbonden aan het laboratorium van het instituut.

Artikel 8, tweede en derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 12

Het aan de verdachte in rekening te brengen deel van de kosten, bedoeld in de artikelen 151a, vijfde lid, en 195b, tweede lid, van de wet, voor het verrichten van een DNA-onderzoek op verzoek van de verdachte bedraagt € 136.

Een DNA-onderzoek op verzoek van de verdachte wordt niet verricht dan nadat hij het bedrag, genoemd in het eerste lid, aan het instituut heeft betaald.

§ 4. Bewaren en vernietigen van celmateriaal en DNA-profielen en het verstrekken van informatie daarover

Artikel 13

Het instituut bewaart na afloop van een DNA-onderzoek zoveel celmateriaal als noodzakelijk is met het oog op een DNA-onderzoek als bedoeld in artikel 151a, vierde lid, eerste volzin, of artikel 195b, eerste lid, eerste volzin, van de wet dan wel met het oog op het opnieuw bepalen van het bijbehorende, in de DNA-databank vastgelegde DNA-profiel.

In afwijking van het eerste lid vernietigt het instituut het celmateriaal van een derde terstond indien is vastgesteld dat het bijbehorende DNA-profiel niet overeenkomt met het DNA-profiel dat in verband met hetzelfde strafbare feit is verkregen uit het celmateriaal, bedoeld in artikel 5, eerste lid, van een onbekende persoon.

Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op het celmateriaal van een overleden slachtoffer van een strafbaar feit, met dien verstande dat het instituut diens celmateriaal bewaart met het oog op het opsporen en vervolgen van de dader van het strafbare feit als gevolg waarvan het slachtoffer is overleden of waarbij het slachtoffer was betrokken.

Met het celmateriaal, bedoeld in het tweede lid, vernietigt het instituut tevens het DNA-profiel dat uit het celmateriaal is verkregen, de gegevens, bedoeld in artikel 6, alsmede het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 10, derde lid, onder b.

Het instituut houdt aantekening van iedere vernietiging ingevolge het eerste tot en met vierde lid.

Artikel 14

Er is een DNA-databank voor strafzaken die tot doel heeft de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten te bevorderen.

Onze Minister is voor de DNA-databank verantwoordelijk.

De directeur van het instituut voert het beheer van de DNA-databank.

Het instituut legt in de DNA-databank het nummer van het identiteitszegel, bedoeld in artikel 6, eerste lid, onder b, vast, alsmede
het bijbehorende DNA-profiel van overleden slachtoffers van strafbare feiten,
het bijbehorende DNA-profiel dat is verkregen uit het celmateriaal, bedoeld in artikel 5, eerste lid, van een onbekende persoon
het bijbehorende DNA-profiel van verdachten ter zake van misdrijven als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet,
het bijbehorende DNA-profiel van veroordeelden ter zake van misdrijven als omschreven in het zesde lid, dan wel
het bijbehorende DNA-profiel van personen die hun straf of maatregel volledig hebben ondergaan ter zake van misdrijven als omschreven in het zesde lid en die schriftelijk hebben toegestemd in het afnemen van celmateriaal ten behoeve van het bepalen en verwerken van hun DNA-profiel.

De directeur van het instituut kan de DNA-profielen die in de DNA-databank zijn vastgelegd, opnieuw bepalen indien de stand van de techniek dat noodzakelijk maakt. Hij kan tevens de in de DNA-databank vastgelegde DNA-profielen onderling vergelijken met het oog op het doel, bedoeld in het eerste lid, en leden van het openbaar ministerie en met rechtspraak belaste leden van de rechterlijke macht van de resultaten daarvan in kennis stellen.

Misdrijven als bedoeld in het vierde lid, onder d en e, zijn de misdrijven als omschreven in de artikelen 92 tot en met 95a, 108 tot en met 110, 115 tot en met 117, 121, 123, 124, 141, 157, 242 tot en met 247, 248a, 248b, 249, 250, eerste lid, onder 1°, en tweede lid, 250a, 252, tweede en derde lid, 256, 278, 281, eerste lid, onder 2°, 282, 282a, 285a, 285b, 287 tot en met 291, 293, 296, 300, eerste tot en met derde lid, 301, tweede en derde lid, 302 en 303, 312, 317, 385a, 385b, 385d, 395, tweede lid, onder 2° en 3°, en 396 van het Wetboek van Strafrecht, de artikelen 118, 119, 120, onderdeel 1°, 122, 142, eerste en tweede lid, 143, eerste lid, en 159 van het Wetboek van Militair Strafrecht, artikel 5, tweede lid, van de Wet oorlogsstrafrecht en de artikelen 3, eerste lid, 4, eerste lid, onder a, b en f tot en met k, 5, eerste lid, onder a tot en met c, tweede lid, onder a, b, c, onderdelen 1° en 5°, en d, onderdeel 3°, derde lid, onder a tot en met e, vijfde lid, onder a tot en met c, j, m en o, en zesde lid, onder a, b en d, 6, eerste lid, onder a en c, tweede lid en derde lid, onder a en c, 7, tweede lid, onder a tot en met c, en 8, eerste lid en tweede lid, onder b, van de Wet internationale misdrijven.

Artikel 15

Het gebruik van gegevens uit de DNA-databank en het centrale register, bedoeld in artikel 6, eerste lid, door binnen het instituut werkzame ambtenaren vindt slechts plaats voorzover zij deze nodig hebben voor een goede vervulling van de aan hen door Onze Minister opgedragen taak.

Het instituut verstrekt slechts gegevens uit de DNA-databank en het centrale register, bedoeld in artikel 6, eerste lid, aan:
de met vervolging belaste leden van de rechterlijke macht, voorzover zij deze nodig hebben voor de toepassing van het strafrecht, daarin begrepen de uitvoering van een verzoek om rechtshulp als

bedoeld in artikel 552h van de wet, of voor de uitvoering van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden
de met rechtspraak belaste leden van de rechterlijke macht, voorzover zij deze nodig hebben voor de toepassing van het strafrecht,
de ambtenaren van politie, bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder a en c, en tweede lid van de Politiewet 1993, en de militairen van de Koninklijke marechaussee, bedoeld in artikel 141, onder c, van het Wetboek van Strafvordering, voorzover zij deze nodig hebben voor de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde,
het Korps landelijke politiediensten, bedoeld in artikel 38 van de Politiewet 1993, voorzover het deze nodig heeft voor de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, dan wel
het Centraal Justitieel Incassobureau, bedoeld in artikel 1 van het Besluit Instelling Centraal Justitieel Incassobureau, voorzover het deze nodig heeft ten behoeve van het ondersteunen van de leden van de rechterlijke macht en de ambtenaren van politie en de militairen van de Koninklijke marechaussee, bedoeld onder c, bij de uitvoering van hun taken.

Het instituut beperkt de verstrekking van gegevens aan de ambtenaren van politie en de militairen van de Koninklijke Marechaussee, bedoeld in het tweede lid, onder c, tot de naam van degene wiens DNA-profiel in de DNA-databank is vastgelegd, alsmede zijn geboortedatum, -plaats en -land of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee zijn identiteit kan worden vastgesteld, alsmede het parketnummer dat bij het DNA-profiel hoort.

Het instituut beperkt de verstrekking van gegevens aan het Korps landelijke politiediensten tot de strafzaken die nog niet zijn opgelost en in het kader waarvan een opdracht tot DNA-onderzoek is gegeven, waarbij vermelding plaatsvindt
van het feit dat in die strafzaken geen celmateriaal is gevonden waaruit het DNA-profiel van een onbekende of bekende verdachte is verkregen, alsmede van de bij die strafzaken behorende proces-verbaalnummers,
van het feit dat in die strafzaken celmateriaal is gevonden waaruit het DNA-profiel van een of meer onbekende of bekende verdachten is verkregen, alsmede van de bij die strafzaken behorende proces-verbaalnummers en de naam, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland van de bekende verdachte of verdachten of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee de identiteit van de verdachte of de verdachten kan worden vastgesteld en
van het feit dat in meer van die strafzaken het DNA-profiel van een of meer dezelfde onbekende of bekende verdachten voorkomt, alsmede van de bij die strafzaken behorende proces-verbaalnummers en de naam, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland van de bekende verdachte of verdachten of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee de identiteit van de verdachte of de verdachten kan worden vastgesteld.

Het instituut beperkt de verstrekking van gegevens aan het Centraal Justitieel Incassobureau tot de naam van degene wiens DNA-profiel in de DNA-databank is vastgelegd, alsmede zijn geboortedatum, -plaats en -land of, indien deze gegevens onbekend zijn, andere gegevens waarmee zijn identiteit kan worden vastgesteld, alsmede het parketnummer dat bij het DNA-profiel hoort.

Het instituut verstrekt de gegevens slechts op schriftelijk verzoek, tenzij het een verstrekking aan het Korps landelijke politiediensten of het Centraal Justitieel Incassobureau betreft. In de laatste gevallen vindt de verstrekking rechtstreeks langs geautomatiseerde weg plaats.

Bij iedere verstrekking van gegevens wordt aantekening gehouden van de datum van de verstrekking, de identiteit van de verzoeker en de aard van de verstrekte gegevens.

Het Centraal Justitieel Incassobureau kan medewerkers van de arrondissementsparketten en van de rechtbanken en ambtenaren van politie en militairen van de Koninklijke marechaussee, bedoeld in het tweede lid, onder c, rechtstreeks langs geautomatiseerde weg toegang verschaffen tot de gegevens, bedoeld in het vijfde lid, indien het deze functionarissen daartoe gemachtigd heeft. Bij

iedere verstrekking wordt aantekening gehouden van de datum van de verstrekking en de identiteit van de gemachtigde functionaris.

Zodra zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 16 of 18 voordoet op grond waarvan het instituut een DNA-profiel dat in de DNA-databank is vastgelegd, dient te vernietigen, stelt het instituut het Korps landelijke politiediensten en het Centraal Justitieel Incassobureau daarvan in kennis. Terstond nadat het Korps landelijke politiediensten en het Centraal Justitieel Incassobureau deze kennisgeving hebben ontvangen, vernietigen zij de gegevens die bij hen over dat profiel zijn vastgelegd.

Artikel 16

Zodra zich een omstandigheid voordoet die meebrengt dat degene wiens DNA-profiel in de DNA-databank is vastgelegd, niet langer kan worden aangemerkt als een verdachte ter zake van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet, stelt het openbaar ministerie het instituut daarvan in kennis.

Van een omstandigheid als bedoeld in het eerste lid is in ieder geval sprake bij het voldoen aan ter voorkoming van strafvervolgning gestelde voorwaarden, een beslissing tot niet-vervolgning, een kennisgeving van niet verdere vervolging, een onherroepelijke buitenvervolginstelling, een rechterlijke verklaring dat de zaak geëindigd is, een vrijspraak of een onherroepelijk ontslag van alle rechtsvervolgning waarbij niet een maatregel als bedoeld in artikel 37, 37a juncto 37b of 38, 38m of 77s van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.

Artikel 17

Terstond nadat het instituut een kennisgeving als bedoeld in artikel 16, eerste lid, heeft ontvangen, vernietigt het instituut het DNA-profiel van degene die niet langer kan worden aangemerkt als een verdachte ter zake van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet.

Het instituut vernietigt met het DNA-profiel, bedoeld in het eerste lid, tevens de daarbij behorende gegevens, bedoeld in artikel 6, het celmateriaal waaruit het DNA-profiel is verkregen, alsmede het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 10, derde lid, onder b.

Artikel 13, vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 18

Het instituut vernietigt het DNA-profiel van een verdachte of veroordeelde dertig jaar na vastlegging in de DNA-databank indien de verdenking dan wel, in geval van een veroordeling, de veroordeling een misdrijf betreft waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaar of meer is gesteld, dan wel achttien jaar na zijn overlijden.

Het instituut vernietigt het DNA-profiel van een verdachte of veroordeelde twintig jaar na vastlegging in de DNA-databank indien de verdenking dan wel, in geval van een veroordeling, de veroordeling een misdrijf betreft als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van minder dan ten hoogste zes jaar is gesteld, dan wel twaalf jaar na zijn overlijden.

De termijn van dertig respectievelijk twintig jaar, genoemd in het eerste respectievelijk tweede lid, wordt op verzoek van het openbaar ministerie verlengd indien tegen de verdachte of veroordeelde wiens DNA-profiel in de DNA-databank is vastgelegd, een veroordeling wegens een ander misdrijf in kracht van gewijsde is gegaan als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet. Vernietiging vindt in dat geval plaats uiterlijk twintig dan wel dertig jaar nadat deze veroordeling in kracht van

gewijsde is gegaan, al naar gelang op het misdrijf naar de wettelijke omschrijving minder dan ten hoogste zes jaar dan wel ten hoogste zes jaar of meer gevangenisstraf is gesteld.

Het instituut vernietigt het DNA-profiel van een persoon als bedoeld in artikel 14, vierde lid, onder e, achttien jaar na vastlegging in de DNA-databank of zodra deze persoon het instituut heeft medegedeeld dat hij zijn toestemming tot het verwerken van zijn DNA-profiel heeft ingetrokken.

Het instituut vernietigt het DNA-profiel van een overleden slachtoffer: achttien jaar na vastlegging in de DNA-databank indien het slachtoffer is overleden als gevolg van of is betrokken bij een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaar of meer is gesteld, dan wel twaalf jaar na vastlegging in de DNA-databank indien het slachtoffer is overleden als gevolg van of is betrokken bij een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, van de wet waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van minder dan ten hoogste zes jaar is gesteld.

Het instituut vernietigt het DNA-profiel van een onbekende persoon overeenkomstig de termijnen, genoemd in het vijfde lid.

De termijnen, genoemd in het vijfde lid, worden op verzoek van het openbaar ministerie met een bij dat verzoek aangegeven termijn verlengd, indien en voor zolang het recht tot strafvordering nog niet verjaard is.

In afwijking van het vierde lid vernietigt het instituut het DNA-profiel van een onbekende persoon zodra is vastgesteld dat het DNA-profiel van een verdachte of veroordeelde overeenkomt met dat DNA-profiel, en het openbaar ministerie het instituut ervan in kennis heeft gesteld dat diens veroordeling in verband met dat strafbare feit in kracht van gewijsde is gegaan. De eerste volzin is van overeenkomstige toepassing op het DNA-profiel van een overleden slachtoffer. Vernietiging van het DNA-profiel van de onbekende persoon of het overleden slachtoffer kan telkens tien jaar worden uitgesteld indien de verdachte of nadien veroordeelde daartoe schriftelijk een verzoek heeft ingediend bij het openbaar ministerie. Het openbaar ministerie doet hem schriftelijk mededeling van de mogelijkheid een verzoek als bedoeld in de vorige zin in te dienen.

Het instituut vernietigt met het DNA-profiel, bedoeld in het eerste tot en met zesde lid en het achtste lid, tevens de daarbij behorende gegevens, bedoeld in artikel 6, het celmateriaal waaruit het DNA-profiel is verkregen, alsmede het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 10, derde lid, onder b.

Artikel 13, vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 5. Slotbepalingen

Artikel 19

Het Besluit DNA-onderzoeken wordt ingetrokken.

Artikel 20

Dit besluit treedt in werking op het tijdstip waarop de wet van 5 juli 2001 tot wijziging van de regeling van het DNA-onderzoek in strafzaken (Stb. 2001, 335) in werking treedt.

Artikel 21

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit DNA-onderzoek in strafzaken.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 27 augustus 2001

Beatrix

De Minister van Justitie,
A. H. Korthals

Uitgegeven de elfde september 2001

De Minister van Justitie,
A. H. Korthals

Regeling DNA-onderzoek in strafzaken

17 oktober 2001/5126476/501/EvH

De Minister van Justitie;

Gelet op de artikelen 2, zevende en achtste lid, 3, eerste lid, onder b, 4, tweede lid, 5, vierde lid, 8, derde lid, en 11, tweede lid, van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken,

Besluit:

Artikel 1

In deze regeling wordt verstaan onder besluit: het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken.

Artikel 2

Voor het afnemen van wangslimvlies wordt gebruik gemaakt van een steriel wangslimvliesborsteltje dat voldoet aan de eisen, genoemd in het tweede lid, en ongepoederde plastic handschoenen.

Het borsteltje van een wangslimvliesborsteltje:
bestaat uit filterpapier,
is afwerpbaar, en heeft een maximale lengte van 2,2 centimeter.

Artikel 3

Voor het afnemen van haarwortels wordt gebruik gemaakt van ongepoederde plastic handschoenen.

Artikel 4

Voor het afnemen van bloed wordt gebruik gemaakt van een bloedlancet en ongepoederde plastic handschoenen.

Artikel 5

Met de in de artikelen 2 tot en met 4 genoemde hulpmiddelen worden gelijkgesteld hulpmiddelen die rechtmatig zijn geproduceerd of in de handel zijn gebracht in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, en die ten minste aan gelijkwaardige specificaties voldoen.

Artikel 6

Het identiteitszegel, genoemd in de artikelen 4, eerste lid, onderdeel a, en b, en tweede lid, 5, eerste en tweede lid, 6, eerste lid, onder b, 8, tweede lid, en 10, tweede lid, onder b, van het besluit, is een zelfklevend zegel dat bedrukt is met een eenmalig te gebruiken combinatie van letters en cijfers. Deze combinatie is aangebracht in schrift en in barcode.

Artikel 7

Het sluitzegel, genoemd in de artikelen 4, eerste lid, onder c, en tweede lid, 5, derde lid, 8, eerste en derde lid, en 11, tweede lid, van het besluit, is een zelfklevend, elastisch en fraudebestendig zegel met de opdruk 'NFI, Nederlands Forensisch Instituut, Ministerie van Justitie'.

Artikel 8

De opsporingsambtenaar, bedoeld in artikel 2, zevende lid, van het besluit, dient met goed gevolg de door het Instituut voor Criminaliteitsbeheersingen Recherchekunde verzorgde en door het Centraal Examenbureau Politie gecertificeerde opleiding ‘ Afname celmateriaal van personen ten behoeve van DNA-onderzoek’ te hebben afgelegd, en niet betrokken te zijn bij het opsporingsonderzoek in het kader waarvan het celmateriaal wordt afgenomen.

Artikel 9

De Regeling DNA-onderzoeken wordt ingetrokken.

Artikel 10

Deze regeling treedt in werking met ingang van de dag waarop het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken in werking treedt.

Artikel 11

Deze regeling wordt aangehaald als: Regeling DNA-onderzoek in strafzaken. Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

*De Minister van Justitie,
A.H. Korthals.*

Wet van 16 september 2004, houdende regeling van DNA-onderzoek bij veroordeelden (Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is te regelen dat DNA-onderzoek plaatsvindt bij personen die zijn veroordeeld wegens bepaalde misdrijven, teneinde bij te dragen aan de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten van deze personen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1

In deze wet wordt verstaan onder:

DNA-onderzoek: onderzoek van celmateriaal dat slechts is gericht op het vergelijken van DNA-profielen;

verwerken: hetgeen daaronder wordt verstaan in artikel 1, onder b, van de Wet bescherming persoonsgegevens;

veroordeelde: een persoon die al dan niet onherroepelijk is veroordeeld tot een straf als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder a, onderdeel 1° of 3°, van het Wetboek van Strafrecht, een straf als bedoeld in artikel 77h, eerste lid, onder a, van dat wetboek, voorzover het de jeugd detentie of taakstraf betreft, of een straf als bedoeld in artikel 6, onder a, van het Wetboek van Militair Strafrecht dan wel tot een maatregel als bedoeld in artikel 37, 37a juncto 37b of 38, 38m of 77s van het Wetboek van Strafrecht;

opsporingsambtenaar: een ambtenaar van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder a, van de Politiewet 1993, een ambtenaar van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder b, van die wet, voorzover deze is aangesteld voor de uitvoering van taken op het terrein van de technische recherche, of een militair van de Koninklijke marechaussee als bedoeld in artikel 141, onder c, van het Wetboek van Strafvordering. 2. Met een veroordeelde als bedoeld in het eerste lid, onder c, wordt voor de toepassing van deze wet gelijkgesteld een persoon die op grond van artikel 39 van het Wetboek van Strafrecht is ontslagen van alle rechtsvervolging en aan wie tevens een maatregel als voorzien in artikel 37, 37a juncto 37b of 38, 38m of 77s van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.

Artikel 2

De officier van justitie bij de rechtbank die in eerste aanleg vonnis heeft gewezen, beveelt dat van een veroordeelde wegens een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering, celmateriaal zal worden afgenomen ten behoeve van het bepalen en verwerken van zijn DNA-profiel, tenzij:

van deze persoon reeds een DNA-profiel is verwerkt op grond van artikel 151a, eerste lid, tweede volzin, of 195a, eerste lid, tweede volzin, van het Wetboek van Strafvordering, dan wel op grond van artikel 23, eerste lid, onder a, van de Wet bescherming persoonsgegevens;

redelijkerwijs aannemelijk is dat het bepalen en verwerken van zijn DNA-profiel gelet op de aard van het misdrijf of de bijzondere omstandigheden waaronder het misdrijf is gepleegd niet van betekenis zal kunnen zijn voor de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten van de veroordeelde.

Het bevel, de tenuitvoerlegging dan wel de verdere tenuitvoerlegging van het bevel kan achterwege blijven indien zich naar het oordeel van de officier van justitie zwaarwegende redenen voordoen het

DNA-onderzoek aan ander celmateriaal van de veroordeelde dan afgenomen celmateriaal te laten plaatsvinden.

De officier van justitie die het bevel heeft gegeven, benoemt een deskundige, verbonden aan een van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen laboratoria, met de opdracht een DNA-onderzoek te verrichten en hem een met redenen omkleed verslag uit te brengen.

De officier van justitie geeft de veroordeelde schriftelijk kennis van de uitslag van het DNA-onderzoek indien zijn DNA-profiel overeenkomt met een ander verwerkt DNA-profiel en het belang van het onderzoek dat toelaat.

DNA-profielen worden slechts verwerkt voor de voorkoming, opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden, het College bescherming persoonsgegevens gehoord, regels gesteld voor het verwerken van DNA-profielen en celmateriaal. 6. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden over de wijze van uitvoering van het tweede en derde lid nadere regels gesteld.

Artikel 3

Het bevel, bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef, is gedagtekend en ondertekend en bevat de plaats waar en de datum en het tijdstip waarop het bevel ten uitvoer zal worden gelegd.

Het bevel omschrijft het misdrijf waarvoor de betrokken persoon is veroordeeld en vermeldt het vonnis of arrest waarbij de veroordeling heeft plaatsgevonden.

Het bevel bevat voorzover mogelijk de naam, voornamen, geboortedatum, geboorteplaats en woon- of verblijfplaats van de veroordeelde.

Het bevel vermeldt het rechtsmiddel dat openstaat tegen het bepalen en verwerken van het DNA-profiel van de veroordeelde, en de termijn waarbinnen dat rechtsmiddel kan worden aangewend.

Het bevel wordt aan de veroordeelde betekend door uitreiking overeenkomstig artikel 588, eerste lid, onder b, tweede en derde lid, van het Wetboek van Strafvordering.

Artikel 4

Indien noodzakelijk voor de tenuitvoerlegging van het bevel, kan de officier van justitie de aanhouding van de veroordeelde bevelen. Het bevel tot aanhouding is schriftelijk en bevat de reden van aanhouding. Een afschrift van het bevel wordt de aangehouden persoon onverwijld uitgereikt.

De aanhouding wordt verricht door een opsporingsambtenaar, die daartoe elke plaats kan betreden en doorzoeken.

De opsporingsambtenaar stelt de identiteit vast van de aangehouden persoon.

Indien de aangehouden persoon ontkent de persoon te zijn tegen wie het bevel, bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef, is gericht, of indien omtrent zijn identiteit twijfel bestaat, is de opsporingsambtenaar bevoegd voor de vaststelling van zijn identiteit naar zijn sociaal-fiscaal nummer te vragen. Voorzover noodzakelijk voor de vaststelling van zijn identiteit, is de opsporingsambtenaar tevens bevoegd de aangehouden persoon aan zijn kleding te onderzoeken, alsmede voorwerpen die hij bij zich draagt of met zich mee voert te onderzoeken. Het derde, vierde en vijfde lid van artikel 55b van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

Voorzover noodzakelijk voor de vaststelling van zijn identiteit, kan de aangehouden persoon op bevel van de officier van justitie voor ten hoogste zes uren worden opgehouden, met dien verstande dat de tijd tussen middernacht en negen uur 's morgens niet wordt meegerekend. Het bevel tot ophouding is schriftelijk en bevat de reden van ophouding. Het bevel wijst de aangehouden persoon, aan wie onverwijld een afschrift van het bevel wordt uitgereikt, zo duidelijk mogelijk aan. De officier van justitie kan ten aanzien van de opgehouden persoon maatregelen ter vaststelling van zijn identiteit bevelen. Als zodanige maatregelen worden aangemerkt de maatregelen genoemd in artikel 61a, eerste lid, onder a en b, van het Wetboek van Strafvordering. Indien noodzakelijk voor de vaststelling van de identiteit van de aangehouden persoon, kan de officier van justitie schriftelijk bevelen dat de termijn van zes uren eenmaal met ten hoogste zes uren wordt verlengd.

Het bevel, bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef, wordt zo spoedig mogelijk na de aanhouding van de veroordeelde ten uitvoer gelegd.

Voor de tenuitvoerlegging van het bevel mag de aangehouden veroordeelde wiens identiteit is vastgesteld, niet langer dan zes uren worden opgehouden, met dien verstande dat de tijd tussen middernacht en negen uur 's morgens niet wordt meegerekend.

Artikel 5

Het bevel, bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef, wordt ten uitvoer gelegd door afname van wangslimvlies. Indien afname van wangslimvlies om bijzondere geneeskundige redenen of vanwege het verzet van de veroordeelde onwenselijk is dan wel geen geschikt celmateriaal oplevert, wordt bloed afgenomen of worden haarwortels afgenomen, zo nodig met behulp van de sterke arm of, voorzover de veroordeelde in een inrichting, niet zijnde een psychiatrisch ziekenhuis, verblijft, de functionaris, bedoeld in artikel 1, onder d, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder h, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder h, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen.

Het celmateriaal wordt door een arts of een verpleegkundige afgenomen. In bij algemene maatregel van bestuur te bepalen gevallen kan het celmateriaal worden afgenomen door een persoon die voldoet aan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen eisen.

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden over de wijze van uitvoering van dit artikel nadere regels gesteld.

Artikel 6

Indien de officier van justitie oordeelt dat zich zwaarwegende redenen voordoen om het DNA-onderzoek aan ander celmateriaal van de veroordeelde dan afgenomen celmateriaal te laten plaatsvinden, kan hij een opsporingsambtenaar of de functionaris, bedoeld in artikel 1, onder d, van de Penitentiaire beginselenwet, artikel 1, onder g, van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden of artikel 1, onder h, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen, opdragen voorwerpen in beslag te nemen waarop vermoedelijk celmateriaal van de veroordeelde aanwezig is.

Voorzover noodzakelijk voor de inbeslagneming van voorwerpen waarop vermoedelijk celmateriaal van de veroordeelde aanwezig is, kan de officier van justitie de woning van de veroordeelde zonder toestemming van de bewoner betreden en doorzoeken. Artikel 99, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Zodra voor het bepalen en verwerken van het DNA-profiel van de veroordeelde voldoende celmateriaal in beslag is genomen, deelt de officier van justitie dit schriftelijk aan de veroordeelde mee. Deze mededeling wordt aan de veroordeelde betekend door uitreiking overeenkomstig artikel 588, eerste lid, onder b, tweede en derde lid, van het Wetboek van Strafvordering.

Zodra het DNA-onderzoek is verricht, doet de officier van justitie de in beslag genomen voorwerpen teruggeven aan degene bij wie ze in beslag zijn genomen.

Artikel 7

De veroordeelde kan tegen het bepalen en verwerken van zijn DNA-profiel, binnen veertien dagen na de dag waarop zijn celmateriaal is afgenomen onderscheidenlijk de dag waarop de mededeling, bedoeld in artikel 6, derde lid, is betekend, een bezwaarschrift indienen bij de rechtbank die in eerste aanleg vonnis heeft gewezen. De zesde afdeling van Titel I van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Het bezwaarschrift is met redenen omkleed.

De rechtbank beslist zo spoedig mogelijk.

Zolang tegen het bepalen en verwerken van zijn DNA-profiel een bezwaarschrift kan worden ingediend en zolang een ingediend bezwaarschrift niet is ingetrokken of daarop niet is beslist, wordt op basis van het celmateriaal van de veroordeelde geen DNA-profiel bepaald.

Indien de rechtbank het bezwaarschrift gegrond verklaart, beveelt zij de officier van justitie ervoor zorg te dragen dat het celmateriaal van de veroordeelde terstond wordt vernietigd.

Artikel 8

Deze wet is van toepassing op personen die op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet reeds zijn veroordeeld tot een vrijheidsbenemende straf als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder a, onderdeel 1°, of 77h, eerste lid, onder a, van het Wetboek van Strafrecht of artikel 6, onder a, van het Wetboek van Militair Strafrecht dan wel een vrijheidsbenemende maatregel als bedoeld in artikel 37, 37a juncto 37b, 38m of 77s van het Wetboek van Strafrecht, tenzij zij deze straf of maatregel op dat tijdstip hebben ondergaan of in verband met het misdrijf waarvoor deze straf of maatregel bij onherroepelijke veroordeling is opgelegd, voorlopige hechtenis hebben ondergaan waarvan de duur ten minste gelijk is aan de duur van deze straf of maatregel.

Deze wet is voorts van toepassing op personen die op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet ingevolge artikel 38c van het Wetboek van Strafrecht alsnog van overheidswege worden verpleegd.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder de duur van de voorlopige hechtenis begrepen de duur van de in verzekeringstelling.

Artikel 9

[Wijzig de Penitentiaire beginselenwet.]

Artikel 10

[Wijzig de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden.]

Artikel 11

[Wijzig de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen.]

Artikel 12

[Wijzig de Penitentiaire beginselenwet, de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden en de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen.]

Artikel 13

DNA-profielen van veroordeelden die voor de inwerkingtreding van deze wet op grond van artikel 23, eerste lid, onder a, van de Wet bescherming persoonsgegevens zijn verwerkt, worden geacht te zijn verwerkt op grond van artikel 2, eerste lid, aanhef, voorzover deze veroordeelden op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet een straf of maatregel als bedoeld in artikel 8 ondergaan.

Artikel 14

[Wijzig het Wetboek van Strafvordering.]

Artikel 15

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor veroordeelden wegens verschillende misdrijven verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 16

Deze wet wordt aangehaald als: Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te 's-Gravenhage, 16 september 2004
Beatrix

De Minister van Justitie ,
J. P. H. Donner

Uitgegeven de achtentwintigste september 2004

De Minister van Justitie,
J. P. H. Donner

Bijlage 7: Wettelijke regeling in België

Wetboek van Strafvordering België, artikelen 44 ter en 90 undies Sv

Art. Art.45<44ter>. <ingevoegd bij W 1999-03-22/52, art. 2, Inwerkingtreding : 30-03-2002> § 1. Vergelijkend DNA-onderzoek in de zin van dit wetboek heeft alleen tot doel de DNA-profielen van aangetroffen of afgenomen menselijk celmateriaal te vergelijken teneinde bij een misdrijf betrokken personen direct of indirect te kunnen identificeren.

Dit vergelijkend onderzoek kan alleen betrekking hebben op niet-coderende DNA-segmenten.

§ 2. De procureur des Konings kan, bij gemotiveerde beslissing, een deskundige verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium aanwijzen om een DNA-profiel op te stellen van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal. De deskundige zorgt ervoor dat hij voldoende sporen van celmateriaal bewaart om een tegenonderzoek mogelijk te maken. Blijkt dat onmogelijk te zijn, dan maakt hij daarvan melding in zijn verslag.

De deskundige brengt een gemotiveerd verslag uit over de uitvoering van zijn opdracht.

De verkregen DNA-profielen, alsmede de in het vierde lid opgesomde gegevens met betrekking tot deze DNA-profielen, worden, op bevel van het openbaar ministerie, overgezonden aan het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie om er opgeslagen en verwerkt te worden.

Deze gegevens zijn :

1° het notitienummer van het strafdossier;

2° de naam van de magistraat belast met het strafdossier;

3° de naam en het adres van het laboratorium waar het DNA-profiel werd opgesteld, alsook het dossiernummer;

4° de biologische aard van het spoor;

5° het geslacht van de persoon waarvan het spoor afkomstig is;

6° in voorkomend geval, het door de magistraat toegekende codenummer waardoor het DNA-profiel kan worden verbonden met de naam van de betrokken persoon.

§ 3. De procureur des Konings kan in het belang van het opsporingsonderzoek aan een meerderjarige de toestemming vragen om van hem een hoeveelheid bloed, wangslimvlies of haarwortels af te nemen, zoals die persoon verkiest.

De procureur des Konings kan alleen tot een dergelijke afname overgaan als op zijn minst een spoor van menselijke cellen is aangetroffen en verzameld in het raam van de zaak die bij hem aanhangig is gemaakt.

De toestemming van de betrokkene kan alleen worden gegeven als de procureur des Konings hem in kennis heeft gesteld van de omstandigheden van de zaak.

De procureur des Konings stelt de betrokkene tevens in kennis van het feit dat, indien het vergelijkend DNA-onderzoek een positief verband aantoonde met het DNA-profiel van het betrokken spoor, zijn profiel in verband kan worden gebracht in de DNA-gegevensbank " Criminalistiek " met profielen van in andere strafzaken aangetroffen sporen.

Van die informatie wordt melding gemaakt in de schriftelijke toestemming van de betrokkene.

De procureur des Konings vordert een officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, of een arts om een hoeveelheid haarwortels of wangslimvlies af te nemen.

Voor het afnemen van bloed kan hij alleen een arts vorderen.

Van de afname wordt proces-verbaal opgesteld door de officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

De procureur des Konings wijst een deskundige aan, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium, om het DNA-profiel van het afgenomen staal op te maken en een vergelijkend DNA-onderzoek uit te voeren.

De deskundige die met het vergelijkende DNA-onderzoek is belast, zendt zijn verslag over binnen negentig dagen na ontvangst van de vordering van de procureur des Konings.

De procureur des Konings kan evenwel een bijkomende onderzoekstermijn toekennen op gemotiveerd verzoek van de deskundige.

§ 4. De uitslag van het DNA-onderzoek wordt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning, ter kennis gebracht van de betrokken persoon. Deze laatste kan, binnen vijftien dagen na de kennisgeving, de procureur des Konings verzoeken een tegenonderzoek te doen uitvoeren door een door de betrokkene aangewezen deskundige, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium. De deskundige brengt hierover een gemotiveerd verslag uit bij de procureur des

Konings, die de betrokken persoon hiervan op de hoogte brengt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning.

Het tegenonderzoek wordt verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het gedeelte van het spoor van het celmateriaal dat bij het aanvankelijke onderzoek niet werd gebruikt.

Indien uit het verslag van het aanvankelijke onderzoek blijkt dat de hoeveelheid aangetroffen celmateriaal ontoereikend is om een nieuw DNA-profiel op te stellen, wordt het tegenonderzoek verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het door de eerste deskundige opgestelde DNA-profiel van het aangetroffen spoor.

De kosten van het tegenonderzoek, beperkt tot een bedrag bepaald door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit, zijn ten laste van de persoon die erom verzoekt. Indien het tegenonderzoek de uitslag van het aanvankelijk onderzoek niet bevestigt, wordt het door de betrokkene voorgeschoten bedrag door de Staat terugbetaald.

§ 5. De deskundige vernietigt het afgenomen celmateriaal van zodra hij door het openbaar ministerie geïnformeerd wordt hetzij van de afwezigheid van een tegenonderzoek hetzij van het feit dat de uitslag van het tegenonderzoek ter kennis werd gebracht van de betrokken persoon. De deskundige deelt binnen een maand na de voormelde kennisgeving door het openbaar ministerie aan dit laatste mee dat het celmateriaal vernietigd is.

Art. 90undecies. <ingevoegd bij W 1999-03-22/52, art. 3, Inwerkingtreding : 30-03-2002> § 1.

Onverminderd de toepassing van artikel 56, § 1, derde lid, van dit Wetboek, kan de onderzoeksrechter, in het belang van het gerechtelijk onderzoek, de afname van menselijk celmateriaal op een persoon bevelen met het oog op een vergelijkend DNA-onderzoek, indien het feit waarvoor hij geëdieerd is, een strafbaar feit is waarop een maximumstraf staat van vijf jaar gevangenis of een zwaardere straf.

De afname slechts worden bevolen indien de onderzoeksrechter over aanwijzingen beschikt dat de betrokkene een directe band heeft met de totstandkoming van de feiten.

De onderzoeksrechter mag een dergelijke afname slechts bevelen indien, bij het onderzoek waarvoor hij geëdieerd is, ten minste een spoor van menselijk celmateriaal aangetroffen en verzameld werd.

Voor de uitvoering van die maatregel is de toestemming van de betrokkene niet vereist.

Tot die maatregel wordt vooraf bevel gegeven door een met redenen omklede beschikking van de onderzoeksrechter die deze meedeelt aan de procureur des Konings.

§ 2. Vooraleer de onderzoeksrechter een DNA-onderzoek beveelt, hoort hij de persoon die er het voorwerp van uitmaakt.

De onderzoeksrechter stelt hem in kennis van de omstandigheden van de zaak en van het feit dat zijn DNA-profiel kan worden vergeleken, in de gegevensbank " Criminalistiek ", met de profielen van in andere strafzaken aangetroffen sporen.

Van de redenen van de eventuele weigering of van de instemming van de betrokkene met die maatregel wordt melding gemaakt in het proces-verbaal van de onderzoeksrechter.

§ 3. De onderzoeksrechter vordert een officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, of een arts om een hoeveelheid wangslimvlies of haarwortels af te nemen. Voor het afnemen van bloed kan hij alleen een arts vorderen.

De persoon die met de afname van het staal is belast, neemt een voldoende hoeveelheid af om een tegenonderzoek mogelijk te maken.

Van de afname wordt proces-verbaal opgesteld door de officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

Indien de maatregel onder fysieke dwang moet worden uitgevoerd, wordt die dwang uitgeoefend door politieambtenaren onder het bevel van de officier van gerechtelijke politie. In dat geval is de bloedafname verboden.

De onderzoeksrechter wijst een deskundige aan, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium om het DNA-profiel van het afgenomen celmateriaal op te stellen en een vergelijkend DNA-onderzoek uit te voeren.

De deskundige die met het vergelijkend DNA-onderzoek belast is, zendt zijn verslag over binnen

negentig dagen na ontvangst van de vordering van de onderzoeksrechter.

Deze kan evenwel een bijkomende onderzoekstermijn toestaan op gemotiveerd verzoek van de deskundige.

§ 4. De uitslag van het DNA-onderzoek wordt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning, ter kennis gebracht van de betrokken persoon. Deze laatste kan, binnen vijftien dagen na de kennisgeving, de onderzoeksrechter verzoeken een tegenonderzoek te doen uitvoeren door een door de betrokkene aangewezen deskundige, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium. De deskundige brengt hierover een gemotiveerd verslag uit bij de onderzoeksrechter, die de betrokken persoon hiervan op de hoogte brengt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning. Het tegenonderzoek wordt verricht aan de hand van nieuw menselijk celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het gedeelte van het spoor van menselijk celmateriaal dat niet werd gebruikt tijdens het aanvankelijke onderzoek. Indien uit het verslag van het aanvankelijke onderzoek blijkt dat de hoeveelheid aangetroffen menselijk celmateriaal ontoereikend is om een nieuw DNA-profiel op te stellen, wordt het tegenonderzoek verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het door de eerste deskundige opgestelde DNA-profiel van het aangetroffen spoor.

De kosten van het tegenonderzoek, beperkt tot een bedrag bepaald door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit, zijn ten laste van de persoon die erom verzoekt. Indien het tegenonderzoek de uitslag van het aanvankelijke onderzoek niet bevestigt, wordt het door de betrokkene voorgesloten bedrag door de Staat terugbetaald.

§ 5. De deskundige vernietigt het afgenomen celmateriaal van zodra hij door het openbaar ministerie geïnformeerd wordt hetzij van de afwezigheid van een tegenonderzoek hetzij van het feit dat de uitslag van het tegenonderzoek ter kennis werd gebracht van de betrokken persoon.

De deskundige deelt binnen een maand na de voormelde kennisgeving door het openbaar ministerie aan dit laatste mee dat het celmateriaal vernietigd is.

MINISTERIE VAN JUSTITIE [S - C - 99/09419] N. 99 — 1411
22 MAART 1999. — Wet betreffende de identificatieprocedure
via DNA-analyse in strafzaken (1)

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2. In Hoofdstuk IV, Afdeling II, van het Eerste Boek van het Wetboek van straffordering wordt een artikel *44ter* ingevoegd, luidend als volgt :

« Art. *44ter*. § 1. Vergelijkend DNA-onderzoek in de zin van dit wetboek heeft alleen tot doel de DNA-profielen van aangetroffen of afgenomen menselijk celmateriaal te vergelijken teneinde bij een misdrijf betrokken personen direct of indirect te kunnen identificeren.

Dit vergelijkend onderzoek kan alleen betrekking hebben op niet coderende DNA-segmenten.

§ 2. De procureur des Konings kan, bij gemotiveerde beslissing, een deskundige verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium aanwijzen om een DNA-profiel op te stellen van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal. De deskundige zorgt ervoor dat hij voldoende sporen van celmateriaal bewaart om een tegenonderzoek mogelijk te maken. Blijkt dat onmogelijk te zijn, dan maakt hij daarvan melding in zijn verslag.

De deskundige brengt een gemotiveerd verslag uit over de uitvoering van zijn opdracht.

De verkregen DNA-profielen, alsmede de in het vierde lid opgesomde gegevens met betrekking tot deze DNA-profielen, worden, op bevel van het openbaar ministerie, overgezonden aan het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie om er opgeslagen en verwerkt te worden.

Deze gegevens zijn :

1° het notitienummer van het strafdossier;

2° de naam van de magistraat belast met het strafdossier;

3° de naam en het adres van het laboratorium waar het DNA-profiel werd opgesteld, alsook het dossiernummer;

4° de biologische aard van het spoor;

5° het geslacht van de persoon waarvan het spoor afkomstig is;

6° in voorkomend geval, het door de magistraat toegekende codenummer waardoor het DNA-profiel kan worden verbonden met de naam van de betrokken persoon.

§ 3. De procureur des Konings kan in het belang van het opsporingsonderzoek aan een meerderjarige de toestemming vragen om van hem een hoeveelheid bloed, wangslimvlies of haarwortels af te nemen, zoals die persoon verkiest.

De procureur des Konings kan alleen tot een dergelijke afname overgaan als op zijn minst een spoor van menselijke cellen is aangetroffen en verzameld in het raam van de zaak die bij hem aanhangig is gemaakt.

De toestemming van de betrokkene kan alleen worden gegeven als de procureur des Konings hem in kennis heeft gesteld van de omstandigheden van de zaak.

De procureur des Konings stelt de betrokkene tevens in kennis van het feit dat, indien het vergelijkend DNA-onderzoek een positief verband aantoonst met het DNA-profiel van het betrokken spoor, zijn profiel in verband kan worden gebracht in de DNA-gegevensbank « Criminalistiek » met profielen van in andere strafzaken aangetroffen sporen.

Van die informatie wordt melding gemaakt in de schriftelijke toestemming van de betrokkene.

De procureur des Konings vordert een officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, of een arts om een hoeveelheid haarwortels of wangslimvlies af te nemen. Voor het afnemen van bloed kan hij alleen een arts vorderen.

Van de afname wordt proces-verbaal opgesteld door de officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

De procureur des Konings wijst een deskundige aan, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium, om het DNA-profiel van het afgenomen staal op te maken en een vergelijkend DNA-onderzoek uit te voeren.

De deskundige die met het vergelijkende DNA-onderzoek is belast, zendt zijn verslag over binnen negentig dagen na ontvangst van de vordering van de procureur des Konings.

De procureur des Konings kan evenwel een bijkomende onderzoekstermijn toekennen op gemotiveerd verzoek van de deskundige.

§ 4. De uitslag van het DNA-onderzoek wordt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning, ter kennis gebracht van de betrokken persoon. Deze laatste kan, binnen vijftien dagen na de kennisgeving, de procureur des Konings verzoeken een tegenonderzoek te doen uitvoeren door een door de betrokkene aangewezen deskundige, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium. De deskundige brengt hierover een gemotiveerd verslag uit bij de procureur des Konings, die de betrokken persoon hiervan op de hoogte brengt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning.

Het tegenonderzoek wordt verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het gedeelte van het spoor van het celmateriaal dat bij het aanvankelijke onderzoek niet werd gebruikt.

Indien uit het verslag van het aanvankelijke onderzoek blijkt dat de hoeveelheid aangetroffen celmateriaal ontoereikend is om een nieuw DNA-profiel op te stellen, wordt het tegenonderzoek verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het door de eerste deskundige opgestelde DNA-profiel van het aangetroffen spoor.

De kosten van het tegenonderzoek, beperkt tot een bedrag bepaald door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit, zijn ten laste van de persoon die erom verzoekt. Indien het tegenonderzoek de uitslag van het aanvankelijk onderzoek niet bevestigt, wordt het door de betrokkene voorgeschoten bedrag door de Staat terugbetaald.

§ 5. De deskundige vernietigt het afgenomen celmateriaal van zodra hij door het openbaar ministerie geïnformeerd wordt hetzij van de afwezigheid van een tegenonderzoek hetzij van het feit dat de uitslag van het tegenonderzoek ter kennis werd gebracht van de betrokken persoon.

De deskundige deelt binnen een maand na de voormelde kennisgeving door het openbaar ministerie aan dit laatste mee dat het celmateriaal vernietigd is.

Art. 3. In Hoofdstuk VI, Afdeling II, Onderafdeling II, van het Eerste Boek van hetzelfde Wetboek wordt een § 7 ingevoegd, met als opschrift « DNA-onderzoek », houdende een artikel *90undecies*, luidend als volgt :

« Art. *90undecies*. § 1. Onverminderd de toepassing van artikel 56, § 1, derde lid, van dit Wetboek, kan de onderzoeksrechter, in het belang van het gerechtelijk onderzoek, de afname van menselijk celmateriaal op

een persoon bevelen met het oog op een vergelijkend DNA-onderzoek, indien het feit waarvoor hij geadieerd is, een strafbaar feit is waarop een maximumstraf staat van vijf jaar gevangenis of een zwaardere straf.

De afname slechts worden bevolen indien de onderzoeksrechter over aanwijzingen beschikt dat de betrokkene een directe band heeft met de totstandkoming van de feiten.

De onderzoeksrechter mag een dergelijke afname slechts bevelen indien, bij het onderzoek waarvoor hij geadieerd is, ten minste een spoor van menselijk celmateriaal aangetroffen en verzameld werd.

Voor de uitvoering van die maatregel is de toestemming van de betrokkene niet vereist.

Tot die maatregel wordt vooraf bevel gegeven door een met redenen omklede beschikking van de onderzoeksrechter die deze meedeelt aan de procureur des Konings.

§ 2. Vooraleer de onderzoeksrechter een DNA-onderzoek beveelt, hoort hij de persoon die er het voorwerp van uitmaakt.

De onderzoeksrechter stelt hem in kennis van de omstandigheden van de zaak en van het feit dat zijn DNA-profiel kan worden vergeleken, in de gegevensbank « Criminalistiek », met de profielen van in andere strafzaken aangetroffen sporen.

Van de redenen van de eventuele weigering of van de instemming van de betrokkene met die maatregel wordt melding gemaakt in het proces-verbaal van de onderzoeksrechter.

§ 3. De onderzoeksrechter vordert een officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, of een arts om een hoeveelheid wangslimvlies of haarwortels af te nemen. Voor het afnemen van bloed kan hij alleen een arts vorderen.

De persoon die met de afname van het staal is belast, neemt een voldoende hoeveelheid af om een tegenonderzoek mogelijk te maken.

Van de afname wordt proces-verbaal opgesteld door de officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

Indien de maatregel onder fysieke dwang moet worden uitgevoerd, wordt die dwang uitgeoefend door politieambtenaren onder het bevel van de officier van gerechtelijke politie. In dat geval is de bloedafname verboden.

De onderzoeksrechter wijst een deskundige aan, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium om het DNA-profiel van het afgenomen celmateriaal op te stellen en een vergelijkend DNA-onderzoek uit te voeren.

De deskundige die met het vergelijkend DNA-onderzoek belast is, zendt zijn verslag over binnen negentig dagen na ontvangst van de vordering van de onderzoeksrechter.

Deze kan evenwel een bijkomende onderzoekstermijn toestaan op gemotiveerd verzoek van de deskundige.

§ 4. De uitslag van het DNA-onderzoek wordt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning, ter kennis gebracht van de betrokken persoon. Deze laatste kan, binnen vijftien dagen na de kennisgeving, de onderzoeksrechter verzoeken een tegenonderzoek te doen uitvoeren door een door de betrokkene aangewezen deskundige, verbonden aan een door de Koning erkend laboratorium. De deskundige brengt hierover een gemotiveerd verslag uit bij de onderzoeksrechter, die de betrokken persoon hiervan op de hoogte brengt, volgens de nadere regels bepaald door de Koning. Het tegenonderzoek wordt verricht aan de hand van nieuw menselijk celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het gedeelte van het spoor van menselijk celmateriaal dat niet werd gebruikt tijdens het aanvankelijke onderzoek. Indien uit het verslag van het aanvankelijke onderzoek blijkt dat de hoeveelheid aangetroffen menselijk celmateriaal ontoereikend is om een nieuw DNA-profiel op te stellen, wordt het tegenonderzoek verricht aan de hand van nieuw celmateriaal afgenomen van de betrokkene en aan de hand van het door de eerste deskundige opgestelde DNA-profiel van het aangetroffen spoor.

De kosten van het tegenonderzoek, beperkt tot een bedrag bepaald door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit, zijn ten laste van de persoon die erom verzoekt. Indien het tegenonderzoek de uitslag van het aanvankelijke onderzoek niet bevestigt, wordt het door de betrokkene voorgeschoten bedrag door de Staat terugbetaald.

§ 5. De deskundige vernietigt het afgenomen celmateriaal van zodra hij door het openbaar ministerie geïnformeerd wordt hetzij van de afwezigheid van een tegenonderzoek hetzij van het feit dat de uitslag van het tegenonderzoek ter kennis werd gebracht van de betrokken persoon.

De deskundige deelt binnen een maand na de voormelde kennisgeving door het openbaar ministerie aan dit laatste mee dat het celmateriaal vernietigd is.

Art. 4. § 1. Binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie wordt een DNA-gegevensbank « Criminalistiek » opgericht.

Deze gegevensbank bevat de DNA-profielen van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal, verkregen overeenkomstig artikel 44ter van het Wetboek van strafvordering, alsmede de gegevens die opgesomd

zijn in § 2, vierde lid, van hetzelfde artikel, in § 3, vierde lid, van dit artikel en in artikel 5, § 4, vierde lid, van deze wet.

§ 2. Deze gegevens mogen uitsluitend worden aangewend om ter identificatie een verband te leggen tussen DNA-profielen van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal of tussen deze laatste en DNA-profielen van materiaal dat werd afgenomen van personen, met toepassing van de artikelen 44ter en 90^{undecies} van het Wetboek van strafvordering.

§ 3. Het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter, naargelang van het geval, kunnen, bij gemotiveerde beslissing, een deskundige verbonden aan het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie opdracht geven het DNA-profiel van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal of het DNA-profiel van in dat kader afgenomen menselijk celmateriaal, te vergelijken met de gegevens opgenomen in de gegevensbank.

In voorkomend geval kunnen enkel het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter kennisnemen van de identiteit van de persoon op wie de relevante DNA-profielen uit de gegevensbank betrekking hebben.

De deskundige brengt een gemotiveerd verslag uit over de uitvoering van zijn opdracht. Ingeval de vergelijking een positief verband aantoonde met andere DNA-profielen uit de gegevensbank, brengt hij ambtshalve de bevoegde magistraten hiervan op de hoogte.

De volgende gegevens inzake de resultaten van deze vergelijking worden eveneens opgenomen bij de gegevens met betrekking tot de relevante DNA-profielen uit de gegevensbank :

1° in voorkomend geval, het positieve verband met andere DNA-profielen opgenomen in de gegevensbank;

2° in voorkomend geval, het door de magistraat toegekende codenummer dat het DNA-profiel verbindt met de naam van de betrokken persoon.

§ 4. De DNA-profielen en de in dit artikel bedoelde gegevens die daarop betrekking hebben, worden op bevel van het openbaar ministerie gewist uit de DNA-gegevensbank « Criminalistiek » wanneer de bewaring ervan in de gegevensbank niet of niet meer nuttig is voor de strafprocedure. De DNA-profielen en de gegevens die daarop betrekking hebben, worden in elk geval uit de gegevensbank gewist, naar gelang van het geval :

1° wat de niet-geïdentificeerde DNA-profielen betreft, 30 jaar na de opname ervan in de gegevensbank;

2° wat de geïdentificeerde DNA-profielen betreft, zodra in het dossier waarvoor het DNA-profiel verkregen is een rechterlijke beslissing is genomen die in kracht van gewijsde is gegaan.

Art. 5. § 1. Binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie wordt een DNA-gegevensbank « Veroordeelden » opgericht.

Deze gegevensbank bevat het DNA-profiel van iedere persoon die voor het plegen van een van de misdrijven, bedoeld in een van de bepalingen opgesomd in het derde lid, definitief is veroordeeld tot gevangenisstraf of een zwaardere straf, alsmede van iedere persoon ten aanzien van wie de internering definitief is gelast voor het plegen van een van deze misdrijven.

De misdrijven die een opname in de gegevensbank met zich meebrengen, zijn die welke bedoeld zijn in :

1° artikel 347*bis* van het Strafwetboek;

2° artikel 368 en 369 van hetzelfde Wetboek;

3° de artikelen 372 tot 378 van hetzelfde Wetboek;

4° de artikelen 393 tot 397 van hetzelfde Wetboek;

5° de artikelen 400 en 401 van hetzelfde Wetboek;

6° artikel 438 van hetzelfde Wetboek;

7° de artikelen 471 tot 475 van hetzelfde Wetboek;

8° artikel 477*sexies* van hetzelfde Wetboek;

9° de artikelen 518, 531 en 532 van hetzelfde Wetboek.

De gegevens met betrekking tot deze DNA-profielen, bedoeld in artikel 44*ter*, § 2, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering, worden ook in deze gegevensbank opgenomen.

§ 2. Indien in het kader van de procedure die heeft geleid tot de veroordeling of de beslissing tot internering een DNA-profiel van de betrokkene werd opgesteld, wordt dat DNA-profiel op bevel van het openbaar ministerie opgenomen in de DNA-gegevensbank.

De betrokkene wordt in kennis gesteld van de in dit artikel bedoelde opname en van het feit dat de DNA-profielen van sporen van menselijk celmateriaal die worden ontdekt in het kader van andere strafzaken kunnen worden vergeleken met het profiel dat in de gegevensbank « Veroordeelden » is opgenomen.

Indien in het kader van de procedure die heeft geleid tot de veroordeling of de beslissing tot internering geen DNA-profiel van de betrokkene werd opgesteld, vordert het openbaar ministerie een officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, of een arts om een hoeveelheid wangslimvlies of haarwortels af te nemen.

Voor het afnemen van bloed kan hij alleen een arts vorderen.

De officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, stelt van de afname een proces-verbaal op.

Indien de maatregel onder fysieke dwang moet worden uitgevoerd, wordt die dwang uitgeoefend door politieambtenaren onder het bevel van de officier van gerechtelijke politie. In dat geval is de bloedafname verboden.

De betrokkene wordt in kennis gesteld van de opname van zijn DNA-profiel in de gegevensbank « Veroordeelden » en van het feit dat het DNA-profiel van sporen van menselijk celmateriaal die worden aangetroffen in het kader van andere strafzaken kan worden vergeleken met dat profiel dat in de gegevensbank « Veroordeelden » is opgenomen.

Het openbaar ministerie stelt een aan een van de daartoe door de Koning erkende laboratoria verbonden deskundige aan om het DNA-profiel van de veroordeelde of de geïnterneerde op te stellen en een met redenen omkleed verslag van zijn opdracht uit te brengen. Het resultaat wordt opgeslagen in de gegevensbank « Veroordeelden ».

De deskundige vernietigt onmiddellijk het afgenomen celmateriaal.

Hij stelt het openbaar ministerie er binnen een maand van in kennis dat het afgenomen celmateriaal werd vernietigd.

§ 3. Deze gegevens mogen uitsluitend aangewend worden teneinde al dan niet rechtstreeks personen betrokken bij een misdrijf te kunnen identificeren.

§ 4. Het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter, naargelang van het geval, kunnen, bij gemotiveerde beslissing, een deskundige verbonden aan het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie opdracht geven het DNA-profiel van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal, te vergelijken met de gegevens opgenomen in de gegevensbank.

In voorkomend geval, kunnen enkel het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter kennis nemen van de identiteit van de persoon waarop de relevante DNA-profielen uit de gegevensbank betrekking hebben.

De deskundige brengt een gemotiveerd verslag uit over de uitvoering van zijn opdracht.

De volgende gegevens worden eveneens opgenomen bij de gegevens met betrekking tot de relevante DNA-profielen uit de gegevensbank « Criminalistiek » :

1° in voorkomend geval, het positieve verband met andere DNA-profielen opgenomen in de databank;

2° in voorkomend geval, het door de magistraat toegekende codenummer dat het DNA-profiel verbindt met de naam van de betrokken persoon.

Indien de vergelijking met andere DNA-profielen uit de gegevensbank een positief verband aantoon, brengt de deskundige ambtshalve de bevoegde magistraten hiervan op de hoogte.

§ 5. De in de DNA-gegevensbank « Veroordeelden » opgenomen gegevens worden op bevel van het openbaar ministerie verwijderd tien jaar na het overlijden van de persoon waarop ze betrekking hebben.

Art. 6. § 1. Met gevangenisstraf van zes maanden tot een jaar en met geldboete van tweehonderd frank tot tienduizend frank, of met een van die straffen alleen, wordt gestraft hij die, zonder daartoe gemachtigd te

zijn, wetens kennisneemt van de uitslag van het DNA-onderzoek, in de zin van artikel 44ter, § 1, eerste lid, van het Wetboek van strafvordering.

§ 2. Met gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar en met geldboete van tweehonderd frank tot twintigduizend frank, of met een van die straffen alleen, wordt gestraft hij die :

1° hetzij, terwijl hij weet dat gegevens verkregen zijn door het plegen van het misdrijf bedoeld in § 1, die gegevens wetens gebruikt voor andere doeleinden dan de strafprocedure;

2° hetzij, terwijl hij daartoe gerechtigd is, kennis heeft genomen van de uitslag van het DNA-onderzoek, in de zin van artikel 44ter, § 1, eerste lid, van het Wetboek van strafvordering en die resultaten wetens gebruikt voor andere doeleinden dan de strafprocedure;

3° hetzij de sporen van aangetroffen celmateriaal of het afgenomen celmateriaal gebruikt heeft voor andere doeleinden dan de strafprocedure.

§ 3. Met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van 500 frank tot 50 000 frank of met een van deze straffen alleen, wordt gestraft, hij die wetens een DNA-onderzoek in de zin van artikel 44ter, § 1, eerste lid, van het Wetboek van strafvordering uitvoert of doet uitvoeren, buiten de gevallen die de wet bepaalt of zonder inachtneming van de vormen die zij voorschrijft.

§ 4. De bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85 zijn op de in dit artikel bepaalde misdrijven van toepassing.

Art. 7. De Koning regelt de wijze waarop de sporen van celmateriaal worden behandeld, het celmateriaal van een persoon betrokken bij een misdrijf wordt afgenomen, het celmateriaal wordt

bewaard, onderzocht en, in voorkomend geval, vernietigd, een tegenonderzoek wordt uitgevoerd, de erkenning van de laboratoria en de mogelijkheid een beroep te doen op buitenlandse laboratoria, alsmede de nadere regels van het opslaan, verwerken en aanwenden van de DNA-profielen in de DNA-gegevensbanken.

Na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer bepaalt Hij :

1° de bijzondere waarborgen inzake vertrouwelijkheid en beveiliging van de verwerkte persoonsgegevens;

2° de wijze van benoeming van de aangestelde voor de gegevensbescherming bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, de taken die hem zullen worden toevertrouwd, alsmede de waarborgen voor diens onafhankelijkheid;

3° de wijze waarop het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer verslag uitbrengt over de verwerking van persoonsgegevens.

De uitoefening van de taken van de aangestelde mag voor deze geen nadelen ten gevolge hebben. Hij mag in het bijzonder, niet ontslagen of als aangestelde vervangen worden wegens de uitoefening van de taken die hem zijn toevertrouwd.

Art. 8. De bepalingen van artikel 5 zijn eveneens van toepassing op personen die voor het plegen van e'én van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 1, definitief zijn veroordeeld tot gevangenisstraf of een zwaardere straf, alsmede op personen ten aanzien waarvan definitief een interneringsmaatregel is gelast wegens het plegen van een van de voornoemde misdrijven, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en waarvan de vrijheidsberovende straf of interneringsmaatregel nog niet definitief ten uitvoer gelegd is.

In afwijking van artikel 5, § 2, van deze wet wordt van deze personen, indien zij omwille van een hoger vermelde veroordeling of beslissing tot internering van hun vrijheid beroofd zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, een DNA-profiel opgesteld, zodra ze in vrijheid zullen worden gesteld.

Art. 9. De Koning bepaalt de datum waarop deze wet in werking treedt.

Kondigen deze wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel zal worden bekleed en door het *Belgisch Staatsblad* zal worden bekendgemaakt.

Gegeven te Brussel, 22 maart 1999.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Justitie,

T. VAN PARYS

Met 's Lands zegel gezegeld :

De Minister van Justitie,

T. VAN PARYS

Nota

(1) *Zitting 1996-1997.*

Kamer van volksvertegenwoordigers.

Parlementaire bescheiden. — Wetsvoorstel van de heren Lespagnard en J.-J. Viseur, 1047-96/97 - nr. 1.—Amendementen, 1047-96/97 - nrs. 2 tot 5. — Verslag namens de commissie voor de justitie, 1047-96/97 - nr. 6.

Tekst aangenomen door de commissie voor de justitie, 1047-96/97 - nr. 7. — Tekst aangenomen in plenaire vergadering en overgezonden aan de Senaat, 1047-96/97 - nr. 8. *Parlementaire Handelingen.* — Bespreking en aanneming. Vergaderingen van 24 en 25 februari 1999.

Senaat.

Parlementaire bescheiden. — Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers, 1-1289-1998/1999 - nr. 1. — Ontwerp niet gevoerd door de Senaat, 1-1289-1998/1999 - nr.

4 FEBRUARI 2002. - Koninklijk besluit ter uitvoering van de wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-onderzoek in strafzaken

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de artikelen 44ter en 90undecies van het Wetboek van Strafvordering;

Gelet op de wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-onderzoek in strafzaken, inzonderheid op de artikelen 7 en 9;

Gelet op het koninklijk besluit van 5 november 1971 tot instelling van een Nationaal Instituut voor criminalistiek, met het statuut van wetenschappelijke inrichting van de Staat;

Gelet op het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, gegeven op 9 november 2000;

Gelet op het advies van de Inspecteur van Financiën, gegeven op 4 januari 2001;

Gelet op de akkoordbevinding van de Minister van Begroting, gegeven op 13 september 2001;

Gelet op het besluit van de Ministerraad van 15 juni 2001, over het verzoek aan de Raad van State om advies te geven binnen een termijn van een maand;

Gelet op het advies 32.262/2 van de Raad van State met toepassing van artikel 84, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Op de voordracht van onze Minister van Justitie en op het advies van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

HOOFDSTUK I. - Behandeling van aangetroffen sporen van celmateriaal

Artikel 1. Het onderzoek van een locatie of een voorwerp op bevel van de procureur des Konings of de onderzoeksrechter, met het oog op het aantreffen van sporen van celmateriaal dient steeds te worden voorafgegaan door het aanbrengen van een gerechtelijke uitsluitingsperimeter.

Binnen deze gerechtelijke uitsluitingsperimeter zijn enkel de officieren en agenten van de federale politie, belast met taken van technische en wetenschappelijke politie, evenals de door de procureur des Konings of onderzoeksrechter opgevorderde deskundige toegelaten.

Alle personen werkzaam binnen de gerechtelijke uitsluitingsperimeter dienen wegwerphandschoenen, wegwerpkledij, mondmasker en hoofddeksel te dragen. Deze beschermingskledij wordt vervangen bij onderzoek van een nieuwe lokatie.

Art. 2. § 1. Indien sporen van celmateriaal worden aangetroffen maakt de federale politie een proces-verbaal op dat de datum en het uur van de inbeslagname vermeldt, alsmede het nummer van het strafdossier, de naam van de bevoegde procureur des Konings of onderzoeksrechter, en een accurate beschrijving van de omstandigheden waarin de sporen werden aangetroffen.

§ 2. Voorafgaandelijk aan de overbrenging naar een erkend laboratorium dient elk overtuigingsstuk waarop sporen van celmateriaal worden aangetroffen gefotografeerd te worden.

§ 3. Een overtuigingsstuk waarop sporen van celmateriaal worden aangetroffen wordt onmiddellijk langs de vlugste weg overgemaakt aan het erkend laboratorium waaraan de deskundige, opgevorderd door de procureur des Konings of onderzoeksrechter, verbonden is. Daartoe wordt het overtuigingsstuk, eventueel na losmaking uit de lokatie, verpakt in een container die het op een passende wijze afschermt tegen elke kwaliteitsvermindering. Een kopie van het proces-verbaal van inbeslagname wordt samen met het overtuigingsstuk aan het laboratorium overgezonden.

HOOFDSTUK II. - Afname van celmateriaal

Art. 3. De afname van wangslimvlies geschiedt door middel van een steriel wattenstaafje, verstrekt door een erkend laboratorium. Bloedafname geschiedt overeenkomstig de procedures voorzien in artikel 3 van het koninklijk besluit van 4 juni 1999 betreffende de bloedproef met het oog op het bepalen van het gehalte van andere stoffen dan alcohol die de rijvaardigheid beïnvloeden.

Art. 4. Het proces-verbaal van de afname bevat de volgende gegevens:

1° de datum en het uur waarop het vergelijkend celmateriaal is afgenomen;

2° het nummer van het strafdossier in het kader waarvan de afname is geschied en het neerleggingsnummer;

3° de naam van de procureur des Konings of de onderzoeksrechter die de afname heeft bevolen;

4° de volledige naam, de geboortedatum, de geboorteplaats/land en het geslacht van de persoon van wie het celmateriaal is afgenomen;

5° de wijze waarop de afname is gebeurd.

Art. 5. Onmiddellijk na de afname wordt het vergelijkend celmateriaal voorzien van een zegel met daarop het nummer van het proces-verbaal dat van de afname werd opgemaakt en de naam van de persoon van wie het celmateriaal werd afgenomen. Een corresponderend zegel wordt aangebracht op het proces-verbaal van de afname, en op het afschrift van het proces-verbaal dat naar het erkend laboratorium zal worden gezonden.

HOOFDSTUK III. - Onderzoek van celmateriaal en het opstellen van DNA-profielen

Art. 6. De deskundige stelt een beschrijving op van het celmateriaal en voert voorafgaande oriënteringstests uit om de aard en oorsprong van het biologisch materiaal vast te stellen.

Art. 7. Het DNA-onderzoek wordt uitgevoerd en het DNA profiel wordt opgesteld volgens de in bijlage I bij dit besluit beschreven methode en met behulp van de technieken, beschreven in die bijlage.

Art. 8. § 1. De deskundige vergelijkt het DNA-profiel van het afgenomen celmateriaal met het DNA-profiel van het aangetroffen celmateriaal. Hij brengt hierover een gemotiveerd verslag uit bij de procureur des Konings of de onderzoeksrechter die de afname heeft bevolen. Dit verslag bevat naast de gegevens vervat in het proces-verbaal van de afname, de gedetailleerde beschrijving van de stalen, de eventuele andere uitgevoerde testen, de resultaten van het DNA-onderzoek, het resultaat van de vergelijking van de DNA-profielen, een interpretatie van de betekenis van de vergelijking, en een statistische waarschijnlijkheid die aangeeft in welke mate de identificatie verschilt van een toevallige overeenkomst.

Gelijktijdig met de verzending van dit verslag aan de procureur des Konings of de onderzoeksrechter, zendt de deskundige het bekomen DNA-profiel aan de deskundige bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, aangesteld voor het beheer van de gegevensbanken, met het oog op de opname van dat profiel in deze gegevensbanken, in de bij de wet bepaalde gevallen.

§ 2. Indien er geen resultaten werden bekomen voor het aangetroffen celmateriaal of indien het DNA-profiel onvoldoende informatief is om een vergelijking uit te voeren, adviseert de deskundige de procureur des Konings of de onderzoeksrechter welke andere DNA-technieken aangewend zouden kunnen worden om eventueel toch een vergelijking te kunnen uitvoeren. Hij deelt eveneens mede welke buitenlandse en Belgische erkende laboratoria over die expertise beschikken. Indien zowel buitenlandse als Belgische erkende laboratoria over deze expertise beschikken, zal een beroep op buitenlandse laboratoria gebeuren via een aanvraag aan en gunstig advies van de evaluatiecommissie voor DNA-onderzoek. Indien enkel buitenlandse laboratoria over deze expertise beschikken, volstaat een advies van de evaluatiecommissie voor DNA-onderzoek.

HOOFDSTUK IV. - Kennisgeving van de uitslag van het DNA-onderzoek

Art. 9. De uitslag van een DNA-onderzoek of tegenonderzoek wordt ter kennis gebracht van de betrokkene door hetzij een ter post aangetekende brief, hetzij een mondelinge kennisgeving door de procureur des Konings of de onderzoeksrechter. Van deze mondelinge kennisgeving wordt een proces-verbaal opgesteld.

HOOFDSTUK V. - Erkenning van laboratoria

Art. 10. De erkenning van laboratoria, bepaald in artikel 44ter en artikel 90undecies van het Wetboek van strafvordering, geschiedt door Ons, onder de voorwaarden bepaald in artikel 11. De aanvragen tot erkenning dienen schriftelijk aan de Minister van Justitie gericht te worden.

Art. 11. De erkenning, bedoeld in artikel 10, kan enkel geschieden indien de verzoeker bewijst :
1° dat het laboratorium geaccrediteerd werd overeenkomstig de procedures en voorwaarden voor accreditatie neergelegd in het koninklijk besluit van 22 december 1992 tot oprichting van een accreditatiesysteem van beproevingslaboratoria en keuringsinstellingen en tot vaststelling van de procedures en de voorwaarden voor accreditatie overeenkomstig de criteria van de normen van de reeks NBN-EN 45000;

2° dat het laboratorium minstens één deskundige tewerkstelt, die enerzijds in het bezit is van een diploma van doctor in de geneeskunde, doctor in de farmaceutische wetenschappen, doctor in de wetenschappen, doctor in de biotechnologie, doctor in de bio-ingenieurwetenschappen, anderzijds bewijst dat hij ten minste drie jaren de praktijk van forensische DNA-analyse en het opstellen en vergelijken van DNA-profielen heeft uitgeoefend;

3° dat in het laboratorium permanent een dienst voor het in ontvangst nemen van de sporen van

celmateriaal georganiseerd is.

Art. 12. De erkenning kan door Ons opgeschort of ingetrokken worden indien aan de gezamenlijke voorwaarden, vermeld in het vorige artikel, niet meer voldaan is.

HOOFDSTUK VI. - Beheer van de gegevensbanken 'Veroordeelden' en 'Criminalistiek'

Art. 13. De DNA-profielen worden opgeslagen in een elektronisch bestand dat de hoogste waarborgen biedt inzake de veiligheid en de confidentialiteit van de voorgenomen verwerking.

Deze waarborgen worden nader omschreven door Ons.

Art. 14. Het beheer van de gegevensbanken beantwoordt aan de eisen vooropgesteld door Ons.

HOOFDSTUK VII. - Bescherming van de persoonlijke levenssfeer

Art. 15. § 1. De personeelsleden van het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie die toegang hebben tot de gegevensbanken moeten het beroepsgeheim bewaren en mogen niet deelnemen aan de uitvoering van DNA-onderzoeken.

In functie van zijn verantwoordelijkheden en zijn taken worden voor elke gebruiker van de DNA-gegevensbanken bepaalde toegangsmodaliteiten bepaald door de verantwoordelijke beheerder van de DNA-gegevensbanken.

§ 2. De structuur van de informatie die dient overgebracht te worden, wordt bepaald door Ons na advies van de evaluatiecommissie, bedoeld in artikel 19 van dit besluit, en de beheerder van de DNA-databanken van het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie.

Elektronische kopijen van de DNA gegevens worden op regelmatige tijdstippen opgenomen met als enige bedoeling accidenteel verloren gegane DNA-gegevens te kunnen opnieuw inladen.

§ 3. Elk document dat de verwijdering beveelt van de gegevens in de DNA-gegevensbanken Criminalistiek en Veroordeelden overeenkomstig artikelen 4, § 4, en 5, § 5, van de wet van 22 maart 1999 wordt bewaard binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie gedurende 3 jaar na uitvoering ervan. Een document dat die verwijdering van de gegevens inhoudt wordt aangemaakt door het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie en bewaard gedurende voormelde periode.

Art. 16. Elke gebruiker van de gegevensbanken wordt aangeduid door middel van een unieke identificatiecode. Elke toegangsverschaffing tot de DNA-gegevensbanken Criminalistiek en Veroordeelden en elke behandeling van opname, wijziging of uitwissen van gegevens die uitgevoerd worden, wordt opgenomen in het elektronisch dagboek.

Art. 17. § 1. De minister van Justitie benoemt binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, op voorstel van de evaluatiecommissie bedoeld in artikel 19 van dit besluit, een aangestelde voor de gegevensbescherming voor een hernieuwbare termijn van 5 jaar.

De aangestelde voor de gegevensbescherming moet :

1° de Belgische nationaliteit hebben, over een zeer grondige kennis van de tweede landstaal en over een praktische kennis van het Engels beschikken;

2° van onberispelijk gedrag zijn en in het bezit zijn van een bewijs van goed gedrag en zeden voor de administratieve staatsdiensten;

3° in het bezit zijn van een diploma dat toegang geeft tot functies op niveau 1 van de administratieve staatsdiensten;

4° een grondige kennis bezitten van de regelgeving inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

5° geen lid zijn van de rechterlijke orde, noch van een politie- of inlichtingsdienst;

6° geen lid zijn van een erkend laboratorium.

§ 2. De aangestelde voor de gegevensbescherming is verantwoordelijk :

1° voor de vorming van het personeel inzake gegevensbescherming;

2° voor de opvolging en de controle van de toepassing van de regels betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en in het bijzonder voor de regels in verband met de fysische, logistieke en juridische veiligheid;

3° voor het opvolgen en het bewaken van de adequaatheid van de vernietiging en de effectieve verwijdering van deze gegevens, met de wettelijke normen van bewaring van persoonsgegevens.

§ 3. De aangestelde voor de gegevensbescherming werkt onder het rechtstreeks functioneel gezag van het hoofd van de inrichting van het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie. Hij rapporteert, op diens verzoek of op eigen initiatief, over alle aspecten van en inbreuken op de gegevensbescherming.

§ 4. Op het moment dat de aangestelde enig rechtstreeks of onrechtstreeks belang zou hebben of dat één van zijn familieleden of verwanten tot in de vierde graad enig belang zouden hebben met een zaak behandeld in de uitoefening van zijn taak dient de commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer hiervan zo snel mogelijk verwittigd te worden door de beheerder zelf teneinde de passende besluiten te kunnen nemen.

Art. 18. Elk jaar brengt de aangestelde een verslag uit betreffende de behandeling van de gegevens in de DNA-gegevensbanken, met vermelding van onder meer de modaliteiten van opname, behandeling en gebruik van de DNA-profielen, alsook de regels betreffende de verslaggeving over de gegevens, de fysische, logistieke en juridische veiligheid van deze gegevens en de software die de behandeling van deze gegevens toelaat.

HOOFDSTUK VIII. - Evaluatiecommissie

Art. 19. § 1. Bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie wordt door Ons een evaluatiecommissie voor het DNA-onderzoek opgericht, hierna genoemd de 'evaluatiecommissie'.

§ 2. De evaluatiecommissie is samengesteld uit, voor de ene helft het inrichtingshoofd en het wetenschappelijk personeel dat de leiding heeft over de hoofdafdeling en over de afdeling waaronder het DNA-onderzoek ressorteert, en voor de andere helft uit wetenschappelijke personaliteiten gekozen buiten de inrichting omwille van hun competentie in de betrokken discipline.

Buiten het inrichtingshoofd, wiens mandaat permanent is, worden de leden van de evaluatiecommissie benoemd voor een termijn van vier jaar.

§ 3. Het mandaat van voorzitter van de evaluatiecommissie wordt waargenomen door het inrichtingshoofd.

De voorzitter van de evaluatiecommissie vertegenwoordigt het Koninkrijk België inzake forensisch DNA-onderzoek op nationaal en internationaal vlak.

Art. 20. De evaluatiecommissie verstrekt advies, na overleg met BELTEST, aan de Minister van Justitie over kwesties van wetenschappelijke en technische aard die verband houden met het forensisch DNA-onderzoek.

HOOFDSTUK IX. - Inwerkingtreding en overgangsbepalingen

Art. 21. Alle bepalingen van de wet van 22 maart 1999 treden in werking de dag dat dit besluit bekend wordt gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Art. 22. Dit besluit treedt in werking de dag dat het bekend wordt gemaakt in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van de artikelen 10 en 11 die in werking treden de eerste dag van de dertiende maand volgend op die gedurende welke het bekend is gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Art. 23. § 1. Tot de inwerkingtreding van de artikelen 10 en 11, worden de laboratoria belast met de DNA-analyse en het opstellen en vergelijken van DNA profielen, geacht daartoe erkend te zijn. Tot dezelfde dag mogen ze dit werk verrichten overeenkomstig de gevolgde methode en met behulp van de tot op dat ogenblik gebruikte technieken, onder voorbehoud van de aanbevelingen uitgevaardigd door de evaluatiecommissie.

§ 2. Onverminderd artikel 8, § 1, 2e lid, van dit besluit zijn tot dezelfde dag de erkende laboratoria gemachtigd een kopie van de bekomen DNA profielen elektronisch te bewaren.

Art. 24. Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 4 februari 2002.

ALBERT

Van Koningswege :
De Minister van Justitie,
M. VERWILGHEN

Bijlage bij het koninklijk besluit ter uitvoering van de wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-onderzoek in strafzaken

Het opstellen na analyse van een genetisch profiel en dit na vermenigvuldiging van het aanwezige DNA in een biologisch monster door de kettingreactie Polymerase Chain Reaction afgekort PCR, genoemd.

Volgende DNA-merkers of loci (7 in totaal) dienen als strikt minimum te worden gebruikt :

HUMTH01, HUMvWA, D21S11, FGA, D8S1179, D3S1358, D18S51 en tevens de « geslachtstest » (1) op basis van het XY-homologe gen (amelogenine) ook kortweg AMYL genoemd;

De detectie gebeurt bij voorkeur met behulp van laserfluorescentie.

Deze 7 DNA-merkers of loci en amelogenine dienen onvoorwaardelijk als een strikt minimum te worden gebruikt.

Bovendien moeten deze 7 DNA-merkers en amelogenine minimum worden gebruikt om te voldoen aan de voorwaarden om een kostenstaat te kunnen opstellen voor de Dienst Gerechtskosten ingevolge het Koninklijk Besluit van 13 juni 1999 tot wijziging van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij het koninklijk besluit van 28 december 1950, het ministerieel besluit van 11 juni , en meer bepaald het Hoofdstuk IV. Expertises inzake genetisch onderzoek, art.28 tot en met 3 1. Naast de DNA-merkers of loci (7) kunnen ook nog volgende DNA-merkers of loci, als reeds internationaal gebruikt door het FBI (13) en de software CODIS, daarnaast extra worden gebruikt om de interpretatiekans en de zekerheid desgevallend nog te vergroten en zoals immers reeds het geval in een geaccrediteerd laboratorium:

TPOX, CSFIPO, D13S317, D7S820, D5S818, D16S539, en verder DNA- merkers of loci CD4 en SE33. Deze lijst kan aangepast worden, na advies van de evaluatiecommissie DNA.

Naast voormelde gegevens kan als bijkomende test ook het mitochondriaal DNA worden bepaald dat enkel door de moeder wordt overgedragen doch deze kan niet als alleenstaande methode gebruikt worden ter vergelijking in de zin van de wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-analyse in strafzaken.

Gezien om gevoegd te worden bij Ons besluit van 4 februari 2002.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Justitie,

M. VERWILGHEN

Bijlage 8: Wettelijke regeling in Duitsland

Auszug aus der Strafprozeßordnung

§ 81 a

[Körperliche Untersuchung; Blutprobe]

(1) Eine körperliche Untersuchung des Beschuldigten darf zur Feststellung von Tatsachen angeordnet werden, die für das Verfahren von Bedeutung sind. Zu diesem Zweck sind Entnahmen von Blutproben und andere körperliche Eingriffe, die von einem Arzt nach den Regeln der ärztlichen Kunst zu Untersuchungszwecken vorgenommen werden, ohne Einwilligung des Beschuldigten zulässig, wenn kein Nachteil für seine Gesundheit zu befürchten ist.

(2) Die Anordnung steht dem Richter, bei Gefährdung des Untersuchungserfolges durch Verzögerung auch der Staatsanwaltschaft und ihren Hilfsbeamten (§ 152 des Gerichtsverfassungsgesetzes) zu.

(3) Dem Beschuldigten entnommene Blutproben oder sonstige Körperzellen dürfen nur für Zwecke des der Entnahme zugrundeliegenden oder eines anderen anhängigen Strafverfahrens verwendet werden; sie sind unverzüglich zu vernichten, sobald sie hierfür nicht mehr erforderlich sind.

§ 81 b

[Lichtbilder und Fingerabdrücke]

Soweit es für die Zwecke der Durchführung des Strafverfahrens oder für die Zwecke des Erkennungsdienstes notwendig ist, dürfen Lichtbilder und Fingerabdrücke des Beschuldigten auch gegen seinen Willen aufgenommen und Messungen und ähnliche Maßnahmen an ihm vorgenommen werden.

§ 81 c

[Untersuchung anderer Personen]

(1) Andere Personen als Beschuldigte dürfen, wenn sie als Zeugen in Betracht kommen, ohne ihre Einwilligung nur untersucht werden, soweit zur Erforschung der Wahrheit festgestellt werden muss, ob sich an ihrem Körper eine bestimmte Spur oder Folge einer Straftat befindet.

(2) Bei anderen Personen als Beschuldigten sind Untersuchungen zur Feststellung der Abstammung und die Entnahme von Blutproben ohne Einwilligung des zu Untersuchenden zulässig, wenn kein Nachteil für seine Gesundheit zu befürchten und die Maßnahme zur Erforschung der Wahrheit unerlässlich ist. Die Untersuchung und die Entnahme von Blutproben dürfen stets nur von einem Arzt vorgenommen werden.

(3) Untersuchungen oder Entnahmen von Blutproben können aus den gleichen Gründen wie das Zeugnis verweigert werden. Haben Minderjährige wegen mangelnder Verstandesreife oder haben Minderjährige oder Betreute wegen einer psychischen Krankheit oder einer geistigen oder seelischen Behinderung von der Bedeutung ihres Weigerungsrechts keine genügende Vorstellung, so entscheidet der gesetzliche Vertreter; § 52 Abs. 2 Satz 2 und Abs. 3 gilt entsprechend. Ist der gesetzliche Vertreter von der Entscheidung ausgeschlossen (§ 52 Abs. 2 Satz 2) oder aus sonstigen Gründen an einer rechtzeitigen Entscheidung gehindert und erscheint die sofortige Untersuchung oder Entnahme von Blutproben zur Beweissicherung erforderlich, so sind diese Maßnahmen nur auf besondere Anordnung des Richters zulässig. Der die Maßnahmen anordnende Beschluss ist unanfechtbar. Die nach Satz 3 erhobenen Beweise dürfen im weiteren Verfahren nur mit Einwilligung des hierzu befugten gesetzlichen Vertreters verwertet werden.

(4) Maßnahmen nach den Absätzen 1 und 2 sind unzulässig, wenn sie dem Betroffenen bei Würdigung aller Umstände nicht zugemutet werden können.

(5) Die Anordnung steht dem Richter, bei Gefährdung des Untersuchungserfolges durch Verzögerung, von den Fällen des Absatzes 3 Satz 3 abgesehen, auch der Staatsanwaltschaft und ihren Hilfsbeamten (§ 152 des Gerichtsverfassungsgesetzes) zu. § 81 a Abs. 3 gilt entsprechend.

(6) Bei Weigerung des Betroffenen gilt die Vorschrift des § 70 entsprechend. Unmittelbarer Zwang darf nur auf besondere Anordnung des Richters angewandt werden. Die Anordnung setzt voraus, dass der Betroffene trotz Festsetzung eines Ordnungsgeldes bei der Weigerung beharrt oder dass Gefahr im Verzuge ist.

§ 81 d

[Untersuchung einer Frau]

(1) Kann die körperliche Untersuchung einer Frau das Schamgefühl verletzen, so wird sie einer Frau oder einem Arzt übertragen. Auf Verlangen der zu untersuchenden Frau soll eine andere Frau oder ein Angehöriger zugelassen werden.

(2) Diese Vorschrift gilt auch dann, wenn die zu untersuchende Frau in die Untersuchung einwilligt.

§ 81 e

[Molekulargenetische Untersuchungen]

(1) An dem durch Maßnahmen nach § 81 a Abs. 1 erlangten Material dürfen auch molekulargenetische Untersuchungen durchgeführt werden, soweit sie zur Feststellung der Abstammung oder der Tatsache, ob aufgefundenes Spurenmaterial von dem Beschuldigten oder dem Verletzten stammt, erforderlich sind. Untersuchungen nach Satz 1 sind auch zulässig für entsprechende Feststellungen an dem durch Maßnahmen nach § 81 c erlangten Material. Feststellungen über andere als die in Satz 1 bezeichneten Tatsachen dürfen nicht erfolgen; hierauf gerichtete Untersuchungen sind unzulässig.

(2) Nach Absatz 1 zulässige Untersuchungen dürfen auch an aufgefundenem, sichergestelltem oder beschlagnahmten Spurenmaterial durchgeführt werden. Absatz 1 Satz 3 und § 81 a Abs. 3 erster Halbsatz gelten entsprechend.

§ 81 f

[Anordnung und Durchführung]

(1) Untersuchungen nach § 81 e dürfen nur durch den Richter angeordnet werden. Dies gilt auch dann, wenn ein Beschuldigter noch nicht ermittelt werden konnte. In der schriftlichen Anordnung ist der mit der Untersuchung zu beauftragende Sachverständige zu bestimmen.

(2) Mit der Durchführung der Untersuchung nach § 81 e sind Sachverständige zu beauftragen, die öffentlich bestellt oder nach dem Verpflichtungsgesetz verpflichtet oder Amtsträger sind, die der ermittlungsführenden Behörde nicht angehören oder einer Organisationseinheit dieser Behörde angehören, die von der ermittlungsführenden Dienststelle organisatorisch und sachlich getrennt ist. Diese haben durch technische und organisatorische Maßnahmen zu gewährleisten, dass unzulässige molekulargenetische Untersuchungen und unbefugte Kenntnisnahme Dritter ausgeschlossen sind. Dem Sachverständigen ist das Untersuchungsmaterial ohne Mitteilung des Namens, der Anschrift und des Geburtstages und -monats des Betroffenen zu übergeben. Ist der Sachverständige eine nichtöffentliche Stelle, gilt § 38 des Datenschutzgesetzes mit der Maßgabe, dass die Aufsichtsbehörde die Ausführung der Vorschriften über den Datenschutz auch überwacht, wenn ihr keine hinreichenden Anhaltspunkte für eine Verletzung dieser Vorschriften vorliegen und der Sachverständige die personenbezogenen Daten nicht in Dateien verarbeitet.

§ 81 g

[DNA-Analyse]

(1) Zum Zwecke der Identitätsfeststellung in künftigen Strafverfahren dürfen dem Beschuldigten, der einer Straftat von erheblicher Bedeutung, insbesondere eines Verbrechens, einer gefährlichen Körperverletzung, eines Diebstahls in besonders schwerem Fall oder einer Erpressung, oder einer Straftat gegen die sexuelle Selbstbestimmung (§§ 174 bis 184 f des Strafgesetzbuches) verdächtig ist, Körperzellen entnommen und zur Feststellung des DNA-Identifizierungsmusters molekulargenetisch untersucht werden, wenn wegen der Art oder Ausführung der Tat, der Persönlichkeit des Beschuldigten oder sonstiger Erkenntnisse Grund zu der Annahme besteht, daß gegen ihn künftig Strafverfahren wegen einer der in Nummer 1 genannten Straftaten zu führen sind.

(2) Die entnommenen Körperzellen dürfen nur für die in Absatz 1 genannte molekulargenetische Untersuchung verwendet werden; sie sind unverzüglich zu vernichten, sobald sie hierfür nicht mehr erforderlich sind. Bei der Untersuchung dürfen andere Feststellungen als diejenigen, die zur Ermittlung des DNA-Identifizierungsmusters sowie des Geschlechts erforderlich sind, nicht getroffen werden; hierauf gerichtete Untersuchungen sind unzulässig.

(3) § 81 a Abs. 2 und § 81 f gelten entsprechend.

In der schriftlichen Begründung des Gerichts sind einzelfallbezogen darzulegen im Fall des Absatzes 1 Nr. 1 die für die Beurteilung der Erheblichkeit der Straftat bestimmenden Tatsachen, die Erkenntnisse, aufgrund derer Grund zu der Annahme besteht, dass gegen den Beschuldigten künftig Strafverfahren wegen Straftaten von erheblicher Bedeutung zu führen sein werden, sowie die Abwägung der jeweils maßgeblichen Umstände.

Gesetz zur Änderung der Strafprozeßordnung (DNA-Identitätsfeststellungsgesetz)

§ 1

Änderung der Strafprozeßordnung

Nach § 81 f der Strafprozeßordnung (...) wird folgender § 81 g angefügt:

§ 81 g

(1) Zum Zwecke der Identitätsfeststellung in künftigen Strafverfahren dürfen dem Beschuldigten, der einer Straftat von erheblicher Bedeutung, insbesondere eines Verbrechens, einer gefährlichen Körperverletzung, eines Diebstahls in besonders schwerem Fall oder einer Erpressung, oder einer Straftat gegen die sexuelle Selbstbestimmung (§§ 174 bis 184 f des Strafgesetzbuches) verdächtig ist, Körperzellen entnommen und zur Feststellung des DNA-Identifizierungsmusters molekulargenetisch untersucht werden, wenn wegen der Art oder Ausführung der Tat, der Persönlichkeit des Beschuldigten oder sonstiger Erkenntnisse Grund zu der Annahme besteht, daß gegen ihn künftig Strafverfahren wegen einer der in Nummer 1 genannten Straftaten zu führen sind.

(2) Die entnommenen Körperzellen dürfen nur für die in Absatz 1 genannte molekulargenetische Untersuchung verwendet werden; sie sind unverzüglich zu vernichten, sobald sie hierfür nicht mehr erforderlich sind. Bei der Untersuchung dürfen andere Feststellungen als diejenigen, die zur Ermittlung des DNA-Identifizierungsmusters sowie des Geschlechts erforderlich sind, nicht getroffen werden; hierauf gerichtete Untersuchungen sind unzulässig.

(3) § 81 a Abs. 2 und § 81 f gelten entsprechend.

In der schriftlichen Begründung des Gerichts sind einzelfallbezogen darzulegen im Fall des Absatzes 1 Nr. 1 die für die Beurteilung der Erheblichkeit der Straftat bestimmenden Tatsachen, die Erkenntnisse, aufgrund derer Grund zu der Annahme besteht, dass gegen den Beschuldigten künftig Strafverfahren wegen Straftaten von erheblicher Bedeutung zu führen sein werden, sowie die Abwägung der jeweils maßgeblichen Umstände."

§ 2

Regelung bezüglich Verurteilter

(1) Maßnahmen, die nach § 81g der Strafprozeßordnung zulässig sind, dürfen auch durchgeführt werden, wenn der Betroffene wegen einer der in § 81g Abs. 1 der Strafprozeßordnung genannten Straftaten rechtskräftig verurteilt oder nur wegen erwiesener oder nicht auszuschließender Schuldunfähigkeit, auf Geisteskrankheit beruhender Verhandlungsunfähigkeit oder fehlender oder nicht ausschließbar fehlender Verantwortlichkeit (§ 3 des Jugendgerichtsgesetzes) nicht verurteilt worden ist und die entsprechende Eintragung im Bundeszentralregister oder Erziehungsregister noch nicht getilgt ist.

(2) Für Maßnahmen nach Absatz 1 gelten § 81 a Abs. 2, §§ 81 f, 81 g Abs. 3 Satz 2, § 162 Abs. 1 der Strafprozeßordnung entsprechend.

§ 2 a

Antragsbefugnis, zur
Feststellung der Verurteilten gemäß § 2

(1) Die Staatsanwaltschaften dürfen für Zwecke des § 2 bis zum 30. Juni 2001 um Auskünfte über die in § 2 c genannten Eintragungen im Zentralregister und im Erziehungsregister ersuchen, ohne daß es dabei der Angabe der Personendaten der Betroffenen bedarf.

(2) Das Bundeskriminalamt darf zum Zweck des Abgleichs mit der Haftdatei nach § 2 e um Auskünfte in dem in Absatz 1 bestimmten Umfange ersuchen.

§ 2 b

Übermittlungsbefugnis des Bundeszentralregisters

Die Registerbehörde darf für die in § 2 a genannten Zwecke Auskünfte über die in § 2 c genannten Eintragungen an die Staatsanwaltschaft, in deren Zuständigkeitsbereich die letzte Eintragung wegen einer Katalogtat erfolgte, und das Bundeskriminalamt übermitteln.

§ 2 c

Umfang der Auskunft

Die Ersuchen nach § 2 a und die Übermittlung nach § 2 b dürfen sich nur auf Eintragungen beziehen, welche die in der Anlage aufgeführten Straftatbestände betreffen.

Anlage (zu § 2c)

1. Bildung terroristischer Vereinigungen (§ 129a StGB),
2. sexueller Mißbrauch von Schutzbefohlenen (§ 174 StGB),
3. sexueller Mißbrauch von Gefangenen, behördlich Verwahrten oder Kranken und Hilfsbedürftigen in Einrichtungen (§ 174a StGB),
4. sexueller Mißbrauch unter Ausnutzung einer Amtsstellung (§ 174b StGB),
5. sexueller Mißbrauch unter Ausnutzung eines Beratungs-, Behandlungs- oder Betreuungsverhältnisses (§ 174,c StGB),
6. sexueller Mißbrauch von Kindern (§ 176 StGB),
7. schwerer sexueller Mißbrauch von Kindern (§ 176a StGB),
8. sexueller Mißbrauch von Kindern mit Todesfolge (§ 176b StGB),
9. sexuelle Nötigung; Vergewaltigung (§ 177 StGB),
10. sexuelle Nötigung und Vergewaltigung mit Todesfolge (§ 178 StGB),
11. sexueller Mißbrauch widerstandsunfähiger Personen (§ 179 StGB),
12. Förderung sexueller Handlungen Minderjähriger (§ 180 StGB),
13. Menschenhandel (§ 180b StGB),
14. schwerer Menschenhandel (§ 181 StGB),
15. sexueller Mißbrauch von Jugendlichen (§ 182 StGB),
16. Herstellung und Verbreitung kinderpornographischer Schriften (§ 184 Abs. 3 StGB),
17. Mord (§ 211 StGB),
18. Totschlag (§ 212 StGB),
19. gefährliche Körperverletzung (§ 224 StGB),
20. Mißhandlung von Schutzbefohlenen (§ 225 StGB)
21. schwere Körperverletzung (§ 226 StGB),
22. Körperverletzung mit Todesfolge (§ 227 StGB),
23. Menschenraub (§ 234 StGB),
24. Verschleppung (§ 234a StGB),
25. Entziehung Minderjähriger (§ 235 StGB),
26. Freiheitsberaubung (§ 239 StGB),
27. erpresserischer Menschenraub (§ 239a StGB),
28. Geiselnahme (§ 239b StGB),

29. besonders schwerer Fall des Diebstahls (§ 243 StGB),
30. Diebstahl mit Waffen-, Bandendiebstahl-, Wohnungseinbruchdiebstahl (§ 244 StGB),
31. schwerer Bandendiebstahl (§ 244a StGB)
32. Raub (§ 249 StGB),
33. schwerer Raub (§ 250 StGB),
34. Raub mit Todesfolge (§ 251 StGB),
35. räuberischer Diebstahl (§ 252 StGB),
36. Erpressung (§ 253 StGB),
37. räuberische Erpressung (§ 255 StGB),
38. Brandstiftung (§§ 306 bis 306c StGB),
39. räuberischer Angriff auf Kraftfahrer (§ 316a StGB),
40. Vollrausch (§ 323a StGB),
41. Körperverletzung im Amt (§ 340 StGB),

sowie entsprechende Straftaten, die zu Verurteilungen durch Gerichte der ehemaligen Deutschen Demokratischen Republik geführt haben.

§ 2 d

Verwendung und Löschung

Die Staatsanwaltschaften dürfen die nach § 2 b übermittelten Daten nur für den in § 2 a Abs. 1 genannten Zweck verwenden.

§ 2 e

Ableich mit der Haftdatei

(1) Das Bundeskriminalamt darf die Registerauskünfte nur für einen Abgleich mit den Daten der Haftdatei nach § 9 Abs. 2 des Bundeskriminalamtgesetzes verwenden, um festzustellen, welche wegen einer Straftat nach § 2c abgeurteilten Straftäter in dieser Datei gespeichert sind. Das Bundeskriminalamt übermittelt die Angaben in der Haftdatei und die dazugehörigen Registerauskünfte an das zuständige Landeskriminalamt zur Vorbereitung von Maßnahmen nach § 2. Dieses übermittelt die Angaben an die zuständigen Staatsanwaltschaften für Zwecke des § 2 weiter.

(2) Das Bundeskriminalamt hat die Registerauskünfte und die Daten, die sich aufgrund des Abgleichs ergeben haben, innerhalb von zwei Wochen nach der Übermittlung zu löschen. Das Bundeskriminalamt löscht alle übrigen Registerauskünfte unverzüglich nach dem Abgleich.

(3) Die sonstigen Empfänger dürfen die übermittelten Daten nur für den in § 2 genannten Zweck verwenden. Die Daten sind unverzüglich zu löschen, soweit sie für den Zweck des § 2 nicht mehr erforderlich sind.

§ 3

Verwendungsregelung

Die Speicherung der gemäß § 2 dieses Gesetzes gewonnenen DNA-Identifizierungsmuster sowie des Geschlechts beim Bundeskriminalamt ist zulässig. Die gemäß § 81 g der Strafprozeßordnung oder gemäß § 2 dieses Gesetzes gewonnenen DNA-Identifizierungsmuster sowie das Geschlecht können nach dem Bundeskriminalamtgesetz verarbeitet und genutzt werden. Das gleiche gilt unter den in § 81 g Abs. 1 der Strafprozeßordnung genannten Voraussetzungen für die gemäß § 81 e der Strafprozeßordnung gewonnenen DNA-Identifizierungsmuster sowie das Geschlecht eines Beschuldigten; im Fall eines unbekanntem Beschuldigten genügt der Verdacht einer Straftat gemäß

§ 81 g Abs. 1 der Strafprozeßordnung. Auskünfte dürfen nur für Zwecke eines Strafverfahrens, der Gefahrenabwehr und der internationalen Rechtshilfe hierfür erteilt werden.

§ 4

Zitiergebot

Das Grundrecht der körperlichen Unversehrtheit nach Artikel 2 Abs. 2 des Grundgesetzes wird durch dieses Gesetz eingeschränkt.

§ 5

Inkrafttreten

Dieses Gesetz tritt am Tage nach der Verkündung in Kraft.

**Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (Bundeskriminalamtgesetz - BKAG) vom 07. Juli 1997,
zuletzt geändert durch Art. 1 des Gesetzes vom 10.09.2004 (BGBl. I S. 2318).**

Inhaltsübersicht

ABSCHNITT 1

Zentrale Einrichtungen zur Zusammenarbeit in kriminal-polizeilichen Angelegenheiten,
Aufgaben des Bundeskriminalamtes

- § 1 Zentrale Einrichtungen zur Zusammenarbeit in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten
- § 2 Zentralstelle
- § 3 Internationale Zusammenarbeit
- § 4 Strafverfolgung
- § 5 Schutz von Mitgliedern der Verfassungsorgane
- § 6 Zeugenschutz

ABSCHNITT 2

Befugnisse des Bundeskriminalamtes

UNTERABSCHNITT 1

Zentralstelle

- § 7 Führung kriminalpolizeilicher personenbezogener Sammlungen der Zentralstelle
- § 8 Dateien der Zentralstelle
- § 9 Sonstige Dateien der Zentralstelle
- § 10 Datenübermittlung im innerstaatlichen Bereich
- § 11 Polizeiliches Informationssystem
- § 12 Datenschutzrechtliche Verantwortung im polizeilichen Informationssystem
- § 13 Unterrichtung der Zentralstelle

UNTERABSCHNITT 2

Internationale Zusammenarbeit

- § 14 Befugnisse bei der Zusammenarbeit im internationalen Bereich
- § 15 Ausschreibungsbefugnisse bei der Zusammenarbeit im internationalen Bereich

UNTERABSCHNITT 3

Strafverfolgung
und Datenspeicherung für
Zwecke künftiger Strafverfahren

- § 16 Einsatz technischer Mittel zur Eigensicherung
- § 17 Unterstützung der Polizeibehörden der Länder bei der Strafverfolgung
- § 18 Koordinierung bei der Strafverfolgung
- § 19 Amtshandlungen, Unterstützungspflichten der Länder
- § 20 Datenspeicherung für Zwecke künftiger Strafverfahren

UNTERABSCHNITT 4

Schutz von Mitgliedern
der Verfassungsorgane

- § 21 Allgemeine Befugnisse
- § 22 Erhebung personenbezogener Daten
- § 23 Besondere Mittel der Datenerhebung
- § 24 Datenübermittlung an das Bundeskriminalamt
- § 25 Verarbeitung und Nutzung personenbezogener Daten

UNTERABSCHNITT 5

Zeugenschutz

- § 26 Befugnisse

ABSCHNITT 3

Gemeinsame Bestimmungen

- § 27 Übermittlungsverbote
- § 28 Abgleich personenbezogener Daten mit Dateien
- § 29 Verarbeitung und Nutzung für die wissenschaftliche Forschung
- § 30 Weitere Verwendung von Daten
- § 31 Benachrichtigung über die Speicherung personenbezogener Daten von Kindern
- § 32 Berichtigung, Löschung und Sperrung personenbezogener Daten in Dateien
- § 33 Berichtigung, Sperrung und Vernichtung personenbezogener Daten in Akten

- § 34 Errichtungsanordnung
- § 35 Ergänzende Regelungen
- § 36 Erlass von Verwaltungsvorschriften
- § 37 Geltung des Bundesdatenschutzgesetzes
- § 38 Einschränkung von Grundrechten

ABSCHNITT 1

Zentrale Einrichtungen zur Zusammenarbeit in kriminal-polizeilichen Angelegenheiten, Aufgaben des Bundeskriminalamtes

§ 1 Zentrale Einrichtungen zur Zusammenarbeit in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten

(1) Der Bund unterhält ein Bundeskriminalamt zur Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten.

(2) Die Länder unterhalten für ihr Gebiet zentrale Dienststellen der Kriminalpolizei (Landeskriminalämter) zur Sicherung der Zusammenarbeit des Bundes und der Länder. Mehrere Länder können ein gemeinsames Landeskriminalamt unterhalten.

(3) Die Verfolgung sowie die Verhütung von Straftaten und die Aufgaben der sonstigen Gefahrenabwehr bleiben Sache der Länder, soweit gesetzlich nichts anderes bestimmt ist.

§ 2 Zentralstelle

(1) Das Bundeskriminalamt unterstützt als Zentralstelle für das polizeiliche Auskunfts- und Nachrichtenwesen und für die Kriminalpolizei die Polizeien des Bundes und der Länder bei der Verhütung und Verfolgung von Straftaten mit länderübergreifender, internationaler oder sonst erheblicher Bedeutung.

(2) Das Bundeskriminalamt hat zur Wahrnehmung dieser Aufgabe

1. alle hierfür erforderlichen Informationen zu sammeln und auszuwerten,
2. die Strafverfolgungsbehörden des Bundes und der Länder unverzüglich über die sie betreffenden Informationen und die in Erfahrung gebrachten Zusammenhänge von Straftaten zu unterrichten.

(3) Das Bundeskriminalamt unterhält als Zentralstelle ein polizeiliches Informationssystem nach Maßgabe dieses Gesetzes.

(4) Das Bundeskriminalamt unterhält als Zentralstelle zur Unterstützung der Polizeien des Bundes und der Länder bei der Verhütung und Verfolgung von Straftaten und der Gefahrenabwehr zentrale Einrichtungen und Sammlungen, insbesondere

1. zentrale erkenntungsdienstliche Einrichtungen und Sammlungen sowie
2. zentrale Einrichtungen für die Fahndung nach Personen und Sachen.

(5) Das Bundeskriminalamt kann die Länder auf Ersuchen bei deren Datenverarbeitung unterstützen. Die Verarbeitung und Nutzung der Daten erfolgt nach den Weisungen der Länder und gemäß deren Vorschriften über die Datenverarbeitung im Auftrag.

(6) Das Bundeskriminalamt hat als Zentralstelle ferner zur Unterstützung der Polizeien des Bundes und der Länder bei der Verhütung und Verfolgung von Straftaten

1. die erforderlichen Einrichtungen für alle Bereiche kriminaltechnischer Untersuchungen und für kriminaltechnische Forschung zu unterhalten und die Zusammenarbeit der Polizei auf diesen Gebieten zu koordinieren,
2. kriminalpolizeiliche Analysen und Statistiken einschließlich der Kriminalstatistik zu erstellen und hierfür die Entwicklung der Kriminalität zu beobachten,
3. polizeiliche Methoden und Arbeitsweisen der Kriminalitätsbekämpfung zu erforschen und zu entwickeln,
4. Aus- und Fortbildungsveranstaltungen auf kriminalpolizeilichen Spezialgebieten durchzuführen.

(7) Das Bundeskriminalamt erstattet erkenntungsdienstliche und kriminaltechnische Gutachten für Strafverfahren auf Anforderungen von Polizeidienststellen, Staatsanwaltschaften und Gerichten.

§ 3 Internationale Zusammenarbeit

(1) Das Bundeskriminalamt ist Nationales Zentralbüro der Bundesrepublik Deutschland für die Internationale Kriminalpolizeiliche Organisation.

(2) Der zur Verhütung oder Verfolgung von Straftaten erforderliche Dienstverkehr der Polizeien des Bundes und der Länder mit den Polizei- und Justizbehörden sowie sonstigen insoweit zuständigen öffentlichen Stellen anderer Staaten obliegt dem Bundeskriminalamt. Besondere bundesgesetzliche Vorschriften, insbesondere die Vorschriften über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen sowie abweichende Regelungen durch Vereinbarungen des Bundesministeriums des Innern mit den zuständigen obersten Landesbehörden oder durch Vereinbarungen der zuständigen obersten Landesbehörden mit den zuständigen ausländischen Stellen im Rahmen der vom Bund abgeschlossenen Abkommen und die internationale Zusammenarbeit der Zollbehörden bleiben unberührt.

(3) Absatz 2 Satz 1 gilt nicht für den Dienstverkehr der Polizeien der Länder mit den zuständigen Behörden der Nachbarstaaten und der Mitgliedstaaten der Europäischen Union, soweit dieser sich auf Kriminalität von regionaler Bedeutung im Grenzgebiet bezieht oder soweit Gefahr im Verzug ist. Die Länder unterrichten das Bundeskriminalamt unverzüglich über den Dienstverkehr nach Satz 1. Bei abgrenzbaren Fallgestaltungen im Rahmen regionaler Schwerpunktmaßnahmen können die Polizeien der Länder im Einvernehmen mit dem Bundeskriminalamt den erforderlichen Dienstverkehr mit den zuständigen Behörden anderer Staaten führen.

§ 4 Strafverfolgung

(1) Das Bundeskriminalamt nimmt die polizeilichen Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung wahr

in Fällen des international organisierten ungesetzlichen Handels mit Waffen, Munition, Sprengstoffen oder Betäubungsmitteln und der international organisierten Herstellung oder Verbreitung von Falschgeld, die eine Sachaufklärung im Ausland erfordern, sowie damit im Zusammenhang begangener Straftaten einschließlich der international organisierten Geldwäsche,

in Fällen von Straftaten, die sich gegen das Leben (§§ 211, 212 des Strafgesetzbuches) oder die Freiheit (§§ 234, 234 a, 239, 239 b des Strafgesetzbuches) des Bundespräsidenten, von Mitgliedern der Bundesregierung, des Bundestages und des Bundesverfassungsgerichts oder der Gäste der Verfassungsorgane des Bundes aus anderen Staaten oder der Leiter und Mitglieder der bei der Bundesrepublik Deutschland beglaubigten diplomatischen Vertretungen richten, wenn anzunehmen ist, dass der Täter aus politischen Motiven gehandelt hat und die Tat bundes- oder außenpolitische Belange berührt,

in den Fällen international organisierter Straftaten

nach § 129 a auch in Verbindung mit § 129 b Abs. 1 des Strafgesetzbuches,

nach den §§ 105 und 106 des Strafgesetzbuches zum Nachteil des Bundespräsidenten, eines Verfassungsorgans des Bundes oder des Mitgliedes eines Verfassungsorgans des Bundes und damit im Zusammenhang stehender Straftaten,

in den Fällen der in § 129 a Abs. 1 Nr. 1 und 2 des Strafgesetzbuches genannten Straftaten und damit im Zusammenhang stehender Straftaten, soweit es sich um eine Auslandstat handelt und ein Gerichtsstand noch nicht feststeht,

in den Fällen von Straftaten nach § 303 b des Strafgesetzbuches, soweit tatsächliche Anhaltspunkte dafür vorliegen, dass die Tat sich gegen

die innere oder äußere Sicherheit der Bundesrepublik Deutschland oder

sicherheitsempfindliche Stellen von lebenswichtigen Einrichtungen, bei deren Ausfall oder Zerstörung eine erhebliche Bedrohung für die Gesundheit oder das Leben von Menschen zu befürchten ist oder die für das Funktionieren des Gemeinwesens unverzichtbar sind,

richtet.

Die Staatsanwaltschaft kann im Benehmen mit dem Bundeskriminalamt die Ermittlungen einer anderen sonst zuständigen Polizeibehörde übertragen. Die Wahrnehmung der Aufgaben nach Satz 1 Nr. 2 und 3 Buchstabe b bedarf der Zustimmung des Bundesministeriums des Innern; bei Gefahr im Verzuge kann das Bundeskriminalamt vor Erteilung der Zustimmung tätig werden.

(2) Das Bundeskriminalamt nimmt darüber hinaus die polizeilichen Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung wahr, wenn

eine zuständige Landesbehörde darum ersucht oder

der Bundesminister des Innern es nach Unterrichtung der obersten Landesbehörde aus schwerwiegenden Gründen anordnet oder

der Generalbundesanwalt darum ersucht oder einen Auftrag erteilt.

Satz 1 Nr. 1 und 3 gilt entsprechend für die Fahndung nach Verurteilten zum Zwecke der Vollstreckung.

(3) Die für die Strafrechtspflege und die Polizei zuständigen obersten Landesbehörden sind unverzüglich zu benachrichtigen, wenn das Bundeskriminalamt polizeiliche Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung wahrnimmt; außerdem sind unverzüglich zu benachrichtigen die zuständigen Landeskriminalämter, der Generalbundesanwalt in den Fällen, in denen er für die Führung der Ermittlungen zuständig ist, und in den übrigen Fällen die Generalstaatsanwälte, in deren Bezirken ein Gerichtsstand begründet ist. Die Verpflichtung anderer Polizeibehörden zur Durchführung der notwendigen unaufschiebbaren Maßnahmen sowie die Befugnisse der Staatsanwaltschaft nach § 161 der Strafprozessordnung bleiben unberührt.

(4) In den Fällen der Absätze 1 und 2 kann das Bundeskriminalamt den zuständigen Landeskriminalämtern (§ 1 Abs. 2) Weisungen für die Zusammenarbeit geben. Die oberste Landesbehörde ist unverzüglich zu benachrichtigen.

§ 5 Schutz von Mitgliedern der Verfassungsorgane

(1) Unbeschadet der Rechte des Präsidenten des Deutschen Bundestages und der Zuständigkeit des Bundesgrenzschutzes und der Polizeien der Länder obliegt dem Bundeskriminalamt

1. der erforderliche Personenschutz für die Mitglieder der Verfassungsorgane des Bundes sowie in besonders festzulegenden Fällen der Gäste dieser Verfassungsorgane aus anderen Staaten;
2. der innere Schutz der Dienst- und der Wohnsitze sowie der jeweiligen Aufenthaltsräume des Bundespräsidenten, der Mitglieder der Bundesregierung und in besonders festzulegenden Fällen ihrer Gäste aus anderen Staaten.

(2) Sollen Beamte des Bundeskriminalamtes und der Polizei eines Landes in den Fällen des Absatzes 1 zugleich eingesetzt werden, so entscheidet darüber das Bundesministerium des Innern im Einvernehmen mit der obersten Landesbehörde.

§ 6 Zeugenschutz

(1) In den Fällen des § 4 Abs. 1 Satz 1 Nr. 1 bis 3 und Nr. 5 und Abs. 2 Satz 1 obliegt dem Bundeskriminalamt der Schutz von Personen, deren Aussage zur Erforschung der Wahrheit von Bedeutung ist oder war. Gleiches gilt für deren Angehörige und sonstige ihnen nahestehende Personen. Das Bundeskriminalamt unterrichtet die zuständigen Landeskriminalämter unverzüglich von der Übernahme des Zeugenschutzes.

(2) In Einzelfällen können Zeugenschutzmaßnahmen im Einvernehmen zwischen dem Bundeskriminalamt und einem Landeskriminalamt durch Polizeibeamte dieses Landes durchgeführt werden. Die Verpflichtung anderer Polizeibehörden, die zur Abwehr von Gefahren erforderlichen unaufschiebbaren Maßnahmen zu treffen, bleibt unberührt.

ABSCHNITT 2

Befugnisse des Bundeskriminalamtes

UNTERABSCHNITT 1

Zentralstelle

§ 7 Führung kriminalpolizeilicher personenbezogener Sammlungen der Zentralstelle

(1) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten speichern, verändern und nutzen, soweit dies zur Erfüllung seiner jeweiligen Aufgabe als Zentralstelle erforderlich ist.

(2) Das Bundeskriminalamt kann, soweit dies zur Erfüllung seiner Aufgabe als Zentralstelle nach § 2 Abs. 2 Nr. 1 erforderlich ist, Daten zur Ergänzung vorhandener Sachverhalte oder sonst zu Zwecken der Auswertung mittels Auskünften oder Anfragen bei öffentlichen oder nicht-öffentlichen Stellen erheben. Auch bei den in § 14 Abs. 1 genannten Behörden und Stellen anderer Staaten sowie bei internationalen Organisationen, die mit der Verfolgung und Verhütung von Straftaten befasst sind, kann das Bundeskriminalamt unter den Voraussetzungen des Satzes 1 Daten erheben. In anhängigen Strafverfahren steht dem Bundeskriminalamt diese Befugnis nur im Einvernehmen mit der zuständigen Strafverfolgungsbehörde zu.

(3) Das Bundeskriminalamt kann in den Fällen, in denen in einer Datei bereits Daten zu einer Person gespeichert sind, hierzu auch solche personengebundenen Hinweise speichern, die zum Schutz dieser Person oder zur Eigensicherung von Beamten erforderlich sind.

(4) Werden Bewertungen in Dateien gespeichert, muss feststellbar sein, bei welcher Stelle die Unterlagen geführt werden, die der Bewertung zugrunde liegen.

(5) Das Bundeskriminalamt kann die bei der Zentralstelle gespeicherten Daten, soweit erforderlich, auch zur Erfüllung seiner Aufgaben nach den §§ 4 bis 6 nutzen.

(6) Das Bundesministerium des Innern bestimmt mit Zustimmung des Bundesrates durch Rechtsverordnung das Nähere über die Art der Daten, die nach den §§ 8 und 9 gespeichert werden dürfen.

§ 8 Dateien der Zentralstelle

(1) Das Bundeskriminalamt kann zur Erfüllung seiner Aufgaben nach § 2 Abs. 1 bis 3

1. die Personendaten von Beschuldigten und, soweit erforderlich, andere zur Identifizierung geeignete Merkmale,
2. die kriminalaktenführende Polizeidienststelle und die Kriminalaktennummer,
3. die Tatzeiten und Tatorte und
4. die Tatvorwürfe durch Angabe der gesetzlichen Vorschriften und die nähere Bezeichnung der Straftaten

in Dateien speichern, verändern und nutzen.

(2) Weitere personenbezogene Daten von Beschuldigten und personenbezogene Daten von Personen, die einer Straftat verdächtig sind, kann das Bundeskriminalamt nur speichern, verändern und nutzen, soweit dies erforderlich ist, weil wegen der Art oder Ausführung der Tat, der

Persönlichkeit des Betroffenen oder sonstiger Erkenntnisse Grund zu der Annahme besteht, dass Strafverfahren gegen den Beschuldigten oder Tatverdächtigen zu führen sind.

(3) Wird der Beschuldigte rechtskräftig freigesprochen, die Eröffnung des Hauptverfahrens gegen ihn unanfechtbar abgelehnt oder das Verfahren nicht nur vorläufig eingestellt, so ist die Speicherung, Veränderung und Nutzung unzulässig, wenn sich aus den Gründen der Entscheidung ergibt, dass der Betroffene die Tat nicht oder nicht rechtswidrig begangen hat.

(4) Personenbezogene Daten solcher Personen, die bei einer künftigen Strafverfolgung als Zeugen in Betracht kommen oder bei denen Anhaltspunkte bestehen, dass sie Opfer einer künftigen Straftat werden könnten, sowie von Kontakt- und Begleitpersonen der in Absatz 2 bezeichneten Personen, Hinweisgebern und sonstigen Auskunftspersonen können nur gespeichert, verändert und genutzt werden, soweit dies zur Verhütung oder zur Vorsorge für die künftige Verfolgung einer Straftat mit erheblicher Bedeutung erforderlich ist. Die Speicherung nach Satz 1 ist zu beschränken auf die in Absatz 1 Nr. 1 und 2 bezeichneten Daten sowie auf die Angabe, in welcher Eigenschaft der Person und in bezug auf welchen Sachverhalt die Speicherung der Daten erfolgt. Personenbezogene Daten über Zeugen, mögliche Opfer, Hinweisgeber und sonstige Auskunftspersonen nach Satz 1 dürfen nur mit Einwilligung des Betroffenen gespeichert werden. Die Einwilligung ist nicht erforderlich, wenn das Bekanntwerden der Speicherungsabsicht den mit der Speicherung verfolgten Zweck gefährden würde.

(5) Personenbezogene Daten sonstiger Personen kann das Bundeskriminalamt in Dateien speichern, verändern und nutzen, soweit dies erforderlich ist, weil bestimmte Tatsachen die Annahme rechtfertigen, dass die Betroffenen Straftaten von erheblicher Bedeutung begehen werden.

(6) Das Bundeskriminalamt kann zur Erfüllung seiner Aufgaben nach § 2 Abs. 4 personenbezogene Daten, die bei der Durchführung erkennungsdienstlicher Maßnahmen erhoben worden sind, in Dateien speichern, verändern und nutzen, wenn eine andere Rechtsvorschrift dies erlaubt oder dies erforderlich ist,

1. weil bei Beschuldigten und Personen, die einer Straftat verdächtig sind, wegen der Art oder Ausführung der Tat, der Persönlichkeit des Betroffenen oder sonstiger Erkenntnisse Grund zu der Annahme besteht, dass gegen ihn Strafverfahren zu führen sind, oder
2. zur Abwehr erheblicher Gefahren.

Absatz 3 gilt entsprechend.

§ 9 Sonstige Dateien der Zentralstelle

(1) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten in Dateien speichern, verändern und nutzen, soweit dies erforderlich ist zur Fahndung und polizeilichen Beobachtung, wenn das Bundeskriminalamt oder die die Ausschreibung veranlassende Stelle nach dem für sie geltenden Recht befugt ist, die mit der Ausschreibung für Zwecke der Strafverfolgung, des Strafvollzugs, der Strafvollstreckung oder der Abwehr erheblicher Gefahren vorgesehene Maßnahme vorzunehmen oder durch eine Polizeibehörde vornehmen zu lassen. Satz 1 gilt entsprechend für Ausschreibungen zur Durchführung aufenthaltsbeendender oder einreiseverhindernder Maßnahmen. Die veranlassende Stelle trägt die Verantwortung für die Zulässigkeit der Maßnahme. Sie hat in ihrem Ersuchen die bezweckte Maßnahme sowie Umfang und Dauer der Ausschreibung zu bezeichnen. Nach Beendigung einer Ausschreibung nach Satz 1 oder 2 sind die zu diesem Zweck gespeicherten Daten unverzüglich zu löschen.

(2) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten in Dateien speichern, verändern und nutzen, soweit dies erforderlich ist zum Zwecke des Nachweises von Personen, die wegen des

Verdachts oder des Nachweises einer rechtswidrigen Tat einer richterlich angeordneten Freiheitsentziehung unterliegen. Die Löschung der Daten erfolgt nach zwei Jahren.

(3) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten von Vermissten, unbekanntem hilfslosen Personen und Toten zu Zwecken der Identifizierung speichern, verändern und nutzen.

§ 10 Datenübermittlung im innerstaatlichen Bereich

(1) Das Bundeskriminalamt kann an andere Polizeien des Bundes und an Polizeien der Länder personenbezogene Daten übermitteln, soweit dies zur Erfüllung seiner Aufgaben oder der des Empfängers erforderlich ist.

(2) Das Bundeskriminalamt kann an andere als die in Absatz 1 genannten Behörden und sonstige öffentliche Stellen personenbezogene Daten übermitteln, soweit dies in anderen Rechtsvorschriften vorgesehen oder erforderlich ist

1. zur Erfüllung seiner Aufgaben nach diesem Gesetz,
2. für Zwecke der Strafverfolgung, der Strafvollstreckung, des Strafvollzugs und der Gnadenverfahren,
3. für Zwecke der Gefahrenabwehr oder
4. zur Abwehr einer schwerwiegenden Beeinträchtigung der Rechte einzelner und Zwecke des Strafverfahrens nicht entgegenstehen.

(3) Unter den Voraussetzungen des Absatzes 2 kann das Bundeskriminalamt personenbezogene Daten auch an nicht-öffentliche Stellen übermitteln. Das Bundeskriminalamt hat einen Nachweis zu führen, aus dem Anlass, Inhalt, Empfänger und Tag der Übermittlung sowie die Aktenfundstelle ersichtlich sind; die Nachweise sind gesondert aufzubewahren, gegen unberechtigten Zugriff zu sichern und am Ende des Kalenderjahres, das dem Jahr ihrer Erstellung folgt, zu vernichten. Die Vernichtung unterbleibt, solange der Nachweis für Zwecke eines bereits eingeleiteten Datenschutzkontrollverfahrens oder zur Verhinderung oder Verfolgung einer schwerwiegenden Straftat gegen Leib, Leben oder Freiheit einer Person benötigt wird oder Grund zu der Annahme besteht, dass im Falle einer Vernichtung schutzwürdige Interessen des Betroffenen beeinträchtigt würden.

(4) Besteht Grund zu der Annahme, dass durch die Übermittlung von Daten nach Absatz 3 der Erhebung dieser Daten zugrundeliegende Zweck gefährdet würde, holt das Bundeskriminalamt vor der Übermittlung die Zustimmung der Stelle ein, von der die Daten dem Bundeskriminalamt übermitteln wurden. Unter den Voraussetzungen des Absatzes 1 kann die übermittelnde Stelle bestimmte, von ihr übermittelte Daten so kennzeichnen oder mit einem Hinweis versehen, dass vor einer Übermittlung nach Absatz 3 ihre Zustimmung einzuholen ist.

(5) Daten, die den §§ 41 und 61 des Bundeszentralregistergesetzes unterfallen würden, können nach den Absätzen 2 und 3 nur den in den §§ 41 und 61 des Bundeszentralregistergesetzes genannten Stellen zu den dort genannten Zwecken übermitteln werden. Die Verwertungsverbote nach den §§ 51, 52 und 63 des Bundeszentralregistergesetzes sind zu beachten.

(6) Der Empfänger darf die übermittelten personenbezogenen Daten nur zu dem Zweck verwenden, für den sie ihm übermitteln worden sind. Eine Verwendung für andere Zwecke ist zulässig, soweit die Daten auch dafür hätten übermitteln werden dürfen und, im Falle des Absatzes 3, das Bundeskriminalamt zustimmt. Bei Übermittlungen an nicht-öffentliche Stellen hat das Bundeskriminalamt den Empfänger darauf hinzuweisen.

(7) Die Einrichtung eines automatisierten Verfahrens für die Übermittlung personenbezogener Daten durch Abruf ist nach Maßgabe des § 10 Abs. 2 und 3 des Bundesdatenschutzgesetzes nur zur Erfüllung vollzugspolizeilicher Aufgaben mit Zustimmung des Bundesministeriums des Innern und

der Innenministerien und Senatsinnenverwaltungen der Länder zulässig, soweit diese Form der Datenübermittlung unter Berücksichtigung der schutzwürdigen Interessen der Betroffenen wegen der Vielzahl der Übermittlungen oder wegen ihrer besonderen Eilbedürftigkeit angemessen ist.

(8) Die Verantwortung für die Zulässigkeit der Übermittlung trägt das Bundeskriminalamt. Erfolgt die Übermittlung in den Fällen der Absätze 1 und 2 Nr. 2 auf Ersuchen des Empfängers, trägt dieser die Verantwortung. In diesen Fällen prüft das Bundeskriminalamt nur, ob das Übermittlungsersuchen im Rahmen der Aufgaben des Empfängers liegt, es sei denn, dass besonderer Anlass zur Prüfung der Zulässigkeit der Übermittlung besteht. Bei Abrufen im automatisierten Verfahren findet, soweit die Anwendung für drei Monate oder weniger eingerichtet wird, § 10 Abs. 4 des Bundesdatenschutzgesetzes Anwendung. Erfolgt die Einrichtung des Verfahrens für eine Laufzeit von mehr als drei Monaten, so gilt § 11 Abs. 6 entsprechend.

(9) Sind mit personenbezogenen Daten, die nach den Absätzen 1 und 2 übermittelt werden dürfen, weitere personenbezogene Daten des Betroffenen oder eines Dritten in Akten so verbunden, dass eine Trennung nicht oder nur mit unververtretbarem Aufwand möglich ist, so ist die Übermittlung auch dieser Daten zulässig, soweit nicht berechnete Interessen des Betroffenen oder eines Dritten an der Geheimhaltung offensichtlich überwiegen; eine Verwendung dieser Daten ist unzulässig.

§ 11 Polizeiliches Informationssystem¹

(1) Das Bundeskriminalamt ist im Rahmen seiner Aufgabe nach § 2 Abs. 3 Zentralstelle für den elektronischen Datenverbund zwischen Bund und Ländern. Das Bundesministerium des Innern bestimmt im Einvernehmen mit den Innenministerien und Senatsinnenverwaltungen der Länder die in das polizeiliche Informationssystem einzubeziehenden Dateien. § 36 bleibt unberührt.

(2) Zur Teilnahme am polizeilichen Informationssystem mit dem Recht, Daten zur Erfüllung der Verpflichtung nach § 13 im automatisierten Verfahren einzugeben und, soweit dies zur jeweiligen Aufgabenerfüllung erforderlich ist, abzurufen, sind außer dem Bundeskriminalamt und den Landeskriminalämtern sonstige Polizeibehörden der Länder, der Bundesgrenzschutz sowie die mit der Wahrnehmung grenzpolizeilicher Aufgaben betrauten Behörden der Zollverwaltung und das Zollkriminalamt berechtigt. In den nach § 34 zu erlassenden Errichtungsanordnungen ist für jede automatisierte Datei des polizeilichen Informationssystems festzulegen, welche Behörden berechtigt sind, Daten einzugeben und abzurufen. Für die Eingabe gelten die §§ 7 bis 9 entsprechend.

(3) Nur die Behörde, die Daten zu einer Person eingegeben hat, ist befugt, diese zu ändern, zu berichtigen oder zu löschen. Hat ein Teilnehmer des polizeilichen Informationssystems Anhaltspunkte dafür, dass Daten unrichtig sind, teilt er dies umgehend der eingebenden Behörde mit, die verpflichtet ist, diese Mitteilung unverzüglich zu prüfen und erforderlichenfalls die Daten unverzüglich zu ändern, zu berichtigen oder zu löschen. Sind Daten zu einer Person gespeichert, kann jeder Teilnehmer des polizeilichen Informationssystems weitere Daten ergänzend eingeben.

(4) Das Auswärtige Amt ist zum Abruf im automatisierten Verfahren der Fahndungsausschreibungen zur Festnahme und Aufenthaltsermittlung berechtigt, soweit dies für die Auslandsvertretungen in ihrer Eigenschaft als Passbehörden erforderlich ist. Die

¹ Gemäß Art. 4 des Gesetzes zur effektiveren Nutzung von Dateien im Bereich der Staatsanwaltschaften vom 10.09.2004 (BGBl. I S. 2318) tritt die Änderung des § 11 Abs. 4 BKAG am ersten Tag des sechsten auf die Verkündung folgenden Monats in Kraft (01.03.2005).

Der bis zu diesem Datum gültige § 11 Abs. 4 BKAG lautet: "Das Auswärtige Amt ist zum Abruf der Fahndungsausschreibungen zur Festnahme und Aufenthaltsermittlung berechtigt, soweit dies für die Auslandsvertretungen in ihrer Eigenschaft als Passbehörden erforderlich ist."

Staatsanwaltschaften sind befugt, für Zwecke der Strafrechtspflege im automatisierten Verfahren abzurufen:

1. Fahndungsausschreibungen zur Festnahme und Aufenthaltsermittlung und, nach Maßgabe der Regelungen des Schengener Durchführungsübereinkommens, auch die Ausschreibungen, die im Schengener Informationssystem gespeichert sind,
2. Daten über Freiheitsentziehungen und
3. Daten aus der DNA-Analyse-Datei.

Das Bundesministerium des Innern wird ermächtigt, im Einvernehmen mit dem Bundesministerium der Justiz durch Rechtsverordnung, die der Zustimmung des Bundesrates bedarf, weitere im polizeilichen Informationssystem gespeicherte Daten, die von den Staatsanwaltschaften zur Erfüllung ihrer Aufgaben benötigt werden, zum automatisierten Abruf freizugeben, soweit diese Form der Datenübermittlung unter Berücksichtigung der schutzwürdigen Interessen der Betroffenen wegen der Vielzahl der Übermittlungen oder wegen ihrer besonderen Eilbedürftigkeit angemessen ist.

(5) Die Einrichtung eines automatisierten Abrufverfahrens ist für andere Behörden nach Maßgabe des § 10 Abs. 2 und 3 des Bundesdatenschutzgesetzes zur Erfüllung vollzugspolizeilicher Aufgaben mit Zustimmung des Bundesministeriums des Innern und der Innenministerien und Senatsinnenverwaltungen der Länder zulässig, soweit diese Form der Datenübermittlung unter Berücksichtigung der schutzwürdigen Interessen der Betroffenen wegen der Vielzahl der Übermittlungen oder wegen ihrer besonderen Eilbedürftigkeit angemessen ist.

(6) Werden beim Bundeskriminalamt Daten abgerufen, hat es bei durchschnittlich jedem zehnten Abruf für Zwecke der Datenschutzkontrolle den Zeitpunkt, die Angaben, die die Feststellung der aufgerufenen Datensätze ermöglichen, sowie die für den Abruf verantwortliche Dienststelle zu protokollieren. Die protokollierten Daten dürfen nur für Zwecke der Datenschutzkontrolle, der Datensicherung oder zur Sicherstellung eines ordnungsgemäßen Betriebs der Datenverarbeitungsanlage verwendet werden, es sei denn, es liegen Anhaltspunkte dafür vor, dass ohne ihre Verwendung die Verhinderung oder Verfolgung einer schwerwiegenden Straftat gegen Leib, Leben oder Freiheit einer Person aussichtslos oder wesentlich erschwert wäre. Die Protokolldaten sind nach zwölf Monaten zu löschen. Das Bundeskriminalamt trifft die technischen und organisatorischen Maßnahmen nach § 9 des Bundesdatenschutzgesetzes.

§ 12 Datenschutzrechtliche Verantwortung im polizeilichen Informationssystem

(1) Das Bundeskriminalamt hat als Zentralstelle für den elektronischen Datenverbund die Einhaltung der Regelungen zur Zusammenarbeit und zur Führung des polizeilichen Informationssystems zu überwachen.

(2) Im Rahmen des polizeilichen Informationssystems obliegt die datenschutzrechtliche Verantwortung für die bei der Zentralstelle gespeicherten Daten, namentlich für die Rechtmäßigkeit der Erhebung, die Zulässigkeit der Eingabe sowie die Richtigkeit oder Aktualität der Daten, den Stellen, die die Daten unmittelbar eingeben. Die verantwortliche Stelle muss feststellbar sein. Die Verantwortung für die Zulässigkeit des Abrufs im automatisierten Verfahren trägt der Empfänger.

(3) Die Datenschutzkontrolle obliegt nach § 24 Abs. 1 des Bundesdatenschutzgesetzes dem Bundesbeauftragten für den Datenschutz. Die von den Ländern in das polizeiliche Informationssystem eingegebenen Datensätze können auch von den jeweiligen Landesbeauftragten für den Datenschutz im Zusammenhang mit der Wahrnehmung ihrer Prüfungsaufgaben in den Ländern kontrolliert werden, soweit die Länder nach Absatz 2 verantwortlich sind. Der

Bundesbeauftragte für den Datenschutz arbeitet insoweit mit den Landesbeauftragten für den Datenschutz zusammen.

(4) Für Schadensersatzansprüche des Betroffenen nach § 8 des Bundesdatenschutzgesetzes haftet das Bundeskriminalamt. Ist das Bundeskriminalamt zum Ersatz des Schadens verpflichtet und ist der Schaden der datenschutzrechtlichen Verantwortung einer anderen Stellen zuzurechnen, ist diese dem Bundeskriminalamt zum Ausgleich verpflichtet.

(5) Dem Betroffenen ist nach § 19 des Bundesdatenschutzgesetzes Auskunft zu erteilen. Diese erteilt das Bundeskriminalamt im Einvernehmen mit der Stelle, die die datenschutzrechtliche Verantwortung nach Absatz 2 trägt. Erteilt ein Landeskriminalamt Auskunft aus seinem Landessystem, kann es hiermit einen Hinweis auf einen vom Land im polizeilichen Informationssystem eingegebenen Datensatz verbinden.

§ 13 Unterrichtung der Zentralstelle

(1) Die Landeskriminalämter übermitteln dem Bundeskriminalamt nach Maßgabe der Rechtsverordnung zu § 7 Abs. 6 die zur Erfüllung seiner Aufgaben als Zentralstelle erforderlichen Informationen. Die Verpflichtung der Landeskriminalämter nach Satz 1 kann im Benehmen mit dem Bundeskriminalamt auch von anderen Polizeibehörden des Landes erfüllt werden. Die Justiz- und Verwaltungsbehörden der Länder teilen dem jeweils zuständigen Landeskriminalamt unverzüglich den Beginn, die Unterbrechung und die Beendigung von Freiheitsentziehungen mit, die wegen des Verdachts oder des Nachweises einer rechtswidrigen Tat von einem Richter angeordnet worden sind.

(2) Das Bundeskriminalamt legt im Benehmen mit den Landeskriminalämtern Einzelheiten der Informationsübermittlung fest.

(3) Absatz 1 Satz 1 gilt entsprechend für die Polizeien des Bundes, soweit die Informationen Vorgänge betreffen, die sie in eigener Zuständigkeit bearbeiten. Satz 1 gilt im Bereich der Zollverwaltung nur für den Grenzzolldienst, soweit dieser aufgrund einer Rechtsverordnung nach § 68 des Bundesgrenzschutzgesetzes grenzpolizeiliche Aufgaben wahrnimmt. Im Übrigen richtet sich die Informationsübermittlung der Zollbehörden an das Bundeskriminalamt nach den Vorschriften der Abgabenordnung, des Zollverwaltungsgesetzes und des Zollfahndungsdienstgesetzes.

(4) Für die im Rahmen seiner Aufgaben nach den §§ 3 bis 6 gewonnenen Informationen gelten für das Bundeskriminalamt die Unterrichtungspflichten nach Absatz 1 Satz 1 entsprechend.

(5) Behörden und sonstige öffentliche Stellen können von Amts wegen an das Bundeskriminalamt personenbezogene Daten übermitteln, wenn tatsächliche Anhaltspunkte bestehen, dass die Übermittlung für die Erfüllung der Aufgaben des Bundeskriminalamtes als Zentralstelle erforderlich ist. Erfolgt die Übermittlung auf Ersuchen des Bundeskriminalamtes, trägt dieses die Verantwortung.

(6) Die Verantwortlichkeit für die Zulässigkeit der Übermittlung trägt die übermittelnde Stelle.

UNTERABSCHNITT 2

Internationale Zusammenarbeit

§ 14 Befugnisse bei der Zusammenarbeit im internationalen Bereich

(1) Das Bundeskriminalamt kann an Polizei- und Justizbehörden sowie an sonstige für die Verhütung oder Verfolgung von Straftaten zuständige öffentliche Stellen anderer Staaten sowie zwischen- und überstaatliche Stellen, die mit Aufgaben der Verhütung oder Verfolgung von Straftaten befasst sind, personenbezogene Daten übermitteln, soweit dies erforderlich ist

1. zur Erfüllung einer ihm obliegenden Aufgabe,
2. zur Verfolgung von Straftaten und zur Strafvollstreckung nach Maßgabe der Vorschriften über die internationale Rechtshilfe in strafrechtlichen Angelegenheiten oder der Vorschriften über die Zusammenarbeit mit dem Internationalen Strafgerichtshof oder
3. zur Abwehr einer im Einzelfall bestehenden erheblichen Gefahr für die öffentliche Sicherheit.

Gleiches gilt, wenn Anhaltspunkte dafür vorliegen, dass Straftaten von erheblicher Bedeutung begangen werden sollen.

(2) Mit Zustimmung des Bundesministeriums des Innern kann das Bundeskriminalamt gespeicherte nicht personenbezogene Daten, die der Suche nach Sachen dienen (Sachfahndung), für zentrale Polizeibehörden anderer Staaten nach Maßgabe zwischenstaatlicher Vereinbarungen zum Abruf im automatisierten Verfahren zur Sicherstellung von gestohlenen, unterschlagenen oder sonst abhanden gekommenen Sachen bereithalten.

(3) Für Daten, die zu Zwecken der Fahndung nach Personen oder der polizeilichen Beobachtung gespeichert sind, ist die Einrichtung eines automatisierten Abrufverfahrens nach Absatz 2 mit Zustimmung des Bundesministeriums des Innern im Benehmen mit den Innenministerien und Senatsinnenverwaltungen der Länder zulässig, soweit

1. tatsächliche Anhaltspunkte dafür vorliegen, dass die Abrufe zur Verhinderung und Verfolgung von Straftaten von erheblicher Bedeutung sowie zur Abwehr von Gefahren für die öffentliche Sicherheit erforderlich sind,
2. diese Form der Datenübermittlung unter Berücksichtigung der schutzwürdigen Interessen der Betroffenen wegen der Vielzahl der Übermittlungen oder wegen ihrer besonderen Eilbedürftigkeit angemessen ist und
3. der Empfängerstaat das Übereinkommen des Europarates über den Schutz des Menschen bei der automatisierten Verarbeitung personenbezogener Daten vom 28. Januar 1981 ratifiziert hat oder ein gleichwertiger Schutz gewährleistet ist und eine Kontrollinstanz besteht, die die Gewährleistung des Datenschutzes unabhängig überwacht.

Wird das Abrufverfahren für einen längeren Zeitraum als drei Monate eingerichtet, bedarf die Vereinbarung der Mitwirkung der gesetzgebenden Körperschaften nach Artikel 59 Abs. 2 des Grundgesetzes. Der Empfänger ist darauf hinzuweisen, dass er die Daten für Ausschreibungen in eigenen Fahndungsdateien nur nach Vorliegen eines Rechtshilfeersuchens nutzen darf.

(4) Die regelmäßige, im Rahmen einer systematischen Zusammenarbeit erfolgende Übermittlung personenbezogener Daten an internationale Datenbestände ist zulässig nach Maßgabe

völkerrechtlicher Verträge, die der Mitwirkung der gesetzgebenden Körperschaften nach Artikel 59 Abs. 2 des Grundgesetzes bedürfen.

(5) Das Bundeskriminalamt kann als Nationales Zentralbüro der Bundesrepublik Deutschland für die Internationale Kriminalpolizeiliche Organisation personenbezogene Daten an das Generalsekretariat der Organisation unter den Voraussetzungen des Absatzes 1 übermitteln, soweit dies zur weiteren Übermittlung der Daten an andere Nationale Zentralbüros oder an die in Absatz 1 genannten Stellen geboten oder zu Zwecken der Informationssammlung und Auswertung durch das Generalsekretariat erforderlich ist.

(6) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten an Dienststellen der Stationierungskräfte im Rahmen des Artikels 3 des Zusatzabkommens zu dem Abkommen zwischen den Parteien des Nordatlantikvertrages über die Rechtsstellung ihrer Truppen hinsichtlich der in der Bundesrepublik Deutschland stationierten ausländischen Streitkräfte vom 03. August 1959 (BGBl. 1961 II S. 1183) übermitteln, wenn dies zur rechtmäßigen Erfüllung der in deren Zuständigkeit liegenden Aufgaben erforderlich ist.

(7) Die Verantwortung für die Zulässigkeit der Übermittlung trägt das Bundeskriminalamt. § 10 Abs. 4 Satz 2 gilt entsprechend. Das Bundeskriminalamt hat die Übermittlung und ihren Anlass aufzuzeichnen. Der Empfänger personenbezogener Daten ist darauf hinzuweisen, dass sie nur zu dem Zweck genutzt werden dürfen, zu dem sie übermittelt worden sind. Ferner ist ihm der beim Bundeskriminalamt vorgesehene Lösungszeitpunkt mitzuteilen. Die Übermittlung personenbezogener Daten unterbleibt, soweit Grund zu der Annahme besteht, dass durch sie gegen den Zweck eines deutschen Gesetzes verstoßen würde. Die Übermittlung unterbleibt außerdem, wenn durch sie schutzwürdige Interessen des Betroffenen beeinträchtigt würden, insbesondere, wenn im Empfängerland ein angemessener Datenschutzstandard nicht gewährleistet wäre.

§ 15 Ausschreibungsbefugnisse bei der Zusammenarbeit im internationalen Bereich

(1) Das Bundeskriminalamt kann auf ein der Verfolgung von Straftaten oder Strafvollstreckung dienendes Ersuchen einer zuständigen Behörde eines ausländischen Staates oder eines internationalen Strafgerichtshofes, der durch einen für die Bundesrepublik Deutschland verbindlichen Rechtsakt errichtet wurde,

1. eine Person, hinsichtlich derer die Anordnung von Auslieferungshaft oder Überstellungshaft zulässig erscheint, zur Festnahme oder Aufenthaltsermittlung ausschreiben,
2. andere Personen zur Aufenthaltsermittlung ausschreiben,
3. eine Person sowie amtliche Kennzeichen von Kraftfahrzeugen zur polizeilichen Beobachtung ausschreiben und
4. Verfahren zur Feststellung der Identität von Personen durchführen.

(2) Maßnahmen nach Absatz 1 Nr. 2, 3 und 4 sind nur zulässig, wenn sie bei dem zugrunde liegenden Sachverhalt auch nach deutschem Recht zulässig wären.

(3) Das Bundeskriminalamt holt in Fällen des Absatzes 1, denen besondere Bedeutung in politischer, tatsächlicher oder rechtlicher Beziehung zukommt, zuvor die Bewilligung des Bundesministeriums der Justiz ein.

(4) Das Bundeskriminalamt kann auf Ersuchen der in § 14 Abs. 1 genannten Behörden

1. vermisste Minderjährige, die der Obhut des Sorgeberechtigten entzogen worden sind oder sich dieser entzogen haben, und Personen, bei denen eine Ingewahrsamnahme zum Schutz gegen eine Gefahr für ihren Leib oder ihr Leben erforderlich ist, insbesondere weil die Person sich

erkennbar in einem die freie Willensbestimmung ausschließenden Zustand oder sonst in hilfloser Lage befindet, zur Ingewahrsamnahme ausschreiben,

2. Vermisste, soweit sie nicht in Gewahrsam genommen werden sollen, zur Aufenthaltsermittlung ausschreiben,

3. eine Person zur polizeilichen Beobachtung ausschreiben, wenn Tatsachen die Annahme rechtfertigen, dass die Person Straftaten von erheblicher Bedeutung begehen wird und dies zur Verhütung solcher Straftaten erforderlich ist.

(5) Ausschreibungen nach Absatz 1 Nr. 2 und 3 und Absatz 4 Nr. 3 bedürfen der Anordnung durch den Richter, soweit sie auf Grund des Ersuchens eines Staates erfolgen, der nicht Mitgliedstaat der Europäischen Union ist. Zuständig ist das Amtsgericht, in dessen Bezirk das Bundeskriminalamt seinen Sitz hat. Für das Verfahren in den Fällen von Satz 1 gelten die Vorschriften des Gesetzes über die Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit entsprechend. Soweit Maßnahmen nach Absatz 1 Nr. 3 und Absatz 4 keiner richterlichen Anordnung bedürfen, werden sie durch den Leiter der jeweils zuständigen Abteilung des Bundeskriminalamtes angeordnet. Die Anordnung ist aktenkundig zu machen.

(6) Anordnungen nach Absatz 1 Nr. 3 und Absatz 4 sind auf höchstens ein Jahr zu befristen. Spätestens nach Ablauf von sechs Monaten ist zu prüfen, ob die Voraussetzungen für die Anordnung noch bestehen. Das Ergebnis dieser Prüfung ist aktenkundig zu machen. Die Verlängerung der Laufzeit über insgesamt ein Jahr hinaus bedarf der erneuten Anordnung.

(7) Besondere Regelungen auf Grund völkerrechtlicher Verträge bleiben unberührt.

(8) Das Bundeskriminalamt kann bei Warnmeldungen von Sicherheitsbehörden anderer Staaten eine Person zur Ingewahrsamnahme ausschreiben, wenn und solange die Ingewahrsamnahme unerlässlich ist, um eine unmittelbar bevorstehende Gefahr für Leib, Leben, Freiheit oder wesentliche Vermögenswerte abzuwehren, und die Zuständigkeit eines Landes nicht festgestellt werden kann. Absatz 5 Satz 3 bis 5 und Absatz 6 gelten entsprechend. Die Innenministerien und Senatsinnenverwaltungen der Länder sind unverzüglich zu unterrichten.

UNTERABSCHNITT 3

Strafverfolgung
und Datenspeicherung für
Zwecke künftiger Strafverfahren

§ 16 Einsatz technischer Mittel zur Eigensicherung

(1) Werden vom Bundeskriminalamt beauftragte Personen im Rahmen der Befugnisse des Bundeskriminalamtes aus Gründen der Strafverfolgung tätig, dürfen, soweit dies zur Abwehr von Gefahren für deren Leib, Leben oder Freiheit unerlässlich ist, ohne Wissen der Betroffenen im Beisein oder in unmittelbarem zeitlichen Zusammenhang mit dem Einsatz der vom Bundeskriminalamt beauftragten Person das innerhalb oder außerhalb einer Wohnung nicht öffentlich gesprochene Wort mit technischen Mitteln abgehört und aufgezeichnet und Lichtbilder und Bildaufzeichnungen hergestellt werden.

(2) Maßnahmen nach Absatz 1 werden durch den Präsidenten des Bundeskriminalamtes oder seinen Vertreter angeordnet. Bei Gefahr im Verzug dürfen Maßnahmen nach Absatz 1 auch durch den Leiter einer Abteilung des Bundeskriminalamtes oder dessen Vertreter angeordnet werden.

(3) Personenbezogene Informationen, die durch den Einsatz technischer Mittel zur Eigensicherung erlangt werden, dürfen außer für den in Absatz 1 genannten Zweck nur zur Gefahrenabwehr

(Artikel 13 Abs. 5 des Grundgesetzes) verwendet werden. Wurden die personenbezogenen Informationen in oder aus einer Wohnung erlangt, so ist die Verwendung für die in Satz 1 genannten Zwecke nur zulässig nach Feststellung der Rechtmäßigkeit der Maßnahme durch das Amtsgericht, in dessen Bezirk das Bundeskriminalamt seinen Sitz hat; bei Gefahr im Verzug ist die richterliche Entscheidung unverzüglich nachzuholen. Die Zulässigkeit der Verwendung dieser Informationen für Zwecke der Strafverfolgung richtet sich nach § 161 Abs. 2 der Strafprozessordnung.

(4) Nach Abschluss der Maßnahmen sind die nach Absatz 1 hergestellten Aufzeichnungen unverzüglich zu löschen, es sei denn, sie werden für die in Absatz 3 genannten Zwecke noch benötigt.

(5) Von den getroffenen Maßnahmen nach Absatz 1 sind die Beteiligten zu benachrichtigen, sobald dies ohne Gefährdung des Untersuchungszwecks, der öffentlichen Sicherheit, von Leib oder Leben einer Person sowie der Möglichkeit der weiteren Verwendung einer vom Bundeskriminalamt beauftragten Person geschehen kann.

§ 17 Unterstützung der Polizeibehörden der Länder bei der Strafverfolgung

(1) Zur Unterstützung von Strafverfolgungsmaßnahmen kann das Bundeskriminalamt Bedienstete zu den Polizeibehörden in den Ländern entsenden, wenn die zuständige Landesbehörde darum ersucht oder wenn dies den Ermittlungen dienlich sein kann. Die Zuständigkeit der Polizeibehörden in den Ländern bleibt unberührt.

(2) Die oberste Landesbehörde ist unverzüglich zu benachrichtigen.

§ 18 Koordinierung bei der Strafverfolgung

(1) Berührt eine Straftat den Bereich mehrerer Länder oder besteht ein Zusammenhang mit einer anderen Straftat in einem anderen Land und ist angezeigt, dass die polizeilichen Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung einheitlich wahrgenommen werden, so unterrichtet das Bundeskriminalamt die obersten Landesbehörden und die Generalstaatsanwälte, in deren Bezirken ein Gerichtsstand begründet ist. Das Bundeskriminalamt weist im Einvernehmen mit einem Generalstaatsanwalt und einer obersten Landesbehörde eines Landes diesem Land die polizeilichen Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung mit der Maßgabe zu, diese Aufgaben insgesamt wahrzunehmen.

(2) Zuständig für die Durchführung der einem Land nach Absatz 1 übertragenen Aufgaben ist das Landeskriminalamt. Die oberste Landesbehörde kann an Stelle des Landeskriminalamtes eine andere Polizeibehörde im Land für zuständig erklären.

§ 19 Amtshandlungen, Unterstützungspflichten der Länder

(1) Vollzugsbeamte des Bundes und der Länder können in den Fällen des § 4 Abs. 1 und 2 und des § 18 Abs. 1 im Geltungsbereich dieses Gesetzes Amtshandlungen vornehmen. Sie sind insoweit Ermittlungspersonen der zuständigen Staatsanwaltschaft, wenn sie mindestens vier Jahre dem Polizeivollzugsdienst angehören. Sie unterrichten die örtlichen Polizeidienststellen rechtzeitig über Ermittlungen in deren Zuständigkeitsbereich, sofern nicht schwerwiegende Gründe entgegenstehen. Zu den Ermittlungshandlungen sollen, soweit es zweckmäßig ist, Beamte der örtlich zuständigen Polizeidienststellen hinzugezogen werden.

(2) Die polizeilichen Dienststellen des Bundes und der Länder geben dem Bundeskriminalamt in Fällen, in denen es im Rahmen seiner Zuständigkeit ermittelt, sowie den von ihm gemäß § 17 Abs. 1 entsandten Beamten Auskunft und gewähren Akteneinsicht. Das gleiche gilt für die nach § 18 Abs. 1 tätig werdenden Polizeibeamten der Länder.

(3) Die örtlich zuständigen Polizeidienststellen gewähren Beamten des Bundeskriminalamtes oder, im Falle einer Zuweisung nach § 18 Abs. 1, eines anderen Landes, die Ermittlungen durchführen, personelle und sachliche Unterstützung.

(4) Polizeivollzugsbeamte des Bundeskriminalamtes können im Zuständigkeitsbereich eines Landes tätig werden, wenn das jeweilige Landesrecht es vorsieht.

§ 20 Datenspeicherung für Zwecke künftiger Strafverfahren

Unter den Voraussetzungen des § 8 kann das Bundeskriminalamt personenbezogene Daten, die es bei der Wahrnehmung seiner Aufgaben auf dem Gebiet der Strafverfolgung erlangt hat, für Zwecke künftiger Strafverfahren in Dateien speichern, verändern und nutzen.

UNTERABSCHNITT 4

Schutz von Mitgliedern der Verfassungsorgane

§ 21 Allgemeine Befugnisse

(1) Zur Erfüllung seiner Aufgaben nach § 5 kann das Bundeskriminalamt die notwendigen Maßnahmen treffen, um eine im Einzelfall bestehende Gefahr für die öffentliche Sicherheit abzuwehren, soweit nicht dieses Gesetz die Befugnisse des Bundeskriminalamtes besonders regelt. Die zur Erfüllung der Aufgaben nach § 5 geregelten Befugnisse gelten nur im räumlichen Umfeld einer zu schützenden Person sowie in bezug auf Personen, wenn Anhaltspunkte dafür vorliegen, dass von ihnen Gefährdungen für die zu schützende Person ausgehen können. Die §§ 15 bis 20 des Bundesgrenzschutzgesetzes gelten entsprechend.

(2) Wenn Tatsachen die Annahme rechtfertigen, dass Straftaten begangen werden sollen, durch die die zu schützenden Personen oder Räumlichkeiten unmittelbar gefährdet sind, kann das Bundeskriminalamt

1. die Identität einer Person feststellen, wenn die Person sich in den zu schützenden Räumlichkeiten oder in unmittelbarer Nähe hiervon oder in unmittelbarer Nähe der zu schützenden Person aufhält und die Feststellung der Identität auf Grund der Gefährdungslage oder auf die Person bezogener Anhaltspunkte erforderlich ist; § 23 Abs. 3 Satz 1, 2, 4 und 5 des Bundesgrenzschutzgesetzes gilt entsprechend,

2. verlangen, dass Berechtigungsscheine, Bescheinigungen, Nachweise oder sonstige Urkunden zur Prüfung ausgehändigt werden, soweit es zur Erfüllung seiner Aufgabe erforderlich ist und der Betroffene auf Grund einer Rechtsvorschrift verpflichtet ist, diese Urkunden mitzuführen,

3. eine Person oder eine Sache durchsuchen, wenn sie sich in den zu schützenden Räumlichkeiten oder in unmittelbarer Nähe hiervon oder in unmittelbarer Nähe der zu schützenden Person aufhält oder befindet und die Durchsuchung aufgrund der Gefährdungslage oder auf die Person oder Sache bezogener Anhaltspunkte erforderlich ist; § 43 Abs. 3 bis 5 und § 44 Abs. 3 des Bundesgrenzschutzgesetzes gelten entsprechend.

(3) Das Bundeskriminalamt kann erkennungsdienstliche Maßnahmen nach § 24 Abs. 3 des Bundesgrenzschutzgesetzes vornehmen, wenn eine nach Absatz 2 Nr. 1 zulässige Identitätsfeststellung auf andere Weise nicht oder nur unter erheblichen Schwierigkeiten möglich ist. Ist die Identität festgestellt, sind die im Zusammenhang mit der Feststellung angefallenen Unterlagen zu vernichten. Dies gilt nicht, wenn ihre weitere Aufbewahrung zur Verhütung von Straftaten gegen die zu schützenden Personen oder Räumlichkeiten erforderlich ist, weil der

Betroffene verdächtig ist, eine solche Straftat begangen zu haben und wegen der Art oder Ausführung der Tat die Gefahr einer Wiederholung besteht oder wenn die weitere Aufbewahrung nach anderen Rechtsvorschriften zulässig ist. Sind die Unterlagen an andere Stellen übermittelt worden, sind diese über die erfolgte Vernichtung zu unterrichten.

(4) Das Bundeskriminalamt kann zur Abwehr einer Gefahr für die zu schützenden Personen oder Räumlichkeiten eine Person vorübergehend von einem Ort verweisen oder ihr vorübergehend das Betreten eines Ortes verbieten.

(5) Das Bundeskriminalamt kann zur Abwehr einer gegenwärtigen Gefahr für die zu schützenden Personen oder Räumlichkeiten eine Sache sicherstellen. Die §§ 48 bis 50 des Bundesgrenzschutzgesetzes gelten entsprechend.

(6) Das Bundeskriminalamt kann eine Wohnung ohne Einwilligung des Inhabers betreten und durchsuchen, wenn dies zur Abwehr einer gegenwärtigen Gefahr für Leib, Leben oder Freiheit einer zu schützenden Person unerlässlich ist. Die Wohnung umfasst die Wohn- und Nebenräume, Arbeits-, Betriebs- und Geschäftsräume sowie anderes befriedetes Besitztum. § 46 des Bundesgrenzschutzgesetzes gilt entsprechend.

(7) Das Bundeskriminalamt kann eine Person in Gewahrsam nehmen, wenn dies unerlässlich ist, um die unmittelbar bevorstehende Begehung einer Straftat gegen die zu schützenden Personen oder Räumlichkeiten zu verhindern. § 40 Abs. 1 und 2, die §§ 41 und 42 Abs. 1 Satz 1 und Abs. 2 des Bundesgrenzschutzgesetzes gelten entsprechend.

§ 22 Erhebung personenbezogener Daten

Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten erheben, soweit dies zur Erfüllung seiner Aufgaben nach § 5 erforderlich ist. § 21 Abs. 3 und 4 des Bundesgrenzschutzgesetzes gilt entsprechend.

§ 23 Besondere Mittel der Datenerhebung

(1) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten mit den besonderen Mitteln nach Absatz 2 erheben über

1. Personen, bei denen Tatsachen die Annahme rechtfertigen, dass von ihnen eine Straftat gegen Leib, Leben oder Freiheit einer zu schützenden Person oder eine gemeingefährliche Straftat gegen eine der in § 9 genannten Räumlichkeiten verübt werden soll, oder

2. sonstige Personen, wenn Tatsachen die Annahme rechtfertigen, dass sie, insbesondere als Kontakt- oder Begleitpersonen, mit einer der in Nummer 1 genannten Personen in einer Weise in Verbindung stehen oder treten werden, die erwarten lässt, dass die Maßnahme zur Verhütung von Straftaten im Sinne der Nummer 1 beitragen wird,

und die Abwehr der Gefahr oder die Verhütung der Straftat auf andere Weise aussichtslos ist oder wesentlich erschwert würde. Die Erhebung kann auch durchgeführt werden, wenn Dritte unvermeidbar betroffen werden.

(2) Besondere Mittel der Datenerhebung sind

1. die planmäßig angelegte Beobachtung einer Person, die durchgehend länger als vierundzwanzig Stunden dauern oder an mehr als zwei Tagen stattfinden soll (längerfristige Observation),

2. der Einsatz technischer Mittel außerhalb der Wohnung in einer für den Betroffenen nicht erkennbaren Weise

- a) zur Anfertigung von Bildaufnahmen oder -aufzeichnungen,
 - b) zum Abhören oder Aufzeichnen des nicht öffentlich gesprochenen Wortes und
3. der Einsatz von Personen, die nicht dem Bundeskriminalamt angehören und deren Zusammenarbeit mit dem Bundeskriminalamt Dritten nicht bekannt ist.

(3) Der Einsatz von besonderen Mitteln nach Absatz 2 darf, außer bei Gefahr im Verzug, nur durch den Leiter der für den Personenschutz zuständigen Abteilung des Bundeskriminalamtes oder dessen Vertreter angeordnet werden. Die Anordnung ist unter Angabe der maßgeblichen Gründe aktenkundig zu machen und auf höchstens einen Monat zu befristen. Die Verlängerung der Maßnahme bedarf einer neuen Anordnung. Die Entscheidung über die Verlängerung der Maßnahme darf in den Fällen des Absatzes 2 Nr. 1 und 2 Buchstabe b nur durch den Richter getroffen werden. Zuständig ist das Amtsgericht, in dessen Bezirk das Bundeskriminalamt seinen Sitz hat. Für das Verfahren gelten die Vorschriften des Gesetzes über die Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit entsprechend.

(4) Unterlagen, die durch Maßnahmen der in Absatz 2 genannten Art erlangt worden sind, sind unverzüglich zu vernichten, soweit sie für den der Anordnung zugrundeliegenden Zweck oder nach Maßgabe der Strafprozessordnung zur Verfolgung einer Straftat nicht oder nicht mehr erforderlich sind.

(5) Nach Abschluss der in Absatz 2 Nr. 1 und 2 Buchstabe b bezeichneten Maßnahmen ist die Person, gegen die die Maßnahme angeordnet worden ist, zu unterrichten, sobald dies ohne Gefährdung des Zwecks der Maßnahme oder der öffentlichen Sicherheit geschehen kann. Die Unterrichtung durch das Bundeskriminalamt unterbleibt, wenn wegen des auslösenden Sachverhalts ein strafrechtliches Ermittlungsverfahren gegen den Betroffenen geführt wird und durch die Unterrichtung der Untersuchungszweck gefährdet würde; die Entscheidung trifft die Staatsanwaltschaft.

§ 24 Datenübermittlung an das Bundeskriminalamt

Behörden und sonstige öffentliche Stellen können von sich aus an das Bundeskriminalamt personenbezogene Daten übermitteln, wenn tatsächliche Anhaltspunkte bestehen, dass die Übermittlung für die Erfüllung der Aufgaben des Bundeskriminalamtes nach § 5 erforderlich ist. Eine Übermittlungspflicht besteht, wenn die Daten zur Abwehr einer Gefahr für Leib, Leben oder Freiheit erforderlich sind. Die Verantwortung für die Zulässigkeit der Übermittlung trägt die übermittelnde Stelle. Erfolgt die Übermittlung auf Ersuchen des Bundeskriminalamtes, trägt dieses die Verantwortung.

§ 25 Verarbeitung und Nutzung personenbezogener Daten

(1) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten verarbeiten und nutzen, soweit dies zur Erfüllung seiner Aufgaben zum Schutz von Mitgliedern von Verfassungsorganen erforderlich ist. Die Übermittlung der im Rahmen der Aufgabenerfüllung nach § 5 gewonnenen Daten ist unter den Voraussetzungen der §§ 10 und 14 zulässig.

(2) Die zur Erfüllung der Aufgaben nach § 5 erhobenen Daten sind in Dateien zu löschen und in Akten zu sperren, wenn sie für den der Erhebung zugrundeliegenden Zweck nicht mehr erforderlich sind. Dies gilt nicht, wenn sie zur Verfolgung von Straftaten oder nach Maßgabe des § 8 zur Verhütung oder zur Vorsorge für die Verfolgung künftiger Straftaten mit erheblicher Bedeutung benötigt werden.

UNTERABSCHNITT 5

Zeugenschutz

§ 26 Befugnisse

(1) Zur Erfüllung seiner Aufgabe nach § 6 kann das Bundeskriminalamt, soweit nicht dieses Gesetz oder das Zeugenschutz-Harmonisierungsgesetz die Befugnisse besonders regelt, die notwendigen Maßnahmen treffen, um eine im Einzelfall bestehende Gefahr für Leib, Leben, Gesundheit, Freiheit der Willensentschließung und -betätigung oder wesentliche Vermögenswerte der in § 6 genannten Personen abzuwehren. Die Maßnahmen können auch nach rechtskräftigem Abschluss des Strafverfahrens, in dem die Aussage erfolgt ist, fortgeführt werden; für den Fall, dass noch die Strafvollstreckung betrieben wird, sind die Maßnahmen im Einvernehmen mit der Strafvollstreckungsbehörde und im Falle fortdauernder Inhaftierung auch im Einvernehmen mit der Justizvollzugsbehörde durchzuführen. § 21 Abs. 2 bis 7, die §§ 22 bis 25 dieses Gesetzes sowie die §§ 15 bis 20 des Bundesgrenzschutzgesetzes gelten entsprechend.

(2) Von Maßnahmen des Bundeskriminalamtes, die nach Absatz 1 getroffen werden, sind die zuständigen Landeskriminalämter und die für die Strafverfolgung zuständige Staatsanwaltschaft unverzüglich zu unterrichten. Nach Erhebung der öffentlichen Klage ist das Gericht unverzüglich zu unterrichten, ob das Bundeskriminalamt Maßnahmen nach Absatz 1 durchführt. Sollen die Maßnahmen eingestellt werden, ist die Staatsanwaltschaft zu unterrichten.

ABSCHNITT 3

Gemeinsame Bestimmungen

§ 27 Übermittlungsverbote

Die Übermittlung nach den Vorschriften dieses Gesetzes unterbleibt, wenn

1. für die übermittelnde Stelle erkennbar ist, dass unter Berücksichtigung der Art der Daten und ihrer Erhebung die schutzwürdigen Interessen des Betroffenen das Allgemeininteresse an der Übermittlung überwiegen, oder
 2. besondere bundesgesetzliche Verwendungsregelungen entgegenstehen; die Verpflichtung zur Wahrung gesetzlicher Geheimhaltungspflichten oder von Berufs- oder besonderen Amtsgeheimnissen, die nicht auf gesetzlichen Vorschriften beruhen, bleibt unberührt.
- Satz 1 Nr. 1 gilt nicht für Übermittlungen an die Staatsanwaltschaften.

§ 28 Abgleich personenbezogener Daten mit Dateien

(1) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten mit dem Inhalt von Dateien, die es zur Erfüllung der ihm obliegenden Aufgaben führt oder für die es zur Erfüllung dieser Aufgaben Berechtigung zum Abruf hat, abgleichen, wenn Grund zu der Annahme besteht, dass dies zur Erfüllung einer ihm obliegenden Aufgabe erforderlich ist. Es kann im Rahmen seiner Aufgabenerfüllung erlangte personenbezogene Daten mit dem Fahndungsbestand abgleichen.

(2) Rechtsvorschriften über den Datenabgleich in anderen Fällen bleiben unberührt.

§ 29 Verarbeitung und Nutzung für die wissenschaftliche Forschung

(1) Das Bundeskriminalamt kann im Rahmen seiner Aufgaben bei ihm vorhandene personenbezogene Daten, wenn dies für bestimmte wissenschaftliche Forschungsarbeiten erforderlich ist, verarbeiten und nutzen, soweit eine Verwendung anonymisierter Daten zu diesem Zweck nicht möglich ist und das öffentliche Interesse an der Forschungsarbeit das schutzwürdige Interesse des Betroffenen erheblich überwiegt.

(2) Das Bundeskriminalamt kann personenbezogene Daten an Hochschulen, andere Einrichtungen, die wissenschaftliche Forschung betreiben, und öffentliche Stellen übermitteln, soweit

1. dies für die Durchführung bestimmter wissenschaftlicher Forschungsarbeiten erforderlich ist,
2. eine Nutzung anonymisierter Daten zu diesem Zweck nicht möglich ist und
3. das öffentliche Interesse an der Forschungsarbeit das schutzwürdige Interesse des Betroffenen an dem Ausschluss der Übermittlung erheblich überwiegt.

(3) Die Übermittlung der Daten erfolgt durch Erteilung von Auskünften, wenn hierdurch der Zweck der Forschungsarbeit erreicht werden kann und die Erteilung keinen unverhältnismäßigen Aufwand erfordert. Andernfalls kann auch Akteneinsicht gewährt werden. Die Akten können zur Einsichtnahme übersandt werden.

(4) Personenbezogene Daten werden nur an solche Personen übermittelt, die Amtsträger oder für den öffentlichen Dienst besonders Verpflichtete sind oder die zur Geheimhaltung verpflichtet worden sind. § 1 Abs. 2, 3 und 4 Nr. 2 des Verpflichtungsgesetzes findet auf die Verpflichtung zur Geheimhaltung entsprechende Anwendung.

(5) Die personenbezogenen Daten dürfen nur für die Forschungsarbeit verwendet werden, für die sie übermittelt worden sind. Die Verwendung für andere Forschungsarbeiten oder die Weitergabe richtet sich nach den Absätzen 2 bis 4 und bedarf der Zustimmung der Stelle, die die Daten übermittelt hat.

(6) Die Daten sind gegen unbefugte Kenntnisnahme durch Dritte zu schützen. Die wissenschaftliche Forschung betreibende Stelle hat dafür zu sorgen, dass die Verwendung der personenbezogenen Daten räumlich und organisatorisch getrennt von der Erfüllung solcher Verwaltungsaufgaben oder Geschäftszwecke erfolgt, für die diese Daten gleichfalls von Bedeutung sein können.

(7) Sobald der Forschungszweck es erlaubt, sind die personenbezogenen Daten zu anonymisieren. Solange dies noch nicht möglich ist, sind die Merkmale gesondert aufzubewahren, mit denen Einzelangaben über persönliche oder sachliche Verhältnisse einer bestimmten oder bestimmbaren Person zugeordnet werden können. Sie dürfen mit den Einzelangaben nur zusammengeführt werden, soweit der Forschungszweck dies erfordert.

(8) Wer nach den Absätzen 2 bis 4 personenbezogene Daten erhalten hat, darf diese nur veröffentlichen, wenn dies für die Darstellung von Forschungsergebnissen, über Ereignisse der Zeitgeschichte unerlässlich ist und das Bundeskriminalamt zugestimmt hat.

(9) Ist der Empfänger eine nicht öffentliche Stelle, finden die Vorschriften des Dritten Abschnitts des Bundesdatenschutzgesetzes auch Anwendung, wenn die Daten nicht in oder aus Dateien verarbeitet werden.

§ 30 Weitere Verwendung von Daten

(1) Das Bundeskriminalamt kann bei ihm vorhandene personenbezogene Daten zur polizeilichen Aus- und Fortbildung oder zu statistischen Zwecken nutzen, soweit eine Nutzung anonymisierter Daten zu diesem Zweck nicht möglich ist. Gleiches gilt für die Übermittlung an die Landeskriminalämter zu kriminalstatistischen Zwecken. Die Daten sind zum frühestmöglichen Zeitpunkt zu anonymisieren.

(2) Das Bundeskriminalamt kann, wenn dies zur Vorgangsverwaltung oder zur befristeten Dokumentation polizeilichen Handelns erforderlich ist, personenbezogene Daten speichern und ausschließlich zu diesem Zweck nutzen.

§ 31 Benachrichtigung über die Speicherung personenbezogener Daten von Kindern

Werden personenbezogene Daten von Kindern, die ohne Kenntnis der Sorgeberechtigten erhoben worden sind, gespeichert, sind die Sorgeberechtigten zu unterrichten, sobald die Aufgabenerfüllung hierdurch nicht mehr gefährdet wird. Von der Unterrichtung kann abgesehen werden, solange zu besorgen ist, dass die Unterrichtung zu erheblichen Nachteilen für das Kind führt. Im Rahmen des polizeilichen Informationssystems obliegt diese Verpflichtung der dateneingebenden Stelle.

§ 32 Berichtigung, Löschung und Sperrung von personenbezogenen Daten in Dateien

(1) Das Bundeskriminalamt hat die in Dateien gespeicherten personenbezogenen Daten zu berichtigen, wenn sie unrichtig sind.

(2) Das Bundeskriminalamt hat die in Dateien gespeicherten personenbezogenen Daten zu löschen, wenn ihre Speicherung unzulässig ist oder ihre Kenntnis für die Aufgabenerfüllung nicht mehr erforderlich ist. An die Stelle einer Löschung tritt eine Sperrung, wenn

Grund zu der Annahme besteht, dass durch die Löschung schutzwürdige Interessen einer betroffenen Person beeinträchtigt würden,

die Daten für laufende Forschungsarbeiten benötigt werden oder

eine Löschung wegen der besonderen Art der Speicherung nicht oder nur mit unverhältnismäßigem Aufwand möglich ist.

Gesperrte Daten dürfen nur für den Zweck übermittelt und genutzt werden, für den die Löschung unterblieben ist; sie dürfen auch übermittelt und genutzt werden, soweit dies zur Behebung einer bestehenden Beweisnot unerlässlich ist oder der Betroffene einwilligt.

(3) Das Bundeskriminalamt prüft bei der Einzelfallbearbeitung und nach festgesetzten Fristen, ob gespeicherte personenbezogene Daten zu berichtigen oder zu löschen sind. Die nach § 34 Abs. 1 Satz 1 Nr. 8 festzulegenden Aussonderungsprüffristen dürfen bei Erwachsenen zehn Jahre, bei Jugendlichen fünf Jahre und bei Kindern zwei Jahre nicht überschreiten, wobei nach Zweck der Speicherung sowie Art und Schwere des Sachverhalts zu unterscheiden ist.

(4) In den Fällen von § 8 Abs. 4 dürfen die Aussonderungsprüffristen bei Erwachsenen fünf Jahre und bei Jugendlichen drei Jahre nicht überschreiten. Personenbezogene Daten der in § 8 Abs. 4 Satz 1 bezeichneten Personen können ohne Zustimmung des Betroffenen nur für die Dauer eines Jahres gespeichert werden. Die Speicherung für jeweils ein weiteres Jahr ist zulässig, soweit die Voraussetzungen des § 8 Abs. 4 Satz 1 weiterhin vorliegen. Die maßgeblichen Gründe für die Aufrechterhaltung der Speicherung nach Satz 3 sind aktenkundig zu machen. Die Speicherung nach Satz 2 darf jedoch insgesamt drei Jahre und bei der Verhütung und Verfolgung von Straftaten nach § 129 a auch in Verbindung mit § 129 b Abs.1 des Strafgesetzbuches fünf Jahre nicht überschreiten.

(5) Die Fristen beginnen mit dem Tag, an dem das letzte Ereignis eingetreten ist, das zur Speicherung der Daten geführt hat, jedoch nicht vor Entlassung des Betroffenen aus einer Justizvollzugsanstalt oder Beendigung einer mit Freiheitsentziehung verbundenen Maßregel der Besserung und Sicherung. Die Speicherung kann über die in Absatz 3 Satz 2 genannten Fristen hinaus auch allein für Zwecke der Vorgangsverwaltung aufrechterhalten werden; in diesem Falle können die Daten nur noch für diesen Zweck oder zur Behebung einer bestehenden Beweisnot verwendet werden.

(6) Stellt das Bundeskriminalamt fest, dass unrichtige, zu löschende oder zu sperrende Daten übermittelt worden sind, ist dem Empfänger die Berichtigung, Löschung oder Sperrung mitzuteilen, wenn dies zur Wahrung schutzwürdiger Interessen des Betroffenen erforderlich ist.

(7) Bei der Übermittlung von personenbezogenen Daten an das Bundeskriminalamt als Zentralstelle außerhalb des polizeilichen Informationssystems teilt die anliefernde Stelle die nach ihrem Recht geltenden Lösungsverpflichtungen mit. Das Bundeskriminalamt hat diese einzuhalten. Die Löschung unterbleibt, wenn Anhaltspunkte dafür bestehen, dass die Daten für die Aufgabenerfüllung des Bundeskriminalamtes als Zentralstelle, namentlich bei Vorliegen weitergehender Erkenntnisse, erforderlich sind, es sei denn, auch das Bundeskriminalamt wäre zur Löschung verpflichtet.

(8) Im Falle der Übermittlung nach Absatz 7 Satz 1 legt das Bundeskriminalamt bei Speicherung der personenbezogenen Daten in Dateien außerhalb des polizeilichen Informationssystems im Benehmen mit der übermittelnden Stelle die Aussonderungsprüffrist nach Absatz 3 oder Absatz 4 fest. Die anliefernde Stelle hat das Bundeskriminalamt zu unterrichten, wenn sie feststellt, dass zu löschende oder zu sperrende Daten übermittelt worden sind. Entsprechendes gilt, wenn die anliefernde Stelle feststellt, dass unrichtige Daten übermittelt wurden und die Berichtigung zur Wahrung schutzwürdiger Interessen des Betroffenen oder zur Erfüllung der Aufgaben der anliefernden Stelle oder des Bundeskriminalamtes erforderlich ist.

(9) Bei in Dateien des polizeilichen Informationssystems gespeicherten personenbezogenen Daten obliegen die in den Absätzen 1 bis 6 genannten Verpflichtungen der Stelle, die die datenschutzrechtliche Verantwortung nach § 12 Abs. 2 trägt. Absatz 7 Satz 3 gilt für das zur Löschung verpflichtete Land entsprechend. In diesem Fall überlässt das Land dem Bundeskriminalamt die entsprechenden schriftlichen Unterlagen.

§ 33 Berichtigung, Sperrung und Vernichtung personenbezogener Daten in Akten

(1) Stellt das Bundeskriminalamt die Unrichtigkeit personenbezogener Daten in Akten fest, ist dies in der Akte zu vermerken oder auf sonstige Weise festzuhalten. Bestreitet der Betroffene die Richtigkeit gespeicherter Daten und lässt sich weder die Richtigkeit noch die Unrichtigkeit feststellen, sind die Daten entsprechend zu kennzeichnen.

(2) Das Bundeskriminalamt hat personenbezogene Daten in Akten zu sperren, wenn

die Speicherung der Daten unzulässig ist oder
aus Anlass einer Einzelfallbearbeitung festgestellt wird, dass die Kenntnis der Daten zur Erfüllung der dem Bundeskriminalamt obliegenden Aufgaben nicht mehr erforderlich ist oder eine Lösungsverpflichtung nach § 32 Abs. 3 bis 5 besteht.

Die Akte ist zu vernichten, wenn sie insgesamt zur Erfüllung der Aufgaben des Bundeskriminalamtes nicht mehr erforderlich ist.

(3) Die Vernichtung unterbleibt, wenn

Grund zu der Annahme besteht, dass andernfalls schutzwürdige Interessen der betroffenen Person beeinträchtigt würden, oder
die Daten für laufende Forschungsarbeiten benötigt werden.

In diesen Fällen sind die Daten zu sperren und die Unterlagen mit einem entsprechenden Sperrvermerk zu versehen.

(4) Gesperrte Daten dürfen nur für den Zweck verwendet werden, für den sie gesperrt worden sind oder soweit dies zur Behebung einer bestehenden Beweisnot oder zur Abwehr einer erheblichen Gefahr unerlässlich ist.

(5) Anstelle der Vernichtung nach Absatz 2 Satz 2 sind die Akten an das zuständige Archiv abzugeben, sofern diesen Unterlagen bleibender Wert im Sinne von § 3 des Bundesarchivgesetzes zukommt.

(6) § 32 Abs. 6 bis 8 gilt entsprechend.

§ 34 Errichtungsanordnung

(1) Das Bundeskriminalamt hat für jede bei ihm zur Erfüllung seiner Aufgaben geführte automatisierte Datei mit personenbezogenen Daten in einer Errichtungsanordnung, die der Zustimmung des Bundesministeriums des Innern bedarf, festzulegen:

1. Bezeichnung der Datei,
2. Rechtsgrundlage und Zweck der Datei,
3. Personenkreis, über den Daten gespeichert werden,
4. Art der zu speichernden personenbezogenen Daten,
5. Arten der personenbezogenen Daten, die der Erschließung der Datei dienen,
6. Anlieferung oder Eingabe der zu speichernden Daten,
7. Voraussetzungen, unter denen in der Datei gespeicherte personenbezogene Daten an welche Empfänger und in welchem Verfahren übermittelt werden,
8. Prüffristen und Speicherdauer,
9. Protokollierung.

Der Bundesbeauftragte für den Datenschutz ist vor Erlass einer Errichtungsanordnung an-zuhören.

(2) Bei Dateien des polizeilichen Informationssystems bedarf die Errichtungsanordnung auch der Zustimmung der zuständigen Innenministerien und Senatsverwaltungen der Länder.

(3) Ist im Hinblick auf die Dringlichkeit der Aufgabenerfüllung eine Mitwirkung der in den Absätzen 1 und 2 genannten Stellen nicht möglich, so kann das Bundeskriminalamt, in den Fällen des Absatzes 2 im Einvernehmen mit den betroffenen Teilnehmern des polizeilichen Informationssystems, eine Sofortanordnung treffen. Das Bundeskriminalamt unterrichtet gleichzeitig unter Vorlage der Sofortanordnung das Bundesministerium des Innern. Das Verfahren nach den Absätzen 1 und 2 ist unverzüglich nachzuholen.

(4) In angemessenen Abständen ist die Notwendigkeit der Weiterführung oder Änderung der Dateien zu überprüfen.

§ 35 Ergänzende Regelungen

Erleidet jemand bei der Erfüllung der Aufgaben des Bundeskriminalamtes nach den §§ 4 bis 6 einen Schaden, so gelten die §§ 51 bis 56 des Bundesgrenzschutzgesetzes entsprechend.

§ 36 Erlass von Verwaltungsvorschriften

Die Bundesregierung kann mit Zustimmung des Bundesrates die zur Durchführung dieses Gesetzes erforderlichen allgemeinen Verwaltungsvorschriften erlassen.

§ 37 Geltung des Bundesdatenschutzgesetzes

Bei der Erfüllung der Aufgaben nach den §§ 2, 3, 5 und 6 durch das Bundeskriminalamt finden § 3 Abs. 2 und 8 Satz 1, § 4 Abs. 2 und 3, §§ 4 b, 4 c, 10 Abs. 1, §§ 13, 14 Abs. 1, 2, 4 und 5, §§ 15, 16, 18 Abs. 2 Satz 2 und 3 sowie die §§ 19 a und 20 des Bundes-datenschutzgesetzes keine Anwendung.

§ 38 Einschränkung von Grundrechten

Die Grundrechte der körperlichen Unversehrtheit (Artikel 2 Abs. 2 Satz 1 des Grundgesetzes), der Freiheit der Person (Artikel 2 Abs. 2 Satz 2 des Grundgesetzes), der Freizügigkeit (Artikel 11 Abs. 1 des Grundgesetzes) und der Unverletzlichkeit der Wohnung (Artikel 13 des Grundgesetzes) werden nach Maßgabe dieses Gesetzes eingeschränkt.

Bijlage 9: Wettelijke regeling in Engeland en Wales

Criminal Justice Act 2003
2003 Chapter 44

PART 1 AMENDMENTS OF POLICE AND CRIMINAL EVIDENCE ACT 1984

10 Taking non-intimate samples without consent

(1) Section 63 of the 1984 Act (other samples) is amended as follows.

(2) After subsection (2) (consent to be given in writing) there is inserted-

"(2A) A non-intimate sample may be taken from a person without the appropriate consent if two conditions are satisfied.

(2B) The first is that the person is in police detention in consequence of his arrest for a recordable offence.

(2C) The second is that-

- (a) he has not had a non-intimate sample of the same type and from the same part of the body taken in the course of the investigation of the offence by the police, or
- (b) he has had such a sample taken but it proved insufficient."

(3) In subsection (3)(a) (taking of samples without appropriate consent) the words "is in police detention or" are omitted.

(4) In subsection (3A) (taking of samples without appropriate consent after charge) for "(whether or not he falls within subsection (3)(a) above)" there is substituted "(whether or not he is in police detention or held in custody by the police on the authority of a court)".

(5) In subsection (8A) (reasons for taking of samples without consent) for "subsection (3A)" there is substituted "subsection (2A), (3A)".

Bijlage 10: Wettelijke regeling Frankrijk

Code de Procédure Pénale

TITRE XX DU FICHER NATIONAL AUTOMATISE DES EMPREINTES GENETIQUES »

Article 706-54

Le fichier national automatisé des empreintes génétiques, placé sous le contrôle d'un magistrat, est destiné à centraliser les empreintes génétiques issues des traces biologiques ainsi que les empreintes génétiques des personnes condamnées pour l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 en vue de faciliter l'identification et la recherche des auteurs de ces infractions.

Les empreintes génétiques des personnes à l'encontre desquelles il existe des indices graves ou concordants rendant vraisemblable qu'elles aient commis l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 sont également conservées dans ce fichier sur décision d'un officier de police judiciaire agissant soit d'office, soit à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction ; il est fait mention de cette décision au dossier de la procédure. Ces empreintes sont effacées sur instruction du procureur de la République agissant soit d'office, soit à la demande de l'intéressé, lorsque leur conservation n'apparaît plus nécessaire compte tenu de la finalité du fichier. Lorsqu'il est saisi par l'intéressé, le procureur de la République informe celui-ci de la suite qui a été réservée à sa demande ; s'il n'a pas ordonné l'effacement, cette personne peut saisir à cette fin le juge des libertés et de la détention, dont la décision peut être contestée devant le président de la chambre de l'instruction.

Les officiers de police judiciaire peuvent également, d'office ou à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction, faire procéder à un rapprochement de l'empreinte de toute personne à l'encontre de laquelle il existe une ou plusieurs raisons plausibles de soupçonner qu'elle a commis un crime ou un délit, avec les données incluses au fichier, sans toutefois que cette empreinte puisse y être conservée.

Le fichier prévu par le présent article contient également les empreintes génétiques issues des traces biologiques recueillies à l'occasion des procédures de recherche des causes de la mort ou de recherche des causes d'une disparition prévues par les articles 74, 74-1 et 80-4 ainsi que les empreintes génétiques correspondant ou susceptibles de correspondre aux personnes décédées ou recherchées.

Les empreintes génétiques conservées dans ce fichier ne peuvent être réalisées qu'à partir de segments d'acide désoxyribonucléique non codants, à l'exception du segment correspondant au marqueur du sexe.

Un décret en Conseil d'Etat pris après avis de la Commission nationale de l'informatique et des libertés détermine les modalités d'application du présent article. Ce décret précise notamment la durée de conservation des informations enregistrées.

Article 706-55

Le fichier national automatisé des empreintes génétiques centralise les traces et empreintes génétiques concernant les infractions suivantes :

- 1° Les infractions de nature sexuelle visées à l'article 706-47 du présent code ainsi que le délit prévu par l'article 222-32 du code pénal;
- 2° Les crimes contre l'humanité et les crimes et délits d'atteintes volontaires à la vie de la personne, de torture et actes de barbarie, de violences volontaires, de menaces d'atteintes aux personnes, de trafic de stupéfiants, d'atteintes aux libertés de la personne, de traite des êtres humains, de proxénétisme, d'exploitation de la mendicité et de mise en péril des mineurs, prévus par les articles 221-1 à 221-5, 222-1 à 222-18, 222-34 à 222-40, 224-1 à 224-8, 225-4-1 à 225-4-4, 225-5 à 225-10, 225-12-1 à 225-12-3, 225-12-5 à 225-12-7 et 227-18 à 227-21 du code pénal ;
- 3° Les crimes et délits de vols, d'extorsions, d'escroqueries, de destructions, de dégradations, de détériorations et de menaces d'atteintes aux biens prévus par les articles 311-1 à 311-13, 312-1 à 312-9, 313-2 et 322-1 à 322-14 du code pénal ;

4° Les atteintes aux intérêts fondamentaux de la nation, les actes de terrorisme, la fausse monnaie et l'association de malfaiteurs prévus par les articles 410-1 à 413-12, 421-1 à 421-4, 442-1 à 442-5 et 450-1 du code pénal ;

5° Les crimes et délits prévus par l'article 2 de la loi du 24 mai 1834 sur les détenteurs d'armes ou de munitions de guerre, l'article 3 de la loi du 19 juin 1871 qui abroge le décret du 4 septembre 1870 sur la fabrication des armes de guerre et les articles 24 à 35 du décret du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions ;

6° Les infractions de recel ou de blanchiment du produit de l'une des infractions mentionnées aux 1° à 5°, prévues par les articles 321-1 à 321-7 et 324-1 à 324-6 du code pénal.

Article 706-56

I. - L'officier de police judiciaire peut procéder ou faire procéder sous son contrôle, à l'égard des personnes mentionnées au premier, au deuxième ou au troisième alinéa de l'article 706-54, à un prélèvement biologique destiné à permettre l'analyse d'identification de leur empreinte génétique. Préalablement à cette opération, il peut vérifier ou faire vérifier par un agent de police judiciaire placé sous son contrôle que l'empreinte génétique de la personne concernée n'est pas déjà enregistrée, au vu de son seul état civil, dans le fichier national automatisé des empreintes génétiques.

Pour qu'il soit procédé à cette analyse, l'officier de police judiciaire peut requérir toute personne habilitée dans les conditions fixées par l'article 16-12 du code civil, sans qu'il soit toutefois nécessaire que cette personne soit inscrite sur une liste d'experts judiciaires ; dans ce cas, la personne prête alors par écrit le serment prévu au deuxième alinéa de l'article 60 du présent code. Les personnes requises conformément à l'alinéa précédent peuvent procéder, par tous moyens y compris télématiques, à la demande de l'officier de police judiciaire, du procureur de la République ou du juge d'instruction, aux opérations permettant l'enregistrement des empreintes dans le fichier national automatisé des empreintes génétiques.

Lorsqu'il n'est pas possible de procéder à un prélèvement biologique sur une personne mentionnée au premier alinéa, l'identification de son empreinte génétique peut être réalisée à partir de matériel biologique qui se serait naturellement détachée du corps de l'intéressé.

Lorsqu'il s'agit d'une personne condamnée pour crime ou pour délit puni de dix ans d'emprisonnement, le prélèvement peut être effectué sans l'accord de l'intéressé sur réquisitions du procureur de la République.

II. - Le fait de refuser de se soumettre au prélèvement biologique prévu au premier alinéa du I est puni d'un an d'emprisonnement et de 15 000 EUR d'amende.

Lorsque ces faits sont commis par une personne condamnée pour crime, la peine est de deux ans d'emprisonnement et de 30 000 EUR d'amende.

Nonobstant les dispositions des articles 132-2 à 132-5 du code pénal, les peines prononcées pour les délits prévus au présent article se cumulent, sans possibilité de confusion, avec celles que la personne subissait ou celles prononcées pour l'infraction ayant fait l'objet de la procédure à l'occasion de laquelle les prélèvements devaient être effectués.

Le fait, pour une personne faisant l'objet d'un prélèvement, de commettre ou de tenter de commettre des manœuvres destinées à substituer à son propre matériel biologique le matériel biologique d'une tierce personne, avec ou sans son accord, est puni de trois ans d'emprisonnement et de 45 000 EUR d'amende.

III. – Lorsque les infractions prévues par le présent article sont commises par une personne condamnée, elles entraînent de plein droit le retrait de toutes les réductions de peines dont cette personne a pu bénéficier et interdisent l'octroi de nouvelles réductions de peine. »

LOI n° 2003-239 du 18 mars 2003 pour la sécurité intérieure (article 29)

LOI n°2004-204 du 9 mars 2004 portant adaptation de la justice aux évolutions de la criminalité (articles 47 et 49)

Décrets, arrêtés, circulaires,

TEXTES GÉNÉRAUX
MINISTÈRE DE LA JUSTICE

Décret no 2004-470 du 25 mai 2004 modifiant le code de procédure pénale (deuxième partie : Décrets en Conseil d'Etat) et relatif au fichier national automatisé des empreintes génétiques

Le Premier ministre, Sur le rapport du ministre de l'intérieur, de la sécurité intérieure et des libertés locales, du garde des sceaux, ministre de la justice, et de la ministre de la défense, Vu la convention pour la protection des personnes à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel, signée à Strasbourg le 28 janvier 1981, dont l'approbation a été autorisée par la loi no 82-890 du 19 octobre 1982, ensemble le décret no 85-1203 du 15 novembre 1985 qui prescrit sa publication ; Vu la directive 95/46/CE du Parlement européen et du Conseil du 24 octobre 1995 relative à la protection des données à caractère personnel et à la libre circulation de ces données ; Vu le code pénal, notamment son article 122-1 ; Vu le code de procédure pénale, notamment ses articles 706-54 à 706-56 ; Vu la loi no 78-17 du 6 janvier 1978 modifiée relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés, notamment son article 15 ; Vu la loi no 2001-616 du 11 juillet 2001 modifiée relative à Mayotte, notamment son article 3-I (5o) ; Vu la loi no 2003-239 du 18 mars 2003 pour la sécurité intérieure, notamment ses articles 24, 29, 121 et 131 ; Vu le décret no 2000-413 du 18 mai 2000 modifiant le code de procédure pénale et relatif au fichier national automatisé des empreintes génétiques et au service central de préservation des prélèvements biologiques, modifié par le décret no 2002-697 du 30 avril 2002 ; Vu l'avis de la Commission nationale de l'informatique et des libertés en date du 7 octobre 2003 ; Le Conseil d'Etat (section de l'intérieur) entendu,

Décète :

Art. 1er. - Le titre XX du livre IV du code de procédure pénale (deuxième partie : Décrets en Conseil d'Etat), intitulé « Du fichier national automatisé des empreintes génétiques et du service central de préservation des prélèvements biologiques », est modifié conformément aux articles 2 à 12 du présent décret.

Art. 2. - Au premier alinéa de l'article R. 53-9, les mots : « au premier alinéa » sont remplacés par les mots : « aux premier, deuxième, troisième et quatrième alinéas ».

Art. 3. - L'article R. 53-10 est ainsi rédigé :

« *Art. R. 53-10.* - I. - Sur décision de l'officier de police judiciaire, agissant soit d'office, soit à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction, font l'objet d'un enregistrement au fichier les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques :

« 1o Des traces biologiques issues de personnes inconnues, recueillies dans le cadre d'une enquête préliminaire, d'une enquête pour crime ou délit flagrant, ou d'une instruction préparatoire, relatives à l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 ;

« 2o Des échantillons biologiques prélevés dans le cadre d'une enquête préliminaire, d'une enquête pour crime ou délit flagrant, ou d'une instruction préparatoire sur les personnes à l'encontre desquelles il existe des indices graves ou concordants rendant vraisemblable qu'elles aient commis l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 ;

« 3o Des échantillons biologiques prélevés sur des cadavres non identifiés et des traces biologiques issues de personnes inconnues, recueillies dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes de la mort ou pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74, 74-1 ou 80-4 ; 2 juin 2004 JOURNAL OFFICIEL DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE Texte 21 sur 95.

« 4o Des échantillons biologiques issus ou susceptibles d'être issus d'une personne disparue, recueillis dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74-1 ou 80-4 ;

« 5o Des échantillons biologiques prélevés, avec leur accord, sur les ascendants et descendants d'une personne disparue, dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74-1 ou 80-4.

« Dans les cas prévus à l'alinéa précédent, l'accord des personnes est recueilli par procès-verbal. Les personnes intéressées précisent également, par une mention expresse à ce même procès-verbal, qu'elles autorisent la comparaison entre leur empreinte génétique et l'ensemble des traces et empreintes enregistrées ou susceptibles d'être enregistrées dans le fichier jusqu'à la découverte de la personne disparue ou, à défaut, pendant une durée de vingt-cinq ans, à moins qu'il n'y ait dans ce délai un effacement par application du troisième alinéa de l'article R. 53-13-1. En l'absence d'une telle autorisation, ces empreintes ne peuvent être comparées qu'avec les empreintes des cadavres non identifiés.

« II. - Sur décision, selon le cas, du procureur de la République ou du procureur général, font l'objet d'un enregistrement au fichier les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques des échantillons biologiques prélevés sur des personnes définitivement condamnées pour l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55. »

Art. 4. - L'article R. 53-11 est ainsi rédigé :

« *Art. R. 53-11.* - I. - Les données enregistrées mentionnées à l'article R. 53-10, qui précisent les segments d'ADN identifiés, sont accompagnées des informations suivantes :

« 1o Le numéro de la procédure dans le cadre de laquelle l'enregistrement au fichier est demandé ;

« 2o L'autorité judiciaire ou l'officier de police judiciaire ayant demandé l'enregistrement au fichier;

« 3o La date de la demande d'enregistrement au fichier ou, dans le cas prévu par le II de l'article R. 53-10, la date à laquelle la condamnation est devenue définitive ou, si cette date n'est pas connue du gestionnaire du fichier, la date de la condamnation ;

« 4o Le nom de la personne physique ou morale habilitée ayant réalisé l'analyse ;

« 5o La nature de l'affaire.

« Dans les cas prévus par le 2o du I et le II de l'article R. 53-10, l'information portant sur la nature de l'affaire ne peut être exploitée qu'en vue d'un traitement à des fins statistiques et elle ne peut apparaître en cas de consultation ni servir de critère de recherche nominative.

« II. - Les données mentionnées aux 1o, 3o et 4o du I de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des informations relatives au scellé contenant les traces ou échantillons biologiques à partir desquels l'analyse a été réalisée ou l'objet sur lequel ont été recueillis ces traces ou échantillons.

« Les données mentionnées aux 2o et 4o du I et au II de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des nom, prénoms, date et lieu de naissance et filiation des personnes dont les empreintes génétiques sont enregistrées. Celles visées au 2o du I sont, le cas échéant, complétées par les informations relatives à la décision prévue au quatrième alinéa de l'article R. 53-14.

« Les données mentionnées au 5o du I de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des nom, prénoms, date et lieu de naissance de la personne disparue et de l'indication du lien de parenté avec celle-ci de la personne dont sont enregistrées les empreintes génétiques. »

Art. 5. - L'article R. 53-12 est ainsi rédigé :

« *Art. R. 53-12.* - Conformément aux dispositions de l'article 24 de la loi no 2003-239 du 18 mars 2003 pour la sécurité intérieure, les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnées à l'article R. 53-10 transmis par des organismes de coopération internationale en matière de police judiciaire ou des services de police étrangers peuvent également faire l'objet d'un enregistrement au fichier ou d'un rapprochement avec les données qui y sont inscrites.

« Les données ainsi enregistrées sont accompagnées des informations mentionnées à l'article R. 53-11, à la condition qu'elles soient disponibles, ainsi que de l'origine et de la date de la demande d'enregistrement au fichier. »

Art. 6. - L'article R. 53-13 est ainsi modifié :

I. - Le premier alinéa est supprimé.

II. - Au deuxième alinéa, les mots : « ces segments d'ADN » sont remplacés par les mots : « des segments d'ADN non codants sur lesquels portent les analyses d'identification par empreintes génétiques ».

Art. 7. - Après l'article R. 53-13, sont insérés les articles R. 53-13-1 à R. 53-13-6 ainsi rédigés :

« *Art. R. 53-13-1.* - Le procureur de la République compétent pour, en application des dispositions du deuxième alinéa de l'article 706-54, ordonner d'office ou à la demande de l'intéressé l'effacement de l'enregistrement d'un résultat mentionné au 2o du I de l'article R. 53-10 est celui de la juridiction dans le ressort de laquelle a été menée la procédure ayant donné lieu à cet enregistrement.

« La demande d'effacement prévue par le deuxième alinéa de l'article 706-54 doit, à peine d'irrecevabilité, être adressée par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ou par déclaration au greffe. Cette 2 juin 2004 JOURNAL OFFICIEL DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE Texte 21 sur 95. Demande est directement adressée au procureur de la République mentionné à l'alinéa précédent. Elle peut également être adressée au procureur de la République du domicile de l'intéressé, qui la transmet au procureur de la République compétent.

« Le procureur de la République compétent fait droit à la demande d'effacement lorsqu'elle est présentée par une personne mentionnée au 5o de l'article R. 53-10.

« *Art. R. 53-13-2.* - Le magistrat compétent doit faire connaître sa décision à l'intéressé, par lettre recommandée, dans un délai de trois mois à compter de la réception de la demande soit par lui-même, soit par le procureur de la République du domicile de l'intéressé.

« A défaut de réponse dans ce délai, ou si le magistrat n'ordonne pas l'effacement, l'intéressé peut saisir aux mêmes fins le juge des libertés et de la détention dans un délai de dix jours par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ou par déclaration au greffe.

« *Art. R. 53-13-3.* - Après avoir sollicité les réquisitions écrites du procureur de la République, le juge des libertés et de la détention statue par ordonnance motivée dans un délai de deux mois. L'ordonnance est notifiée au procureur de la République et, par lettre recommandée, à l'intéressé.

« *Art. R. 53-13-4.* - Faute pour le juge des libertés et de la détention de statuer dans le délai de deux mois ou en cas d'ordonnance refusant l'effacement, l'intéressé peut, dans un délai de dix jours, saisir le président de la chambre de l'instruction, par lettre recommandée avec accusé de réception ou par déclaration au greffe. A peine d'irrecevabilité, sa contestation doit être motivée.

« *Art. R. 53-13-5.* - En cas d'ordonnance prescrivant l'effacement, le procureur de la République peut également, dans un délai de dix jours, contester cette décision devant le président de la chambre de l'instruction. Cette contestation suspend l'exécution de la décision.

« *Art. R. 53-13-6.* - Le président de la chambre de l'instruction statue, après avoir sollicité les réquisitions écrites du procureur général, par une ordonnance motivée, dans un délai de trois mois. Cette ordonnance est notifiée au procureur de la République et, par lettre recommandée, à l'intéressé. Elle ne peut faire l'objet d'un pourvoi en cassation que si elle ne satisfait pas, en la forme, aux conditions essentielles de son existencelégale. »

Art. 8. - L'article R. 53-14 est remplacé par les articles R. 53-14, R. 53-14-1 et R. 53-14-2 ainsi rédigés :

« *Art. R. 53-14.* - Les informations enregistrées ne peuvent être conservées au-delà d'une durée de quarante ans à compter :

« – soit de la demande d'enregistrement lorsqu'il s'agit des résultats mentionnés au I de l'article R. 53-10 ou à l'article R. 53-12 ;

« – soit du jour où la condamnation est devenue définitive ou, si cette date n'est pas connue du gestionnaire du fichier, du jour de la condamnation, lorsqu'il s'agit des résultats mentionnés au II de l'article R. 53-10.

« Les résultats mentionnés au 2o du I de l'article R. 53-10 ne peuvent toutefois être conservés au-delà d'une durée de vingt-cinq ans à compter de la demande d'enregistrement, si leur effacement n'a pas été ordonné antérieurement dans les conditions prévues par les articles R. 53-13-1 à R. 53-13-6. Cependant, si la personne a fait l'objet d'une décision de classement sans suite, de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement exclusivement fondée sur l'existence d'un trouble mental en application des dispositions du premier alinéa de l'article 122-1 du code pénal, le procureur de la République en informe le gestionnaire du fichier et ces résultats sont conservés pendant quarante ans à compter de la date de cette décision.

« *Art. R. 53-14-1.* - Les empreintes génétiques issues d'un cadavre non identifié enregistrées dans le cadre d'une procédure pour recherche des causes de la mort sont effacées dès la réception par le service gestionnaire du fichier d'un avis l'informant de l'identification définitive de la personne décédée.

« *Art. R. 53-14-2.* - Les empreintes génétiques d'une personne disparue ainsi que celles de ses ascendants et descendants mentionnées aux 4o et 5o de l'article R. 53-10 sont effacées dès la réception par le service gestionnaire du fichier d'un avis de découverte de cette personne, sans préjudice de la mise en œuvre du troisième alinéa de l'article R. 53-13-1. »

Art. 9. - L'article R. 53-18 est ainsi modifié :

I. - Au premier alinéa, les mots : « Les fonctionnaires de la sous-direction de la police technique et scientifique du ministère de l'intérieur et les personnels de l'institut de recherche criminelle de la gendarmerie nationale » sont remplacés par les mots : « Les personnels de la sous-direction de la police technique et scientifique de la direction centrale de la police judiciaire de la police nationale et ceux de la gendarmerienationale ».

II. - Après le premier alinéa, sont ajoutés les alinéas suivants :

« Les officiers et les agents de police judiciaire agissant en application des dispositions du I de l'article 706-56 ne peuvent accéder directement au fichier que pour vérifier si y figure l'état civil d'une personne susceptible de faire l'objet d'un prélèvement biologique en application de ces dispositions. Ils ne peuvent accéder à aucune autre donnée. 2 juin 2004 JOURNAL OFFICIEL DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE Texte 21 sur 95.

« Les personnels affectés au service central de préservation des prélèvements biologiques et dûment habilités peuvent accéder directement aux données enregistrées dans le fichier, à l'exception de celles relatives aux résultats d'analyse. Ils peuvent y enregistrer des informations relatives aux scellés.

« Les magistrats du parquet et de l'instruction, les officiers de police judiciaire peuvent procéder, par tous moyens sécurisés, y compris télématiques, aux opérations de transmission au service gestionnaire du fichier des informations qui doivent y être enregistrées. »

Art. 10. - A l'article R. 53-19, les mots : « deuxième alinéa » sont remplacés par les mots : « troisième alinéa ».

Art. 11. - Le premier alinéa de l'article R. 53-20 est remplacé par les deux alinéas suivants :
« Sur décision du procureur de la République, de l'officier de police judiciaire ou, en cours d'information, du juge d'instruction, les scellés relatifs aux traces et échantillons mentionnés aux 1o, 3o et 4o de l'article R. 53-10 et ayant fait l'objet d'un conditionnement normalisé selon des modalités fixées par arrêté conjoint du ministre de la justice, garde des sceaux, du ministre de l'intérieur et du ministre de la défense sont adressés au service central de préservation des prélèvements biologiques en vue de leur conservation.

« Ces scellés sont accompagnés des informations mentionnées à l'article R. 53-11. Ils sont conservés pendant le délai de quarante ans prévu par l'article R. 53-14. Il est procédé à leur destruction à l'expiration du délai. En cas d'effacement d'une information enregistrée au fichier avant ce délai, le service procède, sur réquisition de l'autorité judiciaire ou de l'officier de police judiciaire agissant sur instruction de cette dernière, à la destruction du scellé. »

Art. 12. - L'article R. 53-21 est ainsi rédigé :

« *Art. R. 53-21.* - Lorsqu'il n'a pas été réalisé au cours de la procédure d'enquête, d'instruction ou de jugement, le prélèvement concernant une personne définitivement condamnée est effectué, sur instruction du procureur de la République ou du procureur général et selon les modalités prévues par le I de l'article 706-56, au plus tard dans un délai d'un an à compter de l'exécution de la peine. »

Art. 13. - Les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnés aux 1o et 2o du I et au II de l'article R. 53-10 du code de procédure pénale dans la rédaction qui résulte du présent décret, obtenus avant l'entrée en vigueur de celui-ci dans le cadre de procédures judiciaires suivies pour des infractions énumérées par l'article 706-55 du code de procédure pénale ou pour des infractions prévues par les articles 79 à 99, 132, 133, 139 (alinéa 2), 295 à 297, 299, 301 à 308-1, 309 à 312, 316, 318, 330 à 335, 335-6, 341 à 344, 379, 381, 382, 400 (alinéas 1 et 2), 405 (alinéa 2), 434 à 439, 460 à 461-1, 462 et 462-1 du code pénal et par les articles L. 627 et L. 627-2 du code de la santé publique dans leur rédaction applicable avant le 1er mars 1994, peuvent être enregistrés dans le fichier national automatisé des empreintes génétiques.

Les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnés aux 3o, 4o et 5o du I de l'article R. 53-10 du code de procédure pénale et réalisées avant l'entrée en vigueur du présent décret peuvent également être enregistrés dans ce fichier.

Les résultats mentionnés aux alinéas précédents sont enregistrés, selon les distinctions et conditions prévues par l'article R. 53-10, sur décision de l'officier de police judiciaire, agissant soit d'office, soit à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction, ou sur décision du procureur de la République ou du procureur général.

Art. 14. - Le présent décret est applicable en Nouvelle-Calédonie, en Polynésie française, dans les îles Wallis et Futuna et, en vertu du 5o du I de l'article 3 de la loi du 11 juillet 2001, à Mayotte.

Art. 15. - Le ministre de l'intérieur, de la sécurité intérieure et des libertés locales, le garde des sceaux, ministre de la justice, la ministre de la défense et la ministre de l'outre-mer sont chargés, chacun en ce qui le concerne, de l'exécution du présent décret, qui sera publié au *Journal officiel* de la République française.

Fait à Paris, le 25 mai 2004.

JEAN-PIERRE RAFFARIN

Par le Premier ministre :

Le garde des sceaux, ministre de la justice,

DOMINIQUE PERBEN

Le ministre de l'intérieur,

de la sécurité intérieure

et des libertés locales,

DOMINIQUE DE VILLEPIN

La ministre de la défense,

MICHÈLE ALLIOT-MARIE

La ministre de l'outre-mer,

BRIGITTE GIRARDIN

TITRE XX

« DU FICHER NATIONAL AUTOMATISE DES EMPREINTES GENETIQUES ET DU SERVICE CENTRAL DE PRESERVATION DES PRELEVEMENTS BIOLOGIQUES »

Art. R. 53-9. - Le traitement, au moyen du fichier national automatisé des empreintes génétiques, des informations mentionnées aux premier, deuxième, troisième et quatrième alinéas de l'article 706-54 est mis en oeuvre par la direction centrale de la police judiciaire du ministère de l'intérieur. Ce fichier est placé sous le contrôle d'un magistrat du parquet.

Art. R. 53-10. –

I. - Sur décision de l'officier de police judiciaire, agissant soit d'office, soit à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction, font l'objet d'un enregistrement au fichier les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques :

1° Des traces biologiques issues de personnes inconnues, recueillies dans le cadre d'une enquête préliminaire, d'une enquête pour crime ou délit flagrant, ou d'une instruction préparatoire, relatives à l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 ;

2° Des échantillons biologiques prélevés dans le cadre d'une enquête préliminaire, d'une enquête pour crime ou délit flagrant, ou d'une instruction préparatoire sur les personnes à l'encontre desquelles il existe des indices graves ou concordants rendant vraisemblable qu'elles aient commis l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55 ;

3° Des échantillons biologiques prélevés sur des cadavres non identifiés et des traces biologiques issues de personnes inconnues, recueillies dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes de la mort ou pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74, 74-1 ou 80-4 ;

4° Des échantillons biologiques issus ou susceptibles d'être issus d'une personne disparue, recueillis dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74-1 ou 80-4 ;

5° Des échantillons biologiques prélevés, avec leur accord, sur les ascendants et descendants d'une personne disparue, dans le cadre d'une enquête ou d'une instruction pour recherche des causes d'une disparition inquiétante ou suspecte prévue par les articles 74-1 ou 80-4.

Dans les cas prévus à l'alinéa précédent, l'accord des personnes est recueilli par procès-verbal. Les personnes intéressées précisent également, par une mention expresse à ce même procès-verbal, qu'elles autorisent la comparaison entre leur empreinte génétique et l'ensemble des traces et empreintes enregistrées ou susceptibles d'être enregistrées dans le fichier jusqu'à la découverte de la personne disparue ou, à défaut, pendant une durée de vingt-cinq ans, à moins qu'il n'y ait dans ce délai un effacement par application du troisième alinéa de l'article R. 53-13-1. En l'absence d'une telle autorisation, ces empreintes ne peuvent être comparées qu'avec les empreintes des cadavres non identifiés.

II. - Sur décision, selon le cas, du procureur de la République ou du procureur général, font l'objet d'un enregistrement au fichier les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques des échantillons biologiques prélevés sur des personnes définitivement condamnées pour l'une des infractions mentionnées à l'article 706-55.

Art. R. 53-11. –

I. - Les données enregistrées mentionnées à l'article R. 53-10, qui précisent les segments d'ADN identifiés, sont accompagnées des informations suivantes :

1° Le numéro de la procédure dans le cadre de laquelle l'enregistrement au fichier est demandé ;

2° L'autorité judiciaire ou l'officier de police judiciaire ayant demandé l'enregistrement au fichier ;

3° La date de la demande d'enregistrement au fichier ou, dans le cas prévu par le II de l'article R. 53-10, la date à laquelle la condamnation est devenue définitive ou, si cette date n'est pas connue du gestionnaire du fichier, la date de la condamnation ;

4° Le nom de la personne physique ou morale habilitée ayant réalisé l'analyse ;

5° La nature de l'affaire.

Dans les cas prévus par le 2° du I et le II de l'article R. 53-10, l'information portant sur la nature de l'affaire ne peut être exploitée qu'en vue d'un traitement à des fins statistiques et elle ne peut apparaître en cas de consultation ni servir de critère de recherche nominative.

II. - Les données mentionnées aux 1°, 3° et 4° du I de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des informations relatives au scellé contenant les traces ou échantillons biologiques à partir desquels l'analyse a été réalisée ou l'objet sur lequel ont été recueillis ces traces ou échantillons. Les données mentionnées aux 2° et 4° du I et au II de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des nom, prénoms, date et lieu de naissance et filiation des personnes dont les empreintes génétiques sont enregistrées. Celles visées au 2° du I sont, le cas échéant, complétées par les informations relatives à la décision prévue au quatrième alinéa de l'article R. 53-14. Les données mentionnées au 5° du I de l'article R. 53-10 sont en outre accompagnées des nom, prénoms, date et lieu de naissance de la personne disparue et de l'indication du lien de parenté avec celle-ci de la personne dont sont enregistrées les empreintes génétiques. »

Art. R. 53-12. - Conformément aux dispositions de l'article 24 de la loi n° 2003-239 du 18 mars 2003 pour la sécurité intérieure, les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnées à l'article R. 53-10 transmis par des organismes de coopération internationale en matière de police judiciaire ou des services de police étrangers peuvent également faire l'objet d'un enregistrement au fichier ou d'un rapprochement avec les données qui y sont inscrites. Les données ainsi enregistrées sont accompagnées des informations mentionnées à l'article R. 53-11, à la condition qu'elles soient disponibles, ainsi que de l'origine et de la date de la demande d'enregistrement au fichier.

Art. R. 53-13. - Le nombre et la nature des segments d'ADN non codants sur lesquels portent les analyses d'identification par empreintes génétiques sont définis par arrêté du ministre de la justice, du ministre de l'intérieur et du ministre de la défense pris après avis de la commission chargée d'agrèer les personnes habilitées à effectuer des missions d'identification par empreintes génétiques dans le cadre des procédures judiciaires, prévue par l'article 1er du décret n° 97-109 du 6 février 1997 relatif aux conditions d'agrément des personnes habilitées à procéder à des identifications par empreintes génétiques dans le cadre d'une procédure judiciaire.

Art. R. 53-13-1. - Le procureur de la République compétent pour, en application des dispositions du deuxième alinéa de l'article 706-54, ordonner d'office ou à la demande de l'intéressé l'effacement de l'enregistrement d'un résultat mentionné au 2° du I de l'article R. 53-10 est celui de la juridiction dans le ressort de laquelle a été menée la procédure ayant donné lieu à cet enregistrement. La demande d'effacement prévue par le deuxième alinéa de l'article 706-54 doit, à peine d'irrecevabilité, être adressée par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ou par déclaration au greffe. Cette demande est directement adressée au procureur de la République mentionné à l'alinéa précédent. Elle peut également être adressée au procureur de la République du domicile de l'intéressé, qui la transmet au procureur de la République compétent. Le procureur de la République compétent fait droit à la demande d'effacement lorsqu'elle est présentée par une personne mentionnée au 5° de l'article R. 53-10.

Art. R. 53-13-2. - Le magistrat compétent doit faire connaître sa décision à l'intéressé, par lettre recommandée, dans un délai de trois mois à compter de la réception de la demande soit par lui-même, soit par le procureur de la République du domicile de l'intéressé. A défaut de réponse dans ce délai, ou si le magistrat n'ordonne pas l'effacement, l'intéressé peut saisir aux mêmes fins le juge des libertés et de la détention dans un délai de dix jours par lettre recommandée avec demande d'avis de réception ou par déclaration au greffe.

Art. R. 53-13-3. - Après avoir sollicité les réquisitions écrites du procureur de la République, le juge des libertés et de la détention statue par ordonnance motivée dans un délai de deux mois. L'ordonnance est notifiée au procureur de la République et, par lettre recommandée, à l'intéressé.

Art. R. 53-13-4. - Faute pour le juge des libertés et de la détention de statuer dans le délai de deux mois ou en cas d'ordonnance refusant l'effacement, l'intéressé peut, dans un délai de dix jours, saisir le président de la chambre de l'instruction, par lettre recommandée avec accusé de réception ou par déclaration au greffe. A peine d'irrecevabilité, sa contestation doit être motivée.

Art. R. 53-13-5. - En cas d'ordonnance prescrivant l'effacement, le procureur de la République peut également, dans un délai de dix jours, contester cette décision devant le président de la chambre de l'instruction. Cette contestation suspend l'exécution de la décision.

Art. R. 53-13-6. - Le président de la chambre de l'instruction statue, après avoir sollicité les réquisitions écrites du procureur général, par une ordonnance motivée, dans un délai de trois mois. Cette ordonnance est notifiée au procureur de la République et, par lettre recommandée, à l'intéressé. Elle ne peut faire l'objet d'un pourvoi en cassation que si elle ne satisfait pas, en la forme, aux conditions essentielles de son existence légale.

Art. R. 53-14. - Les informations enregistrées ne peuvent être conservées au-delà d'une durée de quarante ans à compter :

- soit de la demande d'enregistrement lorsqu'il s'agit des résultats mentionnés au I de l'article R. 53-10 ou à l'article R. 53-12 ;
- soit du jour où la condamnation est devenue définitive ou, si cette date n'est pas connue du gestionnaire du fichier, du jour de la condamnation, lorsqu'il s'agit des résultats mentionnés au II de l'article R. 53-10.

Les résultats mentionnés au 2° du I de l'article R. 53-10 ne peuvent toutefois être conservés au-delà d'une durée de vingt-cinq ans à compter de la demande d'enregistrement, si leur effacement n'a pas été ordonné antérieurement dans les conditions prévues par les articles R. 53-13-1 à R. 53-13-6. Cependant, si la personne a fait l'objet d'une décision de classement sans suite, de non-lieu, de relaxe ou d'acquiescement exclusivement fondée sur l'existence d'un trouble mental en application des dispositions du premier alinéa de l'article 122-1 du code pénal, le procureur de la République en informe le gestionnaire du fichier et ces résultats sont conservés pendant quarante ans à compter de la date de cette décision.

Art. R. 53-14-1. - Les empreintes génétiques issues d'un cadavre non identifié enregistrées dans le cadre d'une procédure pour recherche des causes de la mort sont effacées dès la réception par le service gestionnaire du fichier d'un avis l'informant de l'identification définitive de la personne décédée.

Art. R. 53-14-2. - Les empreintes génétiques d'une personne disparue ainsi que celles de ses ascendants et descendants mentionnées aux 4° et 5° de l'article R. 53-10 sont effacées dès la réception par le service gestionnaire du fichier d'un avis de découverte de cette personne, sans préjudice de la mise en oeuvre du troisième alinéa de l'article R. 53-13-1.

Art. R. 53-15. - Le droit d'accès prévu par l'article 34 de la loi n° 78-17 du 6 janvier 1978 modifiée relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés s'exerce auprès du directeur central de la police judiciaire au ministère de l'intérieur.

Art. R. 53-16. - Le fichier national automatisé des empreintes génétiques est placé sous le contrôle d'un magistrat du parquet hors hiérarchie, nommé pour trois ans par arrêté du garde des sceaux, ministre de la justice, et assisté par un comité composé de trois membres nommés dans les mêmes conditions.

Art. R. 53-17. - Le magistrat mentionné à l'article R. 53-16 et, à sa demande, les membres du comité prévu au même article disposent d'un accès permanent au fichier et au lieu où se trouve celui-ci.

« L'autorité gestionnaire du fichier lui adresse un rapport annuel d'activité ainsi que, sur sa demande, toutes informations relatives au fichier.

« Ce magistrat peut ordonner toutes mesures nécessaires à l'exercice de son contrôle, telles que saisies ou copies d'informations, ainsi que l'effacement d'enregistrements illicites.

« Les pouvoirs qui lui sont confiés s'exercent sans préjudice du contrôle exercé par la Commission nationale de l'informatique et des libertés en application des dispositions et selon les modalités prévues par l'article 21 de la loi n° 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés.

Art. R. 53-18. - Les personnels de la sous-direction de la police technique et scientifique de la direction centrale de la police judiciaire de la police nationale et ceux de la gendarmerie nationale, spécialement affectés dans le service mettant en oeuvre le traitement, et dûment habilités, pourront seuls, à la demande de l'autorité judiciaire ou des officiers de police judiciaire de la police nationale ou de la gendarmerie nationale, assurer l'alimentation du fichier, avoir accès aux informations enregistrées et procéder aux opérations de rapprochement.

Les officiers et les agents de police judiciaire agissant en application des dispositions du I de l'article 706-56 ne peuvent accéder directement au fichier que pour vérifier si y figure l'état civil d'une personne susceptible de faire l'objet d'un prélèvement biologique en application de ces dispositions. Ils ne peuvent accéder à aucune autre donnée.

Les personnels affectés au service central de préservation des prélèvements biologiques et dûment habilités peuvent accéder directement aux données enregistrées dans le fichier, à l'exception de celles relatives aux résultats d'analyse. Ils peuvent y enregistrer des informations relatives aux scellés.

« Les magistrats du parquet et de l'instruction, les officiers de police judiciaire peuvent procéder, par tous moyens sécurisés, y compris télématiques, aux opérations de transmission au service gestionnaire du fichier des informations qui doivent y être enregistrées.

Un dispositif permettant de retracer, par suivi informatique, la consultation du fichier sera mis en place par l'autorité gestionnaire de celui-ci.

Art. R. 53-19. - Le fichier national automatisé des empreintes génétiques ne peut faire l'objet d'aucune interconnexion ni de rapprochement ou de mise en relation avec un autre traitement automatisé d'informations nominatives, sous réserve des dispositions du troisième alinéa de l'article R. 53-20.

Art. R. 53-20. - Sur décision du procureur de la République, de l'officier de police judiciaire ou, en cours d'information, du juge d'instruction, les scellés relatifs aux traces et échantillons mentionnés aux 1°, 3° et 4° de l'article R. 53-10 et ayant fait l'objet d'un conditionnement normalisé selon des modalités fixées par arrêté conjoint du ministre de la justice, garde des sceaux, du ministre de l'intérieur et du ministre de la défense sont adressés au service central de préservation des prélèvements biologiques en vue de leur conservation.

Ces scellés sont accompagnés des informations mentionnées à l'article R. 53-11. Ils sont conservés pendant le délai de quarante ans prévu par l'article R. 53-14. Il est procédé à leur destruction à l'expiration du délai. En cas d'effacement d'une information enregistrée au fichier avant ce délai, le service procède, sur réquisition de l'autorité judiciaire ou de l'officier de police judiciaire agissant sur instruction de cette dernière, à la destruction du scellé.

Dans les conditions prévues par la loi n° 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés, les informations transmises au service central pourront faire l'objet d'un traitement informatisé. Celui-ci pourra, par dérogation à l'article R. 53-19, comporter un numéro d'ordre commun avec le fichier mentionné à l'article R. 53-9. Il ne pourra, en aucun cas, contenir des résultats d'analyses d'identification par empreintes génétiques.

Le magistrat mentionné à l'article R. 53-16 contrôle les conditions dans lesquelles fonctionne le service central de préservation des prélèvements biologiques. Il peut procéder à toute vérification sur place.

L'autorité responsable du service lui adresse un rapport annuel d'activité ainsi que, sur sa demande, toutes informations relatives au fonctionnement du service.

Art. R. 53-21. - Lorsqu'il n'a pas été réalisé au cours de la procédure d'enquête, d'instruction ou de jugement, le prélèvement concernant une personne définitivement condamnée est effectué, sur instruction du procureur de la République ou du procureur général et selon les modalités prévues par le I de l'article 706-56, au plus tard dans un délai d'un an à compter de l'exécution de la peine.

Article 13

Les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnés aux 1° et 2° du I et au II de l'article R. 53-10 du code de procédure pénale dans la rédaction qui résulte du présent décret, obtenus avant l'entrée en vigueur de celui-ci dans le cadre de procédures judiciaires suivies pour des infractions énumérées par l'article 706-55 du code de procédure pénale ou pour des infractions prévues par les articles 79 à 99, 132, 133, 139 (alinéa 2), 295 à 297, 299, 301 à 308-1, 309 à 312, 316, 318, 330 à 335, 335-6, 341 à 344, 379, 381, 382, 400 (alinéas 1 et 2), 405 (alinéa 2), 434 à 439, 460 à 461-1, 462 et 462-1 du code pénal et par les articles L. 627 et L. 627-2 du code de la santé publique dans leur rédaction applicable avant le 1er mars 1994, peuvent être enregistrés dans le fichier national automatisé des empreintes génétiques.

Les résultats des analyses d'identification par empreintes génétiques mentionnés aux 3°, 4° et 5° du I de l'article R. 53-10 du code de procédure pénale et réalisées avant l'entrée en vigueur du présent décret peuvent également être enregistrés dans ce fichier.

Les résultats mentionnés aux alinéas précédents sont enregistrés, selon les distinctions et conditions prévues par l'article R. 53-10, sur décision de l'officier de police judiciaire, agissant soit d'office, soit à la demande du procureur de la République ou du juge d'instruction, ou sur décision du procureur de la République ou du procureur général.

Article 14

Le présent décret est applicable en Nouvelle-Calédonie, en Polynésie française, dans les îles Wallis et Futuna et, en vertu du 5° du I de l'article 3 de la loi du 11 juillet 2001, à Mayotte.

Article 15

Le ministre de l'intérieur, de la sécurité intérieure et des libertés locales, le garde des sceaux, ministre de la justice, la ministre de la défense et la ministre de l'outre-mer sont chargés, chacun en ce qui le concerne, de l'exécution du présent décret, qui sera publié au Journal officiel de la République française.

Décrets, arrêtés, circulaires

TEXTES GÉNÉRAUX MINISTÈRE DE LA JUSTICE

Décret no 2004-471 du 25 mai 2004 modifiant le décret no 97-109 du 6 février 1997 relatif aux conditions d'agrément des personnes habilitées à procéder à des identifications par empreintes génétiques dans le cadre d'une procédure judiciaire

Le Premier ministre, Sur le rapport du garde des sceaux, ministre de la justice,

Vu le code civil, notamment son article 16-12 ;

Vu le code de procédure pénale, notamment ses articles 157 et 706-54 à 706-56 ;

Vu la loi no 71-498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires, modifiée par la loi no 94-653 du 29 juillet 1994 ;

Vu la loi no 94-653 du 29 juillet 1994 relative au respect du corps humain, notamment son article 11 ;

Vu la loi no 2001-616 du 11 juillet 2001 modifiée relative à Mayotte, notamment son article 3-I (5o) ;

Vu la loi no 2003-239 du 18 mars 2003 pour la sécurité intérieure, notamment ses articles 29, 121 et 131 ;

Vu le décret no 97-109 du 6 février 1997 relatif aux conditions d'agrément des personnes habilitées à procéder à des identifications par empreintes génétiques dans le cadre d'une procédure judiciaire, modifié par le décret no 99-147 du 4 mars 1999 et par le décret no 2002-931 du 11 juin 2002 ;

Le Conseil d'Etat (section de l'intérieur) entendu,

Décète :

Art. 1er. - Le décret du 6 février 1997 susvisé est modifié conformément aux articles 2 à 5 du présent décret.

Art. 2. - Au troisième alinéa de l'article 2, les mots : « direction des affaires criminelles et des grâces » sont substitués aux mots : « direction des affaires civiles et du sceau ».

Art. 3. - L'article 10-1 est ainsi modifié :

I. - Au premier alinéa, après les mots : « de l'article 4 », sont insérés les mots : « ou de l'article 14-1 ».

II. - Au troisième alinéa, les mots : « et au nom » sont supprimés.

Art. 4. - Il est inséré après le huitième alinéa (g) de l'article 13 deux alinéas supplémentaires ainsi rédigés :

« h) Commission d'une faute professionnelle grave telle que mentionnée au quatrième alinéa de l'article 5 de la loi no 71-498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires ;

« i) Cessation des liens juridiques qui existaient entre la personne et le laboratoire. »

Art. 5. - I. - La section V devient la section IV.

II. - Il est inséré après l'article 15 une section V ainsi rédigée :

*«Section V
« Agrément des personnes susceptibles d'être requises aux fins de procéder
à une analyse d'identification par empreintes génétiques*

« Art. 15-1. - Par dérogation aux dispositions des articles 4 et 5 du présent décret, les personnes susceptibles d'être requises en application du deuxième alinéa du I de l'article 706-56 du code de procédure pénale, aux fins de procéder à une analyse d'identification par empreintes génétiques, en vue d'un enregistrement au fichier national automatisé des empreintes génétiques ou d'un rapprochement avec les données incluses dans ce fichier, peuvent recevoir l'agrément prévu à l'article 3 du présent décret, sans qu'une inscription préalable sur une liste d'experts judiciaires soit nécessaire ou que les intéressés soient titulaires d'un des diplômes mentionnés par l'article 5, à la condition de justifier de travaux et d'une ancienneté de cinq ans au moins dans les activités d'application de la biologie moléculaire, des laboratoires de police scientifique, de l'institut de recherche criminelle de la gendarmerie nationale et des autres laboratoires agréés par la commission instituée par l'article 1er.

« Art. 15-2. - L'agrément n'est valable que pour l'exercice des missions susceptibles d'être confiées par application du deuxième alinéa du I de l'article 706-56 du code de procédure pénale.

« Il ne peut être rapporté pour un motif tiré du non-respect des dispositions des a et b de l'article 13 du présent décret. »

Art. 6. - Les dispositions du décret du 6 février 1997 susvisé, dans leur rédaction issue du présent décret, sont, en tant que le régime de l'agrément prévu par ces textes produit effet en matière de procédure pénale, applicables en Nouvelle-Calédonie, en Polynésie française et dans les îles Wallis et Futuna. Dans les mêmes limites, elles sont applicables à Mayotte en vertu du 5o du I de l'article 3 de la loi du 11 juillet 2001 susvisée.

Art. 7. - Le ministre de l'intérieur, de la sécurité intérieure et des libertés locales, le garde des sceaux, ministre de la justice, la ministre de la défense et la ministre de l'outre-mer sont chargés, chacun en ce qui le concerne, de l'exécution du présent décret, qui sera publié au *Journal officiel* de la République française.

Fait à Paris, le 25 mai 2004.

JEAN-PIERRE RAFFARIN

Par le Premier ministre :

Le garde des sceaux, ministre de la justice,
DOMINIQUE PERBEN

*Le ministre de l'intérieur,
de la sécurité intérieure
et des libertés locales,*
DOMINIQUE DE VILLEPIN

La ministre de la défense,
MICHÈLE ALLIOT-MARIE

La ministre de l'outre-mer,
BRIGITTE GIRARDIN